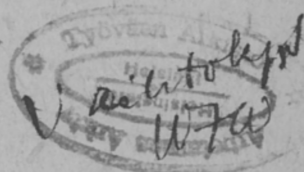
Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 2 Tammik. 30 p:nä. № 2

SISÄLTÖ:

1 9 3 3

LENINGRAD

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE; LENINGRAD. Harkovskaja 7. V/K KIRJA.

№ 2 (110) TAMMIKUUN 30 p. 1933

Historiallinen täysi-istunto

TAMMIKUUN 7 p:nä kokoontuneella NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetyllä täysi-istunnolla on suuri historiallinen merkitys. Se valtaa, niinkuin *Pravda* sanoo, itselleen huomattavan tilan meidän puolueemme ja neuvostovallan koko historiassa. Sen historiallinen merkitys sisältyy siihen, että se teki yhteenvedot ensimmäisen viisivuotissuunnitelman voitokkaasta neljässä vuodessa toteuttamisesta, merkitsi toisen viisivuotissuunnitelman ja v. 1933 suunnitelman tärkeimmät asettamukset ja hyväksyi useita tärkeitä päätöksiä, jotka yhdistyvät puolueen poliittisten perustehtävien ratkaisuun nykyhetkellä.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot esitti täysi-istunnossa alustuksessaan — jonka julkaisemme lehtemme tässä numerossa — tov. Stalin. Tästä alustuksesta on täydellä syyllä sanottu, että se on *aikamme suurin asiakirja*. Se on esimerkkinä siitä, miten on sovellutettava marxilais-leniniläistä dialektiikkaa nykyisen tilanteen erittelyyn, ja se antaa kansainväliselle työväenliikkeelle uusia todistuksia siitä, että ”kapitalistinen talousjärjestelmä on vararikkoutunut ja kestämätön, että se on jo elämänsä ehtoossa ja että sen täytyy luovuttaa paikkansa toiselle, korkeammalle, neuvostolliselle, sosialistiselle talousjärjestelmälle, että ainoa talousjärjestelmä, joka ei pelkää kriisejä ja joka kykenee voittamaan kapitalismille ratkaisemattomat vaikeudet, on neuvostollinen talousjärjestelmä.”

Se suunnaton työ, jonka puolue on leniniläisen keskuskomiteansa ja tov. Stalinin johdolla neljän viimeisen vuoden aikana suorittanut, on muuttanut, huolimatta luokkavihollisemme epätoivoisesta vastustuksesta ja sen liittolaisista, vastavallankumouksellisista trotskilaisista, oikeistoluopioista ja kaikentyyppisistä opportunisteista, maamme ulkonäön, jättiläismäisesti kohottanut sen kansainvälistä mahtia ja puolustuskykyisyyttä, työntänyt SNTL:n etumaisten teollisuusmaiden riveihin.

Tällä tosiasialla on poikkeuksellinen merkitys ei vain sosialistisen rakennustyön vastaiselle menestymiselle Neuvostoliitossa, vaan myöskin kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen kohtalolle. Ei suotta tov. Stalin alkanut alustustaan alleviivaamalla viisivuotissuunnitelmamme neljässä vuodessa täyttämisen erikoisen merkityksen kapitalististen maiden ja siirtomaiden työläisiin ja työtätekeviin nähden. Mainitun tosiasian kansainvälinen merkitys on todellakin mittaamaton. Oman kokemuksensa perusteella koko maailman proletaarit ja työtätekevät voivat nyt tehdä yhteenvetoja kahden vastakkaisen talousjärjestelmän tuloksista.

Siellä, pääoman maissa, on mitä ankarin taloudellinen pula, tieteen ja tekniikan rappeutuminen, yhä kasvava työttömyys, miljoonia kodittomia ja huollottomia lapsia, epävarmuus huomisesta päivästä. Nykyinen, jo neljättä vuotta jatkuva pula, joka on syössyt kymmeniä miljoonia ih-

misiä nälkään ja kurjuuteen, joka on työntänyt kapitalistista tuotantoa kymmeniä vuosia taaksepäin ja herättänyt eloon kaikkein synkimmän taantumuksellisen pimeyden, on todisteena siitä, että tuotantovoimat ovat joutuneet räikeään ristiriitaan tuotantosuhteiden kanssa ja että lyö kapitalistisen yksityisomistuksen kohtalonhetki.

Täällä, Neuvostoliitossa, sosialistisen talouden voimakas ja järkkymätön kohoaminen, työttömyyden täydellinen poistaminen, kurjuuden hävittäminen maaseudulla, työläisten ja kollektivistien elintason jatkuva kohoaminen, tuotantovoimien, tieteen, tekniikan ja taiteen kukoistus ja kymmenien miljoonien uuden yhteiskunnan rakentajien innostuneisuus. Ihmiskunnan historia ei tunne sellaista innostuneisuutta taloudelliseen rakennustyöhön, sellaista työlleen antautumista ja sankaruutta kuin mitä ovat ilmaisseet ja ilmaisevat meidän maamme etumaiset työläiset ja kollektivistit.

Maamme taloudellisen lujittumisen rinnalla on kasvanut myöskin sen mahti puolustuskuntoisuuteen nähden. Vanha tsaarinaikainen Venäjä, santarmien, suurtilallisten ja kapitalistien maa, jota komensi ulkolainen pääoma ja jota kaikki löivät takapajuisuutensa takia, "löivät, sentakia että se oli edullista ja tapahtui rankaisematta" (Stalin) — tämä maa on bolshevistisen puolueen johdolla muuttunut voimakkaaksi puolustuskykyiseksi maaksi. "Neuvostoliitto on muuttunut puolustuskykyisyyden mielessä mahtavaksi maaksi, maaksi, joka on valmis kaikkien tapausten varalta, maaksi, joka kykenee joukkomitassa tuottamaan kaikkia nykyaikaisia puolustusvälineitä ja varustamaan niillä armeijansa ulkoapäin tulevan hyökkäyksen sattuessa". (Stalin)

Puolueemme leniniläinen esikunta on harjoittanut ja harjoittaa johdonmukaista rauhanpolitiikkaa, mutta se tuntee hyvin kapitalismin sudenlain. Naapurimaiden kieltäytyminen hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittamisesta ja tykkien jyrinä kaukaisessa idässä pakoitti maamme v. 1932 siirtämään useita tehtaita puolustusvälineitä tuottaviksi. Neuvostomaamme ei halua eikä tule olemaan lyötävänä. Sen tietävät nyt myös herrat imperialistit ja he ovat vihdoinkin suostuneet solmiamaan maamme kanssa hyökkäämättömyyssopimuksia.

Viisivuotissuunnitelma on voittanut kaikilla rintamilla. Kaukonäköisimpien porvarillisten taloustoimitsijainkin on pakko se tunnustaa. Viisivuotissuunnitelma ottaa itselleen paikan historiassa ihmiskunnan suurimpana valtauksena. Taloustoimitsijat, politiikot, runoilijat ja kirjailijat kohdistavat katseensa tähän historiallisesti lyhyeen aikaan, joka on perusteitaan myöten hajoittanut pientalonpoikaismaan vanhan järjestyksen ja todistanut, kuinka nuori, ainoa loppuun saakka vallankumouksellinen luokka rakentaa uutta maailmaa, uusia suhteita ihmisten välille.

Me emme ole vielä läheskään siinä, että voisimme heittäytyä lepäämään laakereilla ja jättää asiain kulun oman onnensa varaan. Kaksi vastakkaista järjestelmää on yhä edelleen olemassa. Mutta meille ei ole enää välttämätöntä jatkaa *kaikkein kiihdytetyimpien tempojen* politiikkaa. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana me kohotimme maan puolustuskykyisyyden, "me jo pääpiirteissään täytimme sen (viisivuotissuunnitelman — Toim.) päätehtävän — uuteen nykyaikaiseen tekniikkaan pohjautuvan perustan luomisen teollisuudelle, liikenteelle, maataloudelle" (Stalin). Toisaalta uusiin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan perehtyminen on paljon vaikeampi tehtävä kuin vanhojen, uudestaan järjestettyjen tehtaiden hyväksikäyttäminen. Tämän vuoksi täysi-istunto päätöksessään merkitsikin, että teollisuustuotannon kasvun tempoja toisella viisivuotiskaudella voidaan ja täytyy jonkin verran alentaa ensimmäisen viisivuotissuunni-

telman tempoihin verrattuna: kun teollisuustuotannon keskimääräinen vuotuinen kasvu ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana oli 21-22%, niin edellytetään se päätöksessä toisen viisivuotiskauden ajaksi suunnilleen 13-14 %:ksi. Tämän yhteydessä täysi-istunto määritteli toisen viisivuotissuunnitelman päätehtäväksi teollisuuden alalla uusiin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan perehtymisen, tuotteiden laadun parantamisen ja työn tuottavaisuuden kohottamisen.

Voitokkaasti toteutettuaan ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ohjelman puolue käy nyt suorittamaan uuden viisivuotissuunnitelman ensimmäisen talousvuoden tehtäviä.

V. 1933 suunnitelmassa merkitään tuotannon kasvu raskaan, kevyen, elintarve- ja metsäteollisuuden alalla 16,5 %:ksi. Pääomasijoitukset kansantalouteen tekevät 18 miljardia ruplaa. Teollisuuteen sijoitetaan 10,1 miljardia ruplaa 9,16 miljardin asemesta v. 1932. N. 3 miljardia sijoitetaan liikenteeseen ja yli 2 miljardia sosialistiseen maatalouteen. Nämä numerot kuvaavat tehtävien laajuutta kuluvana vuonna, jonka aikana on päätettävä useita huomattavia rakennustöitä. Erittäin voimakas on kevyen teollisuuden perusrakennustöiden kasvu: pääomasijoitukset kevyeen teollisuuteen lisääntyvät 48 %:lla.

Ratkaiseva merkitys v. 1933 suunnitelmassa on *laadullisilla osoittimilla.*

Toisen viisivuotissuunnitelman aikana asettuu niinkuin jo mainitsimme, etutilalle taistelu uuteen tekniikkaan, uusiin tehtaisiin ja uusiin tuotantoaloihin perehtymisen puolesta, työn tuottavaisuuden kohottamisen ja työn ja tuotteiden laadun kaikin puolisen parantamisen puolesta. Toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisen vuoden aikana on päästävä ratkaisevasti etenemään kaikkien näiden kysymysten aloilla.

Erittäin tärkeä tehtävä on työn tuottavaisuuden kohottaminen. Kansantaloussuunnitelma edellyttää työn tuottavaisuuden teollisuudessa kohoavan keskimäärin 14 %:lla. Tämä tehtävä on täytettävä hinnalla millä tahansa. Ei saa hetkeksikään unohtaa, että työn tuottavaisuuden kohottaminen 1 %:lla merkitsee laajassa kansantaloudessamme 290 milj. ruplaa. Näinollen siis edellytetty 14% nousu työn tuottavaisuudessa antaa kansantaloudellemme tuotteita n. 4 miljardin ruplan arvosta. Rakennustöissä, joissa työn tuottavaisuuden taso on erikoisesti jäänyt jälkeen, on sen kohoaminen edellytetty 25 %:ksi.

Työn tuottavaisuuden kohottamiseen yhdistyy kiinteästi kysymys tuotantohintojen alentamisesta. Teollisuuden alalla tuotantohintojen on alennuttava 3,9 %:lla, rakennustöiden alalla 15 %:lla, samalla kun työn ja tuotteiden laadun on parannuttava. Tuotantohintojen alentaminen vaatii päättävää taistelua kaikenlaista epätaloudellisuutta, saamattomuutta, kaikkia menosäännön rikkomisia ja tolkutonta varojen käyttöä vastaan. Neuvostotaloudesta on säälimättä karkoitettava rappeutuneet porvarilliset ainekset ja heidän apurinsa, jotka eivät välitä proletaarisen valtion eduista, karkeasti vääristelevät sen ohjeita, tuhlaavat varoja ja hoitavat heidän huomaansa uskottua taloutta ei niinkuin neuvostovallan nimittämäin punaisten johtajain pitäisi, vaan yksityiskauppiaan tavoin.

Maatalouden alalla päätimme ensimmäisen viisivuotissuunnitelman suurin saavutuksin. Maaseudulla meillä on viisituhatta neuvostotilaa, yli 2500 kone-traktoriasemaa ja kaksisataatuhatta kollektiivitaloutta. Se on suunnaton järjestö ja, kun sen työ saadaan oikein järjestetyksi ja normaaliseksi, se takaa maataloudellemme suunnattoman nousun ja sen sosialistisen uudestaan järjestämisen loppuun viemisen. Tätä ehkäisee se, että moniin meidän neuvostotiloihimme, kone-traktoriasemille, kollektiivitalouksiin ja maatalouselimiin on päässyt tunkeutumaan vihamielisiä aineksia, entisiä kulakkeja

ja valkokaartilaisia, jotka saavat itselleen liittolaisia ja suojelijoita eräiden luokkamoraalin kannalta rappeutuneiden kommunistien ja puolueen riveihin itsensä keinotelleiden avointen vihollisten keskuudesta.

Taloudellisista asemistaan lyödyt ja eri tahoille neuvostotiloillemme, kollektiivitalouksiin, kone-traktoriasemille ja maatalouselimiin luikerrelleet kulakki- ja valkokaartilaisainekset ovat kiinnittäneet kaiken huomionsa, käyttäen hyväkseen muutamien puoluejärjestöjen sopuilevaisuutta ja erinäisten kommunistien apua, työkurin rikkomiseen, kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen omaisuuden rosvoamiseen, työvälineistön tärvelemiseen, karjan tuhoamiseen, peltojen pilaamiseen, kylvöjen, korjuutehtäväin ja hankintojen häiritsemiseen ja jarruttamiseen.

Meidän puoluejärjestömme eivät läheskään aina ole oivaltaneet tätä luokkavihollisen uutta taktiikkaa, eivät ole läheskään aina ymmärtäneet, että kollektivisointi ei suinkaan tee mahdolliseksi maatalouteen ja sen tehtäviin kiinnitettävän huomion heikentämistä, vaan päinvastoin vaatii sen voimistuttamista; hyvin usein ajatellaan, että pelkkä kollektiivitalouksien olemassaolo sinänsä on meille pätevänä takeena vihollisten vehkeitä vastaan ja että kollektiivitalouksia ei voida käyttää neuvostovaltaa vastaan.

Puolueen taistelutehtävä on siinä, että, lujittaen kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja, puhdistetaan ne vastavallankumouksellisista tuholaisaineksista, murretaan kulakiston jätteiden vastustus, järjestetään laaja työ kollektivistien ja neuvostotilojen työläisten sosialistisen uudestaan kasvattamisen alalla, mobilisoidaan heidät puolustamaan yhteiskunnallista omaisuutta luokkavihollisen rikollisia yrityksiä vastaan.

Ottaen tämän huomioon täysi-istunto hyväksyi tärkeän päätöksen poliittisten osastojen järjestämisestä neuvostotilojen ja kone-traktoriasemien yhteyteen. Näiden poliittisten osastojen on muodostuttava proletariaatin diktatuurin voimakkaiksi tukikohdiksi maaseudulla, puolueen työn tehokkaaksi vipusimeksi maatalouden sosialistisen uudelleen järjestämisen ja kollektivistijoukkojen sosialistisen uudestaan kasvattamisen alalla.

Maataloudessa samoin kuin teollisuudessakin täysi-istunto määritteli toisen viisivuotissuunnitelman ja sen ensimmäisen vuoden tärkeimmäksi tehtäväksi taistelun laadullisten saavutusten puolesta, asettaen pääpainon ei kylvöalan laajentamiseen, vaan satoisuuden kohottamiseen ja työn laadun parantamiseen.

Täyskollektivisoinnin pohjalla voitokkaasti likvidoitu kulakisto oli kapitalistisen riiston viimeinen tukikohta maassamme. Sen jätteet tekevät nyt epätoivoista vastarintaa sosialistiselle hyökkäykselle maaseudulla. Mutta erinäiset kulakkiainekset tunkeutuvat myöskin teollisuuteemme, uusiin tehtaisiin ja rakennustyömaille. Niissäkin he yrittävät harjoittaa rikollista toimintaansa, horjuttaa työkuria, vahingoittaa ja jarruttaa iskuruutta ja sosialistista kilpailua ja järjestää aiheettomia työstä poissaoloja.

Työn järjestelyn edelleen kehittäminen, työkurin lujittaminen, työn tuottavaisuuden kohottaminen, aiheettomien työstä poissaolojen lopettaminen, työn laadun kohottaminen ja tuotantohintojen alentaminen edellyttää korkeinta valppautta ja säälimätöntä taistelua vihamielisiä aineksia vastaan, jotka tunkeutuvat tuotantolaitoksiimme ja toisinaan nuorisoliitto- ja puoluejärjestöihinkin. Se edellyttää näiden järjestöjen joukkotyön parantamista ja niiden jäsenistön lujittamista.

Täysi-istunto hyväksyi politbyron päätöksen puolueen puhdistamisesta epäluotettavista, horjuvista ja puolueelle vieraista aineksista.

Jokaisen kommunistin täytyy ei vain sanoissa hyväksyä päälinja, vaan myöskin esiintyä ja toimia sen puo-

lesta jokapäiväisessä käytännöllisessä työssään, tuntea puolueen ohjelma ja taktiikka, toteuttaa sen päätökset käytännössä, itse teossa taistella kaikenlaista opportunismia ja eritotenkin päävaaran muodostavaa oikeisto-opportunismia vastaan, itse teossa paljastaa puolueen petturit ja kavaltajat ja valvoa ja lujittaa rautaista bolshevistista kuria.

Kahdella rintamalla — oikeistolaisia alistujia ja niiden "vasemmistolaisia" liittolaisia vastaan — käytävän säälimättömän taistelun perustalla puolue loi takeet XVI puoluekokouksen asettaman kahden historiallisen perustehtävän — viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamisen ja kollektivisoinnin — täyttämiselle.

Ja se, joka nykyisin edelleen noudattaa oikeistolaisten linjaa, se yhdessä Rjutinin-Sletkovin ryhmän tai Eismondin-Smirnovin ryhmän kanssa on viisivuotissuunnitelman ja kollektivisoinnin saavutusten tuhoamisen puolesta, kulakiston voimaansa palauttamisen puolesta ja maamme ulkolaisen imperialismin orjuuteen luovuttamisen puolesta.

Yhdistetty täysi-istunto hyväksyi KKK:n puhemiehistön päätöksen Eismondin ja Tolmatshevin puolueesta erottamisesta ja päätti erottaa Smirnovin KK:n jäsenyydestä ja antaa hänelle viimeisen varoituksen. Samalla täysi-istunto jälleen kerran terästi päätöksissään puolueen huomiota kaksinaamaisia ja pettureita vastaan, jotka sanoissa ilmoittavat hyväksyvänsä puolueen päälinjan, mutta teoissa pettävät puoluetta, käyttäen puolueen jäsenkirjaa ja puolueen jäsenen oikeuksia hyväkseen vastavallankumouksellisiin tarkoituksiin. Koko puolueen ja jokaisen puoluejärjestön ehdottomana velvollisuutena on puhdistaa rivinsä pettureista ja rappeutuneista aineksista.

Täysi-istunto alleviivasi sen, että bolshevikkien riveissä on ehdottomasti luvatonta sentapainen suhtautuminen puolueen päälinjaan, mitä on selvästi esiintynyt oikeisto-opposition entisten johtajain — Ryikovin ja Tomskin — taholta, he kun eivät ole katsoneet velvollisuudekseen käytännössä, jokapäiväisessä työssään taistella puolueen päälinjan puolesta ja ovat ylläpitäneet yhteyttä puoluevastaisten ainesten kanssa. Täysi-istunto antoi ankaran varoituksen näille oikeisto-opposition entisille johtajille.

Olemme toisen viisivuotissuunnitelman kynnyksellä. Maamme on perinpohjaisesti muokkaantunut uudestaan. Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma on täytetty neljässä vuodessa. Mutta vihollista maassamme ei ole vielä loppuun saakka lyöty. Hullaantuneet imperialistiset klikit rajojemme takana eivät vielä ole luopuneet interventiosuunnitelmistaan. Puolueen tehtävänä on yhä tiukemmin tiivistää rivinsä leniniläisen keskuskomiteansa ympärille, ja hyökätä eteenpäin, lujittaen vallatut asemat, päättävästi kritikoiden puutteita ja virheitä, voittaen ne ja voimistaen konkreettista johtoa hyökkäyksemme kaikilla rintamilla, sosialistisen rakennustyömme kaikilla osilla. Sen tehtävänä on lyödä vihollisen jäännökset loppuun saakka, paljastaa sen asioitsijat ja karkoittaa ne pois omista riveistään.

"Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat todistaneet, että puolue on voittamaton, jos se tietää, mitä tahtoo, eikä pelkää vaikeuksia" (*Stalin*).

J. STALIN

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman yhteenvedot

(Alustus NKP(b):n KK:n ja KKK:n yhdistetyssä täysi-istunnossa tammik. 7 p:nä 1932.)

I.

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN KANSAINVÄLINEN MERKITYS.

TOVERIT! Viisivuotissuunnitelman ilmestyttyä päivän valoon tuskin vain lienevät ihmiset olettaneet, että viisivuotissuunnitelmalla voi olla tavattoman suuri kansainvälinen merkitys. Päinvastoin, monet ajattelivat, että viisivuotissuunnitelma on Neuvostoliiton yksityisasia, vakava ja tärkeä asia, mutta silti vain Neuvostoliiton yksityinen, kansallinen asia.

Kuitenkin historia on osoittanut, että viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys on mittaamattoman suuri. Historia on osoittanut, että viisivuotissuunnitelma ei ole vain Neuvostoliiton yksityisasia, vaan että se on koko kansainvälisen proletariaatin asia.

Jo kauan ennen viisivuotissuunnitelman ilmaantumista, kaudella, jolloin me lopettelimme taistelua interventiota vastaan ja siirryimme taloudellisen rakennustyön raiteille, jo silloin Lenin sanoi, että meidän taloudellisella rakennustyöllämme on syvällinen kansainvälinen merkitys, että Neuvostoliiton jokainen askel eteenpäin taloudellisen rakennustyön tiellä herättää syvää vastakaikua kapitalististen maiden mitä erilaisimpien väestökerrosten keskuudessa ja jakaa ihmiset kahteen leiriin — proletaarisen vallankumouksen kannalla olevien ja sitä vastustavien leireihin.

Silloin Lenin sanoi:

"Nykyään me edistämme kansainvälistä vallankumousta pääasiallisesti omalla taloudellisella politiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän neuvostotasavaltaan, kaikki työtätekevät maailman kaikissa maissa ilman minkäänlaista poikkeusta ja ilman minkäänlaista liioittelua. Siihen me olemme päässeet... Tällä alalla on taistelu siirtynyt yleismaailmalliseen mittakaavaan. Me ratkaisemme tämän tehtävän — ja silloin me olemme voittaneet kansainvälisessä mitassa varmasti ja lopullisesti. Siksi taloudellisen rakennustyön kysymykset saavatkin meillä kerrassaan poikkeuksellisen merkityksen. Tällä rintamalla meidän on saavutettava voitto hitaalla, asteettaisella, — nopealla se on mahdotonta, — mutta järkähtämättömällä kohoamisella ja eteenpäinmenolla". (Lenin, Kootut teokset, 3:s painos, XXVI nide, siv. 410—411.)

Tämä on sanottu sinä aikana, jolloin me lopetimme sodan interventioita vastaan, jolloin aseellisesta taistelusta kapitalismia vastaan siirryimme taisteluun taloudellisella rintamalla, siirryimme taloudellisen rakennustyön kauteen.

Siitä on jo kulunut monta vuotta ja neuvostovallan jokainen askel taloudellisen rakennustyön alalla, jokainen vuosi, jokainen vuosineljännes on loistavasti todistanut oikeaksi nämä Leninin sanat.

Mutta kaikkein loistavammin on nämä Leninin sanat todistanut oikeaksi meidän rakennustyömme viisivuotissuunnitelma, tämän suunnitelman syntyminen, sen kehitys, sen toteuttaminen. Ja todellakin, näyttää siltä, että ei yksikään askel taloudellisen rakennustyön tiellä maassamme ole saanut sellaista vastakaikua osakseen Euroopan, Amerikan ja Aasian kapitalistimaiden mitä eri-

laisimpien väestökerrosten taholta, kuin kysymys viisivuotissuunnitelmasta, sen kehityksestä, sen toteuttamisesta.

Aluksi porvaristo ja sen sanomalehdistö suhtautui viisivuotissuunnitelmaan ivalla. "Mielikuvitusta", "harhaluuloa", "utopiaa" — näin nimittivät he silloin meidän viisivuotissuunnitelmaamme. Sitten, kun alkoi käydä selväksi, että viisivuotissuunnitelman toteuttaminen antaa reaalisia tuloksia, — he alkoivat soittaa hätäkelloa, vakuuttaen, että viisivuotissuunnitelma uhkaa kapitalististen maiden olemassaoloa, että sen toteuttaminen johtaa Euroopan markkinoiden täyttymiseen tavaroilla, että se johtaa polkumyynnin voimistumiseen ja työttömyyden kasvuun. Mutta kun tämäkään neuvostovaltaa vastaan tähdätty temppu ei tuottanut odotettuja tuloksia, alkoi kokonainen sarja kaikenlaisten firmojen, sanomalehtien, erilaisten yhdistysten ym. mitä erilaisimpien edustajien matkoja Neuvostoliittoon, omin silmin näkemään — mitä sitten oikeastaan Neuvostoliitossa tapahtuu. En tässä puhu työläisedustajistoista, jotka aivan viisivuotissuunniteman ilmaantumisen alusta alkaen ovat tuoneet ilmi ihastuksensa neuvostovallan alotteiden ja saavutusten johdosta ja ilmaisseet valmeutensa tukea Neuvostoliiton työväenluokkaa.

Siitä lähtien alkoikin niin sanotun yhteiskunnallisen mielipiteen, porvarillisen sanomalehdistön, kaikenlaisten porvarillisten yhdistysten jne. hajaannus. Eräät väittivät, että viisivuotissuunnitelma on kärsinyt täydellisen vararikon ja bolshevikit seisovat häviönsä partaalla. Toiset päinvastoin väittivät, että vaikkakin bolshevikit ovat kelvottomia ihmisiä, niin viisivuotissuunnitelmansa kanssa heillä sentään asiat luistavat ja, kaikesta päättäen, saavuttavat päämääränsä.

Ei liene liikaa, jos esitän erilaisten porvarillisten sanomalehtien äänenkannattajien lausuntoja siitä.

Ottakaame esimerkiksi amerikkalainen sanomalehti *New York Times* Marraskuun lopulla v. 1932 tämä lehti kirjoitti:

> "Teollisuuden viisivuotissuunnitelma, joka asetti päämääräkseen esittää taisteluhaasteen suhteellisuuden tunteelle, joka pyrki päämääräänsä "kieltäytymyksistä huolimatta", kuten Moskova useasti ylpeydellä on kehassut, ei todellisuudessa ole mikään suunnitelma. Se on vain keinottelua".

Näinollen siis, viisivuotissuunnitelma ei muka ole edes suunnitelma, vaan turhaa keinottelua.

Tai sitten englantilaisen porvarillisen sanomalehden *Daily Telegraphin* lausunto, julkaistu marraskuun lopulla v. 1932:

> "Jos katsomme tämän suunnitelman koekiveksi "suunnitelmallisen talouden" järjestämistä varten, niin meidän on sanottava, että se on kärsinyt täydellisen tappion".

New York Timesin lausunto, julkaistu marraskuulla vuonna 1932:

> "Kollektivisoiminen on häpeällisesti rauennut tyhjiin. Se on saattanut Venäjän nälän partaalle".

Puolassa porvarillinen sanomalehti *Gazeta Polska* lausui kesällä v. 1932 seuraavaa:

> "Tilanne näyttää siltä, kuin neuvostojen hallitus olisi joutunut maaseudun kollektivisoimispolitiikkansa kanssa ulospääsemättömään umpikujaan."

Englantilaisen porvarillisen sanomalehden *Financial Timesin* lausunto marraskuulta vuodelta 1932:

> "Politiikkansa tuloksena Stalin ja hänen puolueensa osoittautuvat seisovan viisivuotissuunnitelman systeemin vararikon edessä sekä kaikkien niiden tehtävien, joita sen piti suorittaa, luhistumisen edessä".

Italialaisen aikakauslehti Politican lausunto:

> "Olisi typerää ajatella, että 160 miljoonaa henkilöä käsittävän kansan 4 vuotinen työ, neljä vuotta yli-inhimillistä taloudellista ja poliittista ponnistelua sellaisen voiman, jollaisena bolshevikkien järjestelmä on, taholta ei olisi mitään luonut — päinvastoin he ovat luoneet paljonkin... Ja kaikesta huolimatta edessä on ilmeinen

katastrofi, se on ilmeinen tosiasia kaikille. Siitä ovat tulleet vakuutetuiksi ystävät ja viholliset, bolshevikit ja bolshevikkien vastustajat, oppositiolaiset oikealta ja vasemmalta".

Lopuksi amerikkalaisen porvarillisen aikakauslehden *Gurrent Historyn* lausunto:

"Katsaus asioiden nykyiseen tilaan Venäjällä vie näin ollen johtopäätökseen, että viisivuotinen ohjelma on epäonnistunut niin sille asetettuun tarkoitukseen nähden kuin myöskin kerrassaan perusteellisesti suhteessa sen tärkeimpiin yhteiskunnallisiin periaatteisiin".

Tuskin kannattaa arvostella näiden lausuntojen kirjoittajia. Ajatellen, että ei kannata, koska nämä "kovakalloiset" ihmiset kuuluvat sen laatuisiin keskiaikaisiin kaivannaisiin että toteutuipa meidän viisivuotissuunnitelmamme miten tahansa, niin yhtä kaikki he tulevat vatkuttamaan omaansa.

Siirrymme nyt samasta porvarillisesta leiristä lähtöisin olevien toisten sanomalehtien lausuntoihin.

Kas tässä tunnetun ranskalaisen porvarillisen lehden *Temps'in* lausunto v. 1932 tammikuulta:

"Neuvostoliitto on voittanut kilpailun ensimäisen vaiheen teollistuttaen maansa ilman ulkolaisen pääoman apua".

Saman *Temps*-lehden lausunto v. 1932 kesällä:

"Kommunismi päättää rekonstruointia jättiläistempoilla samanaikaisesti kun kapitalistinen järjestelmä antaa mahdollisuuden liikkua vain hitain askelin. Ranskassa, missä maanomistus on loppumattomiin jaoteltu yksityisten omistajain kesken, ei maatalouden mekanisointi ole mahdollista; sen sijaan neuvostot pystyivät ratkaisemaan tämän probleemin teollistuttaen maatalouden. Kilpailussa meidän kanssamme bolshevikit osoittautuivat voittajiksi."

Englantilaisen porvarillisen aikakauslehden *Round Tabellin* lausunto:

"Viisivuotissuunnitelman saavutukset ovat sellaisenaan ihmeteltävä ilmiö. Harkovin ja Stalingradin traktoritehtaat, AMOn autotehdas Moskovassa, Nizshnij-Novgorodin autotehdas, Dnjeprin vesivoimasähköasema, valtavat terästehtaat Magnitogorskissa ja Kuznetskissa, kokonainen konerakennus- ja kemiallisten tehtaiden verkosto Uralilla, joka muuttuu neuvostovallan Ruhriksi, kaikki tämä ja muut teollisuuden saavutukset kaikkialla maassa todistavat, että kaikista vaikeuksista huolimatta neuvostoteollisuus kasvaa ja lujittuu kuin hyvin kasteltu kasvi. Viisivuotissuunnitelma on laskenut tulevalle kehitykselle perustan ja erikoisesti voimistuttanut neuvostoliiton mahtia."

Englantilaisen porvarillisen lehden *Financial Times'in* lausunto:

"Konerakennusteollisuudessa saavutetut menestykset eivät jätä mitään epäilyn aihetta. Näiden menestysten ylistäminen sanomalehdissä ja puheissa ei suinkaan ole perusteetonta. Ei pidä unohtaa, että ennen Venäjällä tuotettiin vain kaikkein yksinkertaisimpia koneita ja työvälineitä. Tosin kyllä nytkin koneiden ja tuotantovälineiden tuonnin absoluuttiset numerot kasvavat; mutta ulkoa tuotujen koneiden suhteellinen osa verrattuna niihin, mitä tuotetaan itse Neuvostoliitossa, pienenee jatkuvasti. Neuvostoliitto tuottaa tällä hetkellä kaiken metallurgista ja sähköteollisuutta varten tarvittavan koneistonsa. Se on kyennyt luomaan oman autoteollisuuden. Se on luonut työkoneiden ja työvälineiden tuotannon, joka käsittää koko asteikon suurella tarkkuudella valmistettavista pienimmistä välineistä aina raskaimpiin prässikoneihin asti. Samaa on sanottava myöskin maatalouskoneista, sillä Neuvostoliitto ei enää ole riippuvainen niiden ulkomailta tuonnista. Sitäpaitsi neuvostohallitus on ryhtynyt toimenpiteisiin, ettei hiilen ja raudan tuotannon hitaus estäisi viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamista. Ei ole mitään epäilystä, etteivätkö uudelleen rakennettavat valtavat tehtaat takaisi raskaan teollisuuden tuotannon huomattavaa kasvua."

Itävaltalaisen porvarillisen lehden *Neue Freie Pressen* lausunto vuoden 1932 alussa:

"Bolshevismia voidaan kiroilla, mutta se on tunnettava. Viisivuotissuunnitelma, se on uusi ääni, joka on välttämättömästi otettava huomioon ja joka tapauksessa taloudellisiin laskelmiin."

Englantilaisen kapitalistin Gibson Garvy, *United Dominion* pankin puheenjohtajan, lausunto lokakuulta v. 1932:

"Haluan selittää, että en ole kommunisti, enkä bolshevikki. Olen järkkymätön kapitalisti ja individualisti. Venäjä kulkee eteenpäin samanaikaisesti, kun liian paljon meidän tehtaitamme on toimettomana ja suunnilleen 3 miljoonaa meidän kansastamme etsii epätoivoisesti työtä. Viisivuotissuunnitelmalle naurettiin ja ennustettiin sen tuhoa. Mutta te voitte katsoa epäilemättömäksi, että viisivuotissuunnitelman' olosuhteissa on tehty enemmän kuin aiottiin.

Kaikissa teollisuuskaupungeissa, joissa kävin, muodostuu uusia tarkan suunnitelman mukaan rakennettuja piirejä leveine katuineen, jotka on koristettu puilla ja puistikoilla, ja uusiaikaisine taloineen, kouluineen, sairaaloineen, työläisklubeineen ja välttämättömine lasten seimineen ja lastenkoteineen, joissa huolehditaan työssäkäyvien äitien lapsista. Älkää yrittäkökään aliarvioida venäläisten suunnitelmia, älkää tehkö virheitä toivoessanne, että neuvostohallitus kukistuisi. Tämänpäiväinen Venäjä on ihanteen ja aatteen maa. Venäjä on ihmeteltävän aktiivisuuden maa. Minä uskon, että Venäjän pyrkimykset ovat terveet. Mahdollisesti on kaikkein tärkeintä se, että koko nuorisolla ja työläisillä Venäjällä on eräs, jota ikävä kyllä ei tänään ole kapitalistisissa maissa, nimittäin — toivo."

Amerikkalaisen porvarillisen aikakauslehden *Nation* lausunto, marraskuulta v. 1932:

"Viisivuotissuunnitelman neljä vuotta ovat tuoneet todellakin huomattavia saavutuksia. Neuvostoliitto on työskennellyt sota-ajan intenssiivisuudella uuden elämän perusteiden rakentamisen luovassa tehtävässä. Maan ulkonäkö kirjaimellisesti muuttuu tuntemattomaksi. Tämä on totuus Moskovaan nähden sen satoine uudelleen laskettuine asfalttikatuineen ja puistikoineen, uusine taloineen, uusine esikaupunkeineen ja uusine teollisuuskortteleineen sen reunustoilla. Tämä on totuus myöskin vähemmän huomattaviin kaupunkeihin nähden. Uusia kaupunkeja on syntynyt aroille ja erämaille, eikä vain joitakin kaupunkeja, vaan vähintään 50 kaupunkia 50—250 tuhanteen nuosevine väestöineen. Kaikki nämä ovat syntyneet viimeisten neljän vuoden ajalla ja jokainen niistä on uuden teollisuusalan tai useampien teollisuuslaitosten keskus, laitosten, jotka on rakennettu luonnonrikkauksien jalostamista varten. Sadat uudet piirisähköasemat ja kokonainen joukko Dnjeprostroin tapaisia jättiläisiä asteettain toteuttavat elämässä Leninin lauseen: "Sosialismi on neuvostovalta plus sähköistäminen". Neuvostoliitto on järjestänyt loppumattoman monien sellaisten tuotteiden joukkotuotannon, joita Venäjä ei koskaan ennen ole tuottanut: traktorit, kombainit, korkealaatuiset teräkset, synteettinen kautshukki, kuulalaakerit, mahtavat diesel-moottorit, 50-tuhannen kilowatin turbiinit, puhelinlaitteet, sähkökoneet vuoriteollisuutta varten, lentokoneet, autot, polkupyörät ja useita satoja uusimallisia koneita... Ensi kertaa historiassa Venäjä tuottaa alumiinimagnesiittia, apatiittia, jodia, potaskaa ja useita muita arvokkaita tuotteita. Neuvostoliiton aroilla eivät ole enää tienviittoina kirkkojen ristit ja kupoolit, vaan viljaelevaattorit ja painorehutornit. Kollektiivitaloudet rakentavat asuintaloja, navettoja ja sikaloita. Sähkö tunkeutuu maaseudulle. Radio ja sanomalehdet ovat vallanneet maaseudun. Työläiset opettelevat työskentelemään uusimmilla koneilla. Talonpoikaisnuorukaiset työskentelevät maatalouskoneilla, joita on enemmän ja monipuolisempia kuin mitä milloinkaan Amerikka on nähnyt. Venäjä alkaa "ajatella koneilla". Venäjä siirtyy nopeasti puun aikakaudesta raudan, teräksen, betonin ja moottorien aikakauteen."

Englannin "vasemmistolais"-reformistisen aikakauslehden *Forward'in* lausunto:

"Silmiinpistävää on se suurenmoinen työ, joka on käynnissä Neuvostoliitossa. Uusia tehtaita, uusia kouluja, uusia elokuvia, uusia klubeja, uusia mahtavia asuinrakennuksia — kaikkialla vain rakennetaan uusia rakennuksia. Monet rakennustyöt ovat jo päättyneet, toiset uutisrakennukset ovat vielä rakennustelineiden ympäröiminä. On vaikea kertoa englantilaiselle lukijalle, mitä on tehty kahden viimeisen vuoden aikana ja mitä edelleen tullaan tekemään. Uskoakseen tämän todeksi se kaikki on nähtävä omin silmin. Meidän saavutuksemme, joita me olemme aikaansaaneet sodan jälkeisenä aikana — ovat mitättömiä verrattuina siihen, mitä tehdään Neuvostoliitossa. Ame-

rikkalaiset tunnustavat, että luomispyrkimyksen ollessa kuumimmillaan länsivaltioissa ei siellä ollut mitään, joka olisi muistuttanut nykyään Neuvostoliitossa tapahtuvaa kuumeista luomistyötä. Viimeisten kahden vuoden kuluessa on Neuvostoliitossa tapahtunut niin paljon muutoksia, että on mahdotonta kuvitella, mitä siellä tuleekaan tapahtumaan vielä 10 vuoden kuluttua... Heittäkää mielestänne kauheat historiat, joista kertovat Englannin sanomalehdet, jotka niin itsepäisesti ja julkisesti puhuvat petosta Neuvostoliittoa vastaan. Heittäkää mielistänne myöskin kaikki se puolinainen totuus ja käsitykset, jotka perustuvat ymmärtämättömyyteen, ja jotka on laskenut liikkeelle harrasteleva intelligenssi, joka katsoo myötämielisesti Neuvostoliiton keskiluokan silmälasien läpi, mutta jolla ei ole pienintäkään käsitystä siitä, mitä siellä tapahtuu... Neuvostoliitto rakentaa uutta yhteiskuntaa terveellä pohjalla. Tämän päämäärän toteuttamiseksi tarvitaan uskallusta, on työskenneltävä täydellä innolla, sellaisella voimalla, jota maailma ei tähän saakka ole tuntenut, on taisteltava mitä suurempia vaikeuksia vastaan, jotka ovat kiertämättömiä sosialismia luotaessa laajassa maassa, joka on eristetty muusta maailmasta. Mutta käytyäni tässä maassa toisen kerran kahden vuoden kuluessa, sain käsityksen, että se kulkee lujan kehityksen tietä, suunnittelee, luo ja rakentaa ja kaiken sellaisessa mitassa, joka on selvänä haasteena vihamieliselle kapitalistimaailmalle."

Tällaisia erimielisyyksiä ja hajaannuksia on porvarillisissa piireissä, joista eräät ovat sillä kannalla, että Neuvostoliitto muka epäonnistuneine viisivuotissuunnitelmineen tuhoutuu, mutta toiset, nähtävästi, kannattavat kauppatoimintaa Neuvostoliiton kanssa, luottaen luultavasti siihen, että viisivuotissuunnitelman voitoista voivat hekin jonkunverran hyötyä.

Erikseen on kysymys kapitalistimaiden työväenluokan suhtautumisesta kysymykseen viisivuotissuunnitelmasta, kysymykseen sosialistisen rakennustyön saavutuksista Neuvostoliitossa. Tässä voisi rajoittua viittaamaan vain yhteen niistä lukuisten työläisedustajistojen mielipiteistä, joita edustajistoja käy joka vuosi Neuvostoliitossa, vaikkapa esimerkiksi Belgian työläisedustajiston lausuntoon. Tällainen lausunto on luonteenomainen poikkeuksetta kaikille edustajistoille, onkoonpa sitten puhe Englannin tai Ranskan, Saksan tai Amerikan tai muiden maiden työläisedustajistoista. Tässä se lausunto:

"Me olemme ihastuksissamme sen valtavan rakennustyön johdosta, jota me näimme matkallamme. Moskovassa, kuin myöskin Makejevissa, Gorlovissa, Harkovissa ja Leningradissa meillä oli tilaisuus todeta, millaisella innolla siellä työskennellään. Kaikki koneet ovat uusiaikaisia. Tehtailla vallitsee puhtaus, paljon ilmaa ja valoa. Me näimme, miten Neuvostoliitossa annetaan työläisille lääkintä- ja sanitääristä apua. Työläisten asuintalot on rakennettu tehtaiden lähettyville. Työläiskaupunginosiin on perustettu kouluja ja lastenseimiä, lapsia ympäröi mitä suurin huolenpito. Me saimme nähdä vanhojen ja uusien tehtaiden, vanhojen ja uusien asuinrakennusten välisen eron. Kaikki, mitä me näimme, antoi meille selvän kuvan kommunistisen puolueen johdolla uutta yhteiskuntaa rakentavien työläisten valtavasta voimasta. Me tulimme huomaamaan Neuvostoliitossa tapahtuvan suuren kulttuurisen kasvun, samaan aikaan, kun muissa maissa tapahtuu alaspäinmeno kaikilla aloilla, vallisee työttömyys. Me saimme nähdä, millaisia erittäin suuria vaikeuksia kohtaavat Neuvostoliiton työläiset. Sitä paremmin me ymmärrämme sen ylpeyden, jolla he esittävät meille voittojaan. Me olemme varmoja, että he voittavat kaikki vastukset."

Tässä viisivuotissuunnitelman kansainvälinen merkitys. Meidän tarvitsi suorittaa rakennustyötä vain 2—3 vuoden aikana, näyttää ensimäisen viisivuotissuunnitelman ensimmäiset saavutukset, kun koko maailma jakaantuu kahteen leiriin — ihmisiin, jotka väsymättä haukkuvat meitä, ja ihmisiin, jotka ovat ihastuksissaan viisivuotissuunnitelman voitoista, puhumattakaan enää siitä, että on olemassa ja voimistuu meidän oma leirimme koko maailmassa, kapitalistimaiden työväenluokan leiri, joka iloitsee Neuvostoliiton työväenluokan voitoista ja on valmis antamaan

sille tukeaan koko maailman porvariston kauhuksi.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, että viisivuotissuunnitelman kansainvälistä merkitystä, sen menestyksen ja valtauksen kansainvälistä merkitystä ei tarvitse epäillä.

Se merkitsee, että kapitalistiset valtiot ovat raskautetut proletaarisella vallankumouksella, ja juuri siksi, että ne ovat raskautetut proletaarisella vallankumouksella, porvaristo tahtoisi ammentaa viisivuotissuunnitelman epäonnistuneisuuksista uuden todisteen vallankumousta vastaan ja päinvastoin, proletariaatti pyrkii ammentamaan ja todella ammentaa viisivuotissuunnitelman saavutuksista uuden todisteen vallankumouksen puolesta koko maailman porvaristoa vastaan.

Viisivuotissuunnitelman saavutukset mobilisoivat kaikkien maiden työväenluokan vallankumoukselliset voimat kapitalismia vastaan. — Tämä on kiistämätön tosiasia.

Ei voi olla epäilystä, että viisivuotissuunitelman kansainvälinen vallankumouksellinen merkitys on todella mittaamaton.

Sitä suuremmalla huolellisuudella meidän on suhtauduttava viisivuotissuunnitelmaan, sen sisältöä, sen perustehtäviä koskeviin kysymyksiin.

Sitä suuremmalla huolella meidän tulee analysoida viisivuotissuunnitelman yhteenvedot, viisivuotissuunnitelman täyttämisen ja toteuttamisen yhteenvedot.

II.

VIISIVUOTISSUUNNITELMAN PERUSTEHTÄVÄ JA TIE SEN TOTEUTTAMISEEN

Siirtykäämme kysymykseen viisivuotissuunnitelman olemuksesta.

Mitä on viisivuotissuunnitelma?

Mikä on viisivuotissuunnitelman perustehtävä?

Viisivuotissuunnitelman perustehtävä oli kohottaa maamme takapajuisuudestaan keskiaikaisine tekniikkoineen uuden nykyaikaisen tekniikan raiteille.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävä oli muuttaa Neuvostoliitto agraarisesta ja voimattomasta, kapitalististen maiden mielijohteista riippuvasta maasta teolliseksi ja mahtavaksi, täysin itsenäiseksi, ja maailman kapitalismin oikuista riippumattomaksi maaksi.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli muuttaa Neuvostoliitto teolliseksi maaksi, syrjäyttää loppuun asti kapitalistiset ainekset, laajentaa sosialististen talousmuotojen rintamaa ja luoda taloudellinen pohja luokkien hävittämiselle Neuvostoliitossa, sosialistisen yhteiskunnan rakentamiselle.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävänä oli luoda maahamme sellainen teollisuus, joka olisi kykenevä uudelleen varustamaan ja reorganisoimaan ei ainoastaan teollisuuden kokonaisuudessaan, vaan myöskin liikennelaitoksen ja maatalouden sosialismin pohjalle.

Viisivuotissuunnitelman perustehtävä oli johtaa pieni ja pirstottu maatalous kollektiivisen suurtalouden raiteille, taata täten sosialismille taloudellinen pohja maaseudulla ja näinollen likvidoida kapitalismin palautumisen mahdollisuus Neuvostoliitossa.

Lopuksi viisivuotissuunnitelman tehtävänä oli luoda maassa kaikki välttämättömät teknilliset ja taloudelliset edellytykset maan puolustuskuntoisuuden mahdollisimman korkeaksi kohottamiselle, mikä antaa mahdollisuuden järjestää päättävän vastaiskun kaikille ja kaikenlaisille sotahyökkäysyrityksille ulkoapäin.

Mikä saneli viisivuotissuunnitelman tämän perustehtävän ja mihin se perustui?

Välttämättömyys likvidoida Neu-

vostoliiton teknillis-taloudellinen takapajuisuus, joka tuomitsi sen viettämään kituvaa elämää, välttämättömyys luoda maassa sellaiset edellytykset, jotka tekisivät sille mahdolliseksi ei ainoastaan saavuttaa, mutta aikanaan myöskin sivuuttaa, teknillis-taloudellisessa suhteessa etumaiset kapitalistiset maat.

Siihen käsitykseen, että neuvostovalta ei voi pysyä pystyssä kauan takapajuisen teollisuuden pohjalla, että vain nykyaikainen suurteollisuus, joka ei jää jälkeen, vaan aikanaan myöskin ylittää kapitalististen maiden teollisuuden, voi olla todellisena ja luotettavana perustana neuvostovallalle.

Sen käsittäminen, että neuvostovalta ei voi kauan nojata kahteen vastakkaiseen perustaan, sosialistiseen suurteollisuuteen, joka hävittää kapitalistiset ainekset, ja yksityiseen pikkutalonpoikaistalouteen, joka synnyttää kapitalistisia aineksia.

Sen käsittäminen, että niin kauan kuin ei ole luotu pikkutalonpoikaistaloudelle suurtuotannon pohjaa, kunnes pikkutalonpoikaistalouksia ei ole yhdistetty suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, on kapitalismin palautumisen vaara Neuvostoliitossa reaalisin vaara kaikista muista mahdollisista vaaroista.

Lenin puhui:

"Vallankumous teki sen, että Venäjä poliittiseen rakenteeseensa nähden joissakin kuukausissa sivuutti etumaisimmat maat.

Mutta tämä on vähän. Sota on lahjomaton. Se asettaa kysymyksen säälimättömän tiukasti: joko tuhoutua tai saavuttaa etumaiset maat ja sivuuttaa ne myöskin taloudellisesti. Joko tuhoutua tai kaikilla keinoilla pyrkiä eteenpäin. Näin asettaa kysymyksen historia". (Lenin. Kootut teokset, 3:s painos, XXI, s. 191.)

Lenin lausui:

"Niin kauan kuin elämme pikkutalonpoikaismaassa, on Venäjällä kapitalismille lujempi taloudellinen pohja kuin kommunismille.

Tämä on ehdottomasti muistettava. Jokainen maaseudun elämää huolellisesti seurannut, rinnastaen sitä elämään kaupungissa, tietää, että emme ole kiskoneet kapitalismia juuriltaan ja sisäisen vihollisen pohjaa ja perustaa ei ole räjäytetty. Se säilyy pikkutaloudessa ja sen räjäyttämiseen on vain yksi keino — siirtää maan talous, mukana myöskin maanviljelys, uudelle teknilliselle pohjalle, nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle. Vain silloin, kun maa tulee sähköistetyksi, kun teollisuudelle, liikenteelle, maataloudelle luodaan nykyaikaisen teollisuuden teknillinen pohja, vain tällöin me lopullisesti voitamme" (Lenin, Kootut teokset, 3:s painos, XXVI osa, s. 46—47).

Näihin lausuntoihin perustuivatkin puolueen käsitykset, jotka johtivat viisivuotissuunnitelman laatimiseen ja viisivuotissuunnitelman perustehtävien määrittelyyn.

Näin on kysymys viisivuotissuunnitelman perustehtäviin nähden.

Mutta näin valtavan suunnitelman toteuttamista ei saa alkaa hajanaisesti mistä sattuu. Toteuttaakseen tällaisen suunnitelman on ennenkaikkea löydettävä suunnitelman perusrengas, sillä vain löytämällä perusrenkaan ja siihen tarttumalla voidaan vetää mukaan suunnitelman kaikki muut renkaat.

Mikä on viisivuotissuunnitelman perusrengas?

Viisivuotissuunnitelman perusrengas oli raskaassa teollisuudessa, konerakennus sen keskuksena. Sillä vain raskas teollisuus kykenee rekonstruoimaan ja asettamaan jaloilleen teollisuuden kokonaisuudessaan, liikenteen sekä maatalouden. Ja siitä oli myöskin alettava viisivuotissuunnitelman toteuttaminen. Näin ollen raskaan teollisuuden uudistaminen oli asetettava viisivuotissuunnitelman toteuttamisen pohjaksi.

Meillä on olemassa myöskin Leninin ohje tästä asiasta:

"Venäjän pelastuksena ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa, — se, on vielä vähän, — eikä ainoastaan kevyen teollisuuden, joka varustelee talonpoikaistoa kulutusesineillä, hyvä tila, — tämäkin on vielä vähän, — meille on välttämätön myöskin raskas teollisuus...

Pelastamatta raskasta teollisuutta, uudistamatta sitä me emme voi rakentaa minkäänlaista teollisuutta ja ilman sitä me yleensä tuhoudumme itsenäisenä maana... Raskas teollisuus tarvitsee valtion avustusta. Jos me emme sitä löydä, niin sivistyneenä valtiona — en puhu enää sosialistisesta — me tuhoudumme". (Lenin, Kootut teokset, 3:s painos, XXVII osa, s. 349.)

Mutta raskaan teollisuuden uudistaminen ja kehittäminen varsinkin niin köyhässä ja takapajuisessa maassa kuin meidän maamme oli viisivuotissuunnitelman alussa, on mitä vaikein asia, sillä raskas teollisuus vaatii, kuten tunnettua, valtavan suuria finanssimenoja ja vissin miniimin kokenutta teknillistä voimaa, jota vailla, yleensä puhuen, ei raskasta teollisuutta voida uudistaa. Tiesikö puolue tämän ja tekikö se sen itselleen selväksi? Tiesi. Eikä ainoastaan tietänyt, vaan ilmoitti siitä kaikille kuuluvasti. Puolue tiesi, minkälaisilla keinoilla oli rakennettu raskas teollisuus Englannissa, Saksassa ja Amerikassa. Se tiesi, että raskas teollisuus oli rakennettu näissä maissa joko suurien lainojen avulla, tai toisten maiden ryöstöillä tai molempien avulla samanaikaisesti. Puolue tiesi, että nämä tiet on suljettu meidän maaltamme. Mutta mihin se laski? Se laski omiin voimiin omassa maassamme, se laski siihen, että neuvostovallan ollessa olemassa ja perustuen maan teollisuuden, liikennelaitoksen, pankkien ja kaupan kansallistuttamiseen me voimme noudattaa ankaraa taloudellista säästäväisyyttä kasataksemme raskaan teollisuuden uudistamista ja sen kehittämistä varten tarvittavat riittävät varat. Puolue sanoi suoraan, että tämä vaatii vakavia uhrauksia ja että meidän tulee avoimesti ja tietoisesti mennä näihin uhrauksiin, jos haluamme saavuttaa päämäärämme. Puolue laski voivansa kohottaa tämän asian maamme sisäisillä voimilla ilman orjuuttavaa luottoa ja lainoja ulkoapäin.

Kas tässä mitä Lenin puhui tästä kysymyksestä:

Meidän on yritettävä luoda valtio, jossa työläisillä säilyy talonpoikaisjohtonsa alaisena ja jossa talonpojat luottavat työläisiin sekä jossa yhteiskunnallisista suhteista on mitä tarkimmin karkoitettu kaikki kaikenlaisten liiallisuuksien jätteet

Meidän pitää hoitaa valtiokoneistoamme mitä säästäväisemmin. Meidän pitää karkoittaa siitä kaikki liiallisuuksien jätteet, joita siihen niin runsaasti on jäänyt tsaarien Venäjästä ja sen virkavaltais-kapitalistisesta hallituskoneistosta.

Eikö maastamme silloin tule talonpoikaisen rajoittuneisuuden valtakunta?

Ei. Jos me työväenluokalle säilytämme talonpoikaiston johdon, käy meille mahdolliseksi, noudattamalla taloudessamme mitä suurinta säästäväisyyttä, päästä maassamme siihen, että kaikki pienimmätkin säästöt varaamme koneellisen suurteollisuutemme kehittämiseen, sähköistämisen ja polttoturveteollisuuden edistämiseen, Volhovstroin valmiiksi rakentamiseen jne.

Siinä ja vain siinä on meidän toivomme. Vain silloin meille käy mahdolliseksi, kuvannollisesti puhuen, siirtyä toisen hevosen selästä toisen hevosen selkään: nimenomaan talonpojan nääntyneen hevosen selästä, säästäväisyyden hevosen selästä, mikä säästäväisyys on tarpeen rappioisessa talonpoikaisessa maassa, sellaisen hevosen selkään, jollaista proletariaatti itselleen hakee eikä voi olla hakematta, koneellisen suurteollisuuden sähköistämisen, Volhovstroin jne. hevosen selkään. (Lenin, Kootut teokset, 3:s painos. XXVII osa, s. 417)

Siirtyä laihtuneen musikan hevosen selästä koneellisen suurtuotannon hevosen selkään — kas tähän päämäärään pyrki puolue laatiessaan viisivuotissuunnitelman ja pyrkiessään sen toteuttamiseen. Saattaa voimaan ankara taloudellinen säästäväisyys ja kasata varoja maamme teollistuttamisen rahastamista varten — kas tälle tielle oli lähdettävä saavuttaakseen raskaan teollisuuden uudistamisen ja viisivuotissuunnitelman toteuttamisen

Rohkea tehtävä? Vaikea työ? Mutta meidän puoluettamme juuri siksi nimitetään leniniläiseksi puolueeksi koska sillä ei ole oikeutta pelätä vaikeuksia.

Sitäpaitsi puolueen luottamus viisivuotissuunnitelman toteuttamisen mahdollisuuteen ja luottamus työväenluokan voimiin oli niin voimakas, että puolue katsoi mahdolliseksi ottaa tehtäväkseen tämän vaikean työn toteuttamisen ei viidessä vuodessa, kuten sitä vaati viisivuotissuunnitelma, vaan neljässä vuodessa, tarkemmin sanoen neljässä vuodessa ja kolmessa kuukaudessa, jos siihen lisätään erikoisneljännes.

Tällä pohjalla syntyi myöskin kuuluisa tunnus: "Viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa".

Ja entä sitten?

Tosiasiat ovat osoittaneet, että puolue oli oikeassa.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että ilman tätä rohkeutta ja työväenluokan voimiin luottamusta puolue ei olisi voinut saavuttaa niitä voittoja, joista meillä nyt on oikeus ylpeillä.

III.

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN YHTEENVEDOT TEOLLISUUDEN ALALLA

Siirrymme nyt kysymykseen viisivuotissuunnitelman toteuttamisen yhteenvedoista.

Minkälaiset ovat yhteenvedot viisivuotissuunnitelman neljän vuoden ajalta *teollisuuden alalla?*

Olemmeko saavuttaneet voiton tällä alalla?

Olemme saavuttaneet. Emmekä yksistään saavuttaneet, vaan tehneet enemmän kuin itsekään odotimme, enemmän kuin mitä voivat odottaa tulisimmatkaan puolueessamme. Tätä eivät kiellä nyt vihollisetkaan. Sitäkin vähemmän sitä voivat kieltää ystävämme.

Meillä ei ollut mustaa metallurgiaa, maan teollistuttamisen perustaa. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut traktoriteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut automobiiliteollisuutta. Nyt se on meillä.

Meillä ei ollut työkonerakennusteollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut lujaa ja nykyaikaista kemiallista teollisuutta. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut todellista ja lujaa nykyaikaisten maatalouskoneiden tuotantoa. Nyt se meillä on.

Meillä ei ollut lentokoneteollisuutta. Tällä hetkellä meillä se on.

Sähköenergian tuotannon alalla me olimme aivan viimeisellä tilalla. Nyt me olemme siirtyneet yhdelle ensimäisistä paikoista.

Naftatuotteiden ja hiilen tuotannon alalla me olimme viimeisellä tilalla. Nyt me olemme siirtyneet yhdelle ensimäisistä tiloista.

Meillä oli vain yksi ainoa hiilimetallurginen tukikohta Ukrainassa, jonka avulla me vaikeasti tulimme toimeen. Me olemme päässeet siihen, että olemme ei ainoastaan kohottaneet tämän tukikohdan, vaan luoneet vielä uuden hiili-metallurgisen tukikohdan Itään, joka muodostaa maamme ylpeyden.

Meillä oli ainoastaan yksi tekstiiliteollisuuden tukikohta maamme pohjoisosassa. Olemme päässeet siihen, että lähiaikana meillä tulee olemaan kaksi uutta tekstiiliteollisuuden tukikohtaa — Keski-Aasiassa ja Länsi-Siperiassa.

Emme ole ainoastaan luoneet näitä uusia mahtavia teollisuusaloja, vaan olemme luoneet ne sellaisissa mittasuhteissa ja sellaisissa laajuuksissa, joiden rinnalla kalpenevat eurooppalaisen teollisuuden mittasuhteet.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että kapitalistiset ainekset on syrjäytetty teollisuudesta lopullisesti ja palauttamattomasti ja sosialistinen teollisuus on tullut teollisuuden ainoaksi muodoksi Neuvostoliitossa.

Kaikki tämä on johtanut siihen, että meidän agraarimaamme on tullut teollisuusmaaksi, sillä teollisuustuotannon ominaispaino suhtees-

sa maataloustuotantoon on kohonnut 48 %:sta viisivuotissuunnitelman alussa (v. 1928) 70 %:iin viisivuotissuunnitelman neljännen vuoden päättyessä (v. 1932).

Kaikki tämä on johtanut siihen, että viisivuotissuunnitelman neljännen vuoden päättyessä meidän on onnistunut täyttää teollisuustuotannon yleinen ohjelma, joka oli laskettu viideksi vuodeksi, 93,7 %:lla, kohottaen teollisuustuotannon määrää enemmän kuin kolminkertaisesti rauhanaikaiseen verraten ja enemmän kuin kaksinkertaisesti vuoden 1928 tasoon verraten. Mitä tulee raskaan teollisuuden tuotanto-ohjelmaan niin olemme täyttäneet viisivuotissuunnitelman 108 %:lla. Tosin kyllä meiltä tässä on jäänyt täyttämättä viisivuotisen yleinen ohjelma 6 %:lla. Mutta tämä on selvitettävissä siten, että naapurimaittemme kieltäytyessä kirjoittamasta kanssamme hyökkäämättömyyssopimuksia ja tilanteen mutkistuessa Kaukaisessa Idässä meidän oli pakko siirtää useita tehtaita maanpuolustusta voimistuuttaaksemme tuottamaan nykyaikaisia puolustusvälineitä. Tämä siirtyminen, sen takia että sen suorittamiseksi oli välttämätöntä määrätty valmistava kausi, johti siihen, että nämä tehtaat keskeyttivät tuotteiden valmistuksen neljän kuukauden ajaksi, mikä ei voinut olla heijastumatta viisivuotissuunnitelman yleisen tuotanto-ohjelman toteuttamisessa vuoden 1932 kuluessa. Tämä operationi johti siihen, että me kokonaisuudessaan täytimme maan puolustuskuntoisuuden lujittamistehtävän. Mutta se ei voinut olla heijastumatta kielteisesti viisivuotissuunnitelman tuotanto-ohjelman täyttämisessä. Ei voi olla mitään epäilystä siitä, että ilman näitä sattuneita seikkoja olisimme ei ainoastaan täyttäneet, vaan varmasti ylittäneetkin viisivuotissuunnitelman asettamat numero-osoittimet.

Lopuksi kaikki tämä johti siihen, että heikosta ja puolustuskyvyttömästä maasta Neuvostoliitto muuttui mahtavaksi maaksi puolustuskykyisyyden mielessä, maaksi, joka on valmis kaikkien yllätysten varalta, maaksi, joka kykenee tuottamaan joukkomitassa kaikkia nykyaikaisia puolustusvälineitä ja varustamaan armeijaansa niillä hyökkäyksen maahamme kohdistuessa.

Tällaisia ovat yleiset yhteenvedot viisivuotissuunnitelman neljännen vuoden ajalta teollisuuden alalla.

Nyt päätelkää itse, mitä merkitsee kaiken tämän jälkeen porvarillisen lehdistön vatkutus viisivuotissuunnitelman "murskaantumisesta" teollisuuden alalla.

Mutta miten ovat asiat tällä hetkellä ankaraa taloudellista kriisiä poteviin kapitalistisiin maihin nähden niiden teollisen tuotannon kasvun alalla?

Kas tässä tunnettuja virallisia tietoja.

Samanaikaisesti kun teollisuuden tuotannon nousu Neuvostoliitossa v. 1932 loppuun mennessä kasvoi rauhanaikaiseen tasoon verraten 334 %:iin, niin teollisuustuotanto Yhdysvalloissa laski samanaikaisesti 84 %:iin rauhanaikaisesta tasostaan, Englannissa 75, Saksassa 62 %:iin.

Samanaikaisesti kun teollisuuden tuotanto kasvoi Neuvostoliitossa v. 1932 loppuun mennessä vuoteen 1928 verraten 219 %:iin, niin teollisuuden tuotanto Yhdysvalloissa aleni tällä kaudella 56 %:iin, Englannissa 80, Saksassa 55, Puolassa 54 %:iin.

Mitä muuta puhuvat nämä tiedot, jos ei juuri siitä, että kapitalistinen teollisuussysteemi ei läpäissyt tutkintoaan neuvostosysteemin rinnalla ja että neuvostoteollisuussysteemillä on kaikki etuisuudet kapitalistiseen systeemiin verraten.

Meille sanotaan, että tämä kaikki on hyvin, on rakennettu paljon uusia tehtaita ja laskettu teollistuttamiselle pohja. Mutta olisi ehkä ollut paljon parempi kieltäytyä teollistuttamispolitiikasta, tuotannon välineitä tuottavan teollisuuden laajentamispolitiikasta, tai äärimmäisessä tapauksessa lykätä tämä tehtävä taka-alalle voidaksemme tuottaa enem-

män karttuunia, jalkineita, vaatteita ja muita joukkokulutustuotteita. Joukkokulutustuotteita on tuotettu vähemmän mitä tarvitaan ja tämä luo vissejä vaikeuksia.

Mutta tällöin on tiedettävä ja tehtävä itselleen selväksi, mihin olisi johtanut meitä teollistuttamistehtävän taka-alalle lykkäämispolitiikka. Tietenkin me olisimme voineet käyttää tällä aikakaudella raskaan teollisuutemme koneistoon sijoittamamme puolitoista miljardia valuuttaruplaa puoliksi puuvillan, naftan, villan, kautshukin ym.ostamiseen ulkomailta. Meillä olisi tällöin ollut ehkä enemmän karttuunia, jalkineita ja vaatteita. Mutta meillä ei olisi tällöin ollut traktoreita, ei automobiiliteollisuutta, eikä missään määrin vakavaa mustaa metallurgiaa, ei olisi ollut metallia koneiden valmistamiseen ja me olisimme olleet aseettomia uusimmalla tekniikalla varustettua kapitalistista ympäristöä vastaan. Me olisimme silloin riistäneet itseltämme mahollisuuden varustaa maataloutta traktoreilla ja maatalouskoneilla ja mahdollisesti olisimme ilman leipää. Me olisimme riistäneet itseltämme mahdollisuuden saavuttaa voiton kapitalistisista aineksista maassamme ja mahdollisesti olisimme mittaamattomasti suurentaneet kapitalismin palautumismahdollisuuksia. Meillä ei olisi tällöin kaikkia nykyaikaisen tekniikan puolustusvälineitä, joita vailla maan valtiollinen riippumattomuus on mahdoton, joita vailla maa muuttuu ulkonaisten vihollisten sotatoimien kohteeksi. Meidän asemamme olisi tällöin ollut enemmän tai vähemmän samantapainen nykyisen Kiinan aseman kanssa, jolla ei ole omaa raskasta teollisuuttaan, jolla ei omaa sotatarveteollisuutta ja jota voi ahdistella kuka vähänkin viitsii.

Sanalla sanoen, meillä olisi tässä tapauksessa esillä sotainterventio, ei hyökkäämättömyyssopimuksia, vaan sota, vaarallinen ja kauhea sota, verinen ja epäsuhtainen sota, sillä tässä sodassa me olisimme melkein aseettomia vihollisten edessä, vihollisten, joilla on käytettävissään kaikki nykyaikaiset hyökkäysvälineet.

Kas näin toverit, kääntyy asia.

On selvää, että itseään arvossa pitävä valtiovalta, itseään arvossa pitävä puolue ei voinut asettua näin tuhoisalle näkökannalle.

Ja siksi juuri, että puolue hylkäsi tällaisen vastavallankumouksellisen asenteen, juuri siksi se saavutti ratkaisevia voittoja viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa teollisuuden alalla.

Toteuttaessaan viisivuotissuunnitelman ja järjestäessään voiton teollisen rakennustyön alalla puolue noudatti teollisuuden kehityksen kaikkien kiihdytetyimpien tempojen politiikkaa. Puolue aivankuin sysäsi maatamme eteenpäin, kiihdyttäen sen kehitystä.

Menettelikö puolue oikein noudattaessaan äärimmilleen kiihdytettyjen tempojen politiikkaa?

Ehdottomasti oikein.

Ei voida olla ajamatta eteenpäin maata, joka on jäänyt sata vuotta jälkeen ja jota uhkaa tämän jälkeenjääneisyytensä vuoksi kuoleman vaara. Vain tällä tavoin voitiin antaa maalle mahdollisuus nopeasti uudelleen varustautua uuden tekniikan pohjalla ja lopuksikin päästä lavealle tielle.

Edelleen me emme voineet tietää, minä päivänä imperialistit hyökkäävät Neuvostoliiton kimppuun ja rikkovat rakennustyömme ja että ne voivat hyökätä millä hetkellä tahansa maamme teknillis-taloudellista heikkoutta hyväkseen käyttäen — siitä ei voinut olla epäilystä. Siksi puolueen oli pakko sysätä maata, että ei olisi hukattu aikaa, käyttää perusteellisesti hyväkseen levähdyshetki ja ehtiä luoda Neuvostoliitossa teollisuuden perusteet, jotka ovat sen mahdin perusta. Puolueella ei ollut mahdollisuutta odottaa ja manöveerata, vaan sen oli noudatettava kaikkein kehitetyimpien tempojen politiikkaa.

Lopuksi puolueen oli mahdollisimman lyhyessä ajassa tehtävä loppu maan heikkoudesta puolustuksen alalla. Hetken olosuhteet, kapitalististen maiden aseistuksen kasvu, aseistariisumisaatteen luhistuminen, kansainvälisen porvariston viha Neuvostoliittoa kohtaan — kaikki nämä työnsivät puoluetta jouduttamaan maan puolustuskykyisyyden ja sen riippumattomuuden perusteiden voimistamista.

Mutta oliko puolueella reaaliset mahdollisuudet kaikkien kiihdytetyimpien tempojen politiikan noudattamiseen? Oli. Sillä oli nämä mahdollisuudet ei ainoastaan siksi, että se ennätti aikoinaan sysätä maata nopean etenemisen mielessä, vaan ennenkaikkea siksi, että se voi nojata laajassa uudessa rakennustyössä vanhoihin ja uudistettuihin tehtaisiin, joihin työläiset ja insinööriteknillinen henkilökunta olivat jo perehtyneet ja jotka tämän johdosta tekivät mahdolliseksi toteuttaa kehityksen kaikkein kiihdytetyimpiä tempoja.

Kas tällä pohjalla meillä ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ajalla kehittyivät uuden rakennustyön nopea nousu, innostus laajenevaan rakennustyöhön, uudisrakennusten iskurit ja sankarit, myrskyisten kehitystempojen käytäntö.

Voidaanko sanoa, että toisen viisivuotissuunnitelman ajalla tulee noudattaa tarkalleen samanlaista kaikkein kiihdytetyimpien tempojen politiikkaa?

Ei, tätä ei voida sanoa.

Ensiksikin viisivuotissuunnitelman menestyksellisen toteuttamisen tuloksena me jo olemme täyttäneet tärkeimmän sen päätehtävistä — on luotu uusi nykyaikaisen tekniikan pohja teollisuudelle, liikenteelle ja maataloudelle. Onko tarpeellista tämän jälkeen piiskaten hoputtaa maata? On selvää, että nyt tämä ei ole välttämätöntä.

Toisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisen toteuttamisen tuloksena meidän on onnistunut jo kohottaa maanpuolustuskykyisyys tarpeelliselle tasolle. Onko tarpeellista tämän jälkeen piiskaten hoputtaa maata? On selvää, että nyt tämä ei ole välttämätöntä.

Ja lopuksi viisivuotissuunnitelman menestyksellisen toteuttamisen tuloksena meidän on onnistunut rakentaa kymmeniä ja satoja uusia suurtehtaita ja kombinaatteja, joilla on uusi mutkallinen tekniikka, tämä merkitsee, että toisen viisivuotissuunnitelman ajalla teollisuustuotannossa pääosaa tulevat näyttelemään eivät enää vanhat tehtaat, joiden tekniikkaan jo on perehdytty, kuten tapahtui ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ajalla, vaan uudet tehtaat, joiden tekniikkaan ei vielä ole perehdytty ja johon meidän on perehdyttävä, mutta uusiin teollisuuslaitoksiin ja uuteen tekniikkaan perehtyminen on paljon vaikeampaa kuin vanhojen ja uudistettujen tehtaiden käyttäminen, joiden tekniikkaan jo on perehdytty. Se vaatii paljon aikaa, jotta voitaisiin kohottaa työläisten ja insinööri-teknillisen henkilökunnan ammattitaitoa ja hankkia uusia tottumuksia uuden tekniikan täydellistä hyväksikäyttöä varten. Eikö ole selvää kaiken tämän jälkeen, että vaikka haluaisimmekin, niin emme voisi toteuttaa toisen viisivuotissuunnitelman ajalla, varsinkaan sen kahden-kolmen ensimmäisen vuoden ajalla, äärimmäisen kiihdytettyjen kehitystempojen politiikkaa.

Kas siksi minä ajattelen, että toiselle viisivuotissuunnitelmalle meidän on otettava vähemmän kiihdytetyt teollisuustuotannon kasvun tempot. Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ajalla teollisuustuotteiden vuotuinen kasvu teki keskimäärin 22 %. Ajattelen, että toisen viisivuotissuunnitelman ajaksi tulee ottaa teollisuustuotannon keskimääräiseksi vuosittaiseksi kasvuksi 13-14%. Kapitalistisille maille tällainen teollisuustuotannon kasvun tempo on saavuttamaton ihanne. Eikä ainoastaan teollisuustuotannon kasvun tällaiset tempot, vaan vieläpä keski-

määräinen vuotuinen kasvu 5 %:llakin on niille nykyään saavuttamaton ihanne. Mutta siksihän ne ovatkin kapitalistisia maita. Toinen on asia neuvostomaahan nähden neuvostotaloussysteemeineen. Meidän taloussysteemimme vallitessa meillä on täysi mahdollisuus ja meidän on toteutettava 13-14% vuosittainen tuotannon kasvu aivan minimінä.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman ajalla me onnistuimme järjestämään innostuneisuuden uuteen rakennustyöhön ja saavutimme ratkaisevia menestyksiä. Tämä on varsin hyvä asia. Mutta nyt tämä ei riitä. Nyt meidän on sitä täydennettävä innostuneisuudella perehtyä uusiin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan, työn tuottoisuuden vakavalla kohottamisella ja tuotantohintojen vakavalla alentamisella. Tämä on nyt pääasia. Sillä vain tällä pohjalla me voimme saavuttaa, sanokaamme, toisen viisivuotiskauden toisella puoliskolla uuden mahtavan edistyksen niin rakennustyön kuin myöskin teollisuustuotannon kasvun alalla.

Lopuksi muutama sana itse tempoista ja vuotuisen tuotannon kasvun prosenteista. Teollisuusmiehemme vähän harrastavat tätä kysymystä. Kuitenkin tämä on varsin mielenkiintoinen kysymys. Mitä on tuotannon kasvun prosentti ja itse asiassa mitä sisältyy kasvun jokaiseen prosenttiin. Otamme esim. jälleenrakennuskaudella vuoden 1925. Tuotannon vuotuinen kasvu oli tällöin 66 %. Teollisuuden kokonaistuotanto muodosti 7.700 miljoonaa ruplaa. 66% kasvu muodosti tällöin absoluuttisissa numeroissa yli 3 miljaardia ruplaa. Näin ollen kasvun jokainen prosentti oli tasan 43 miljoonaa ruplaa. Otamme sitten vuoden 1928. Se antoi 26 % kasvun, toisin sanoen melkein 3 kertaa vähemmän prosenttisuhteessa kuin vuosi 1925. Teollisuuden kokonaistuotanto muodosti tällöin 15.500 miljoonaa ruplaa. Kokonaiskasvu vuodessa teki absoluuttisissa numeroissa 3.280 miljoonaa ruplaa. Näin ollen kasvun jokainen prosentti oli tällöin 120 miljoonaa ruplaa t.s. teki melkein 3 kertaa suuremman summan kuin v. 1925, jolloin meillä oli 66 % kasvu. Otamme lopuksi v. 1931. Se antoi 22 % kasvun, se on 3 kertaa vähemmän kuin v. 1925. Teollisuuden kokonaistuotanto muodosti tällöin 30.800 miljoonaa ruplaa. Kokonaiskasvu antoi absoluuttisissa numeroissa yli 5.600 miljoonaa ruplaa. Näin ollen kasvun jokainen prosentti muodosti yli 250 miljoonaa ruplaa eli 6 kertaa enemmän kuin v. 1925, jolloin meillä oli 60% kasvu, ja 2 kertaa enemmän kuin v. 1928, jolloin meillä oli yli 26% kasvu.

Mitä tämä kaikki todistaa? Sitä, että tuotannon kasvun tempoja tutkiessa ei saa rajoittua yksinomaan tarkastelemaan kasvun prosentteja. On tiedettävä myöskin, mitä sisältyy kasvun jokaiseen prosenttiin ja minkälainen on tuotannon vuotuisen kasvun yhteinen summa. Jos otamme esim. v. 1933 16 % kasvun, se on 4 kertaa vähemmän kuin v. 1925. Mutta tämä ei vielä merkitse, että tuotannon kasvu tänä vuonna tulee olemaan myöskin 4 kertaa pienempi. Tuotannon kasvu v. 1925 teki absoluuttisissa numeroissa yli 3 miljaardia ruplaa ja jokainen prosentti muodosti 43 miljoonaa ruplaa. Ei ole aihetta epäillä sitä, että tuotannon kasvu v. 1933 absoluuttisissa numeroissa kasvun ollessa 16%, muodostaa vähintäin 5 miljardia ruplaa, se on melkein kaksi kertaa enemmän kuin v. 1925 ja jokainen kasvun prosentti tulee vastaamaan vähintäin 320—240 miljoonaa ruplaa, t.s. muodostaa vähintäin 7 kertaa suuremman summan kuin kasvun jokainen prosentti v. 1925.

Kas näin toverit ovat asiat, jos tarkastellaan kysymystä tempoista ja kasvun prosenteista konkreettisesti. Tällaiset ovat yhteenvedot viisivuotissuunnitelmasta neljässä vuodessa teollisuuden alalla.

IV

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN YHTEENVEDOT MAATALOUDEN ALALLA.

Siirrymme kysymykseen neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman yhteenvedoista maatalouden alalla.

Maatalouden alalla viisivuotissuunnitelma on kollektivisoinnin viisivuotissuunnitelma. Mistä lähti puolue kollektivisointia toteuttaessaan?

Puolue lähti siitä, että proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi paitsi teollistuttamista on vielä välttämätöntä siirtyminen yksityisestä pikkutalonpoikaistaloudesta suureen kollektiiviseen maatalouteen, joka on varustettu traktoreilla ja nykyaikaisilla maatalouskoneilla ja joka yksin on neuvostovallan luja perusta maaseudulla.

Puolue lähti siitä, että ilman kollektivisointia ei ole mahdollista johtaa maatamme sosialismin taloudellisen perustan rakentamisen lavealle tielle, ei ole mahdollisuutta pelastaa monimiljoonaista työtätekevää talonpoikaistoa köyhyydestä ja pimeydestä.

Lenin puhui, että:

"Pikkutaloudella ei päästä puutteesta" (Lenin, Kootut teokset, XXIV osa, sivu 540.)

Lenin puhui, että:

"Jos me elämme entiseen tapaan pikkutalouksissa, vaikkakin vapaina kansalaisina vapaalla maalla niin kuitenkin meitä uhkaa kiertämätön tuho". (Lenin: Kootut teokset, 3 painos, XX osa, sivu 417.)

Lenin puhui, että:

"Vain yhteisen, artteli- ja osuustoiminnallisen työn avulla voidaan päästä siitä umpikujasta, johon meidät ajoi imperialistinen sota" (Lenin, Kootut teokset, 3 painos, XXIV osa, sivu 537).

Lenin puhui, että:

"On välttämätöntä siirtyä maan yhteismuokkaukseen suurissa mallitalouksissa; ilman tätä ei voida päästä sekasorrosta, siitä suoranaisesta epätoivoisesta asemasta, missä Venäjä on" (Lenin, Kootut teokset, 3 painos, XX osa, sivu 418).

Tästä lähtien Lenin tuli seuraavaan perusjohtopäätökseen:

"Vain siinä tapauksessa, jos onnistutaan käytännössä osoittamaan talonpojalle yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen, arttelimaanmuokkauksen paremmuus, vain silloin, jos onnistutaan auttamaan talonpoikaa osuustoiminnallisen arttelitalouden avulla, vain tällöin työväenluokka, pitäen käsissään valtiovaltaa, todella osoittaa talonpojalle olevansa oikeassa, todella vetää omalle puolelleen lujasti ja oikealla tavalla monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon". (Lenin, Kootut teokset, 3 painos XXIV osa, sivut 579—580).

Tästä Leninin asenteesta lähti puolue toteuttaessaan maatalouden kollektivisointiohjelmaa, viisivuotissuunnitelman ohjelmaa maatalouden alalla.

Tämän yhteydessä viisivuotissuunnitelman tehtävä maataloudessa sisältyi siihen, että yhdistetään pirstoutuneet ja pienet yksityiset talonpoikaistaloudet, joilla ei ole mahdollisuutta käyttää traktoreita ja nykyaikaisia maatalouskoneita, suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, jotka on varustettu korkealle kehittyneen maatalouden kaikilla nykyaikaisilla välineillä ja vapaat maat peitetään mallikelpoisilla valtion talouksilla, neuvostotiloilla.

Viisivuotissuunnitelman tehtävä maataloudessa oli siinä, että Neuvostoliitto muutetaan takapajuisesta ja pikkutalonpoikaismaasta, kollektiivisen työn pohjalle järjestetyn ja suurimman tavaratuotannon antavan suurmaatalouden maaksi.

Mitä puolue on saavuttanut noudattaessaan ohjelmaa — viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa — maatalouden alalla? Onko se täyt-

tänyt tämän ohjelman vaiko kärsinyt epäonnistumisen?

Puolue on saavuttanut sen, että noin kolmen vuoden ajalla se onnistui järjestämään yli 200.000 kollektiivista taloutta ja noin 5000 neuvostotilaa viljanviljelyksen ja karjanhoidon aloilla, saavuttaen samanaikaisesti kylvöalan laajentamisen neljän vuoden ajalla 21 miljoonalla hehtaarilla.

Puolue on saavuttanut sen, että kollektiivitaloudet yhdistävät nyt yli 60 % talonpoikaistalouksista, jotka käsittävät yli 70% kaikista talonpoikain maista, mikä merkitsee viisivuotissuunnitelman ylittämistä kolminkertaisesti.

Puolue on saavuttanut sen, että 500—600 miljoonan tavaraviljapuudan tilalle, mikä määrä hankittiin yksityistalonpoikaistalouden vallitessa, sillä on nyt mahdollisuus hankkia 1200—1400 miljoonaa puutaa viljaa vuosittain.

Puolue on saavuttanut sen, että kulakisto on luokkana murskattu, vaikkakaan ei vielä lopullisesti hävitetty, työtätekevä talonpoikaisto vapautettu kulakin orjuudesta ja riistosta ja neuvostovallalle luotu kestävä taloudellinen pohja maaseudulla, kollektiivisten talouksien pohja.

Puolue on saavuttanut sen, että Neuvostoliitto on jo muuttunut pikkutalonpoikaistalouksien maasta maailman suurimman maatalouden maaksi.

Tällaisia ovat yleiset neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman yhteenvedot maatalouden alalla.

Päätelkää nyt itse: Mitä arvoa on kaiken tämän jälkeen porvarillisen lehdistön jaarittelulla kollektivisoinnin "tuhoutumisesta", viisivuotissuunnitelman "murskaantumisesta" maatalouden alalla.

Mutta miten ovat asiat maataloudessa kapitalistisissa maissa, jotka nykyään kokevat ankaraa maatalouskriisiä?

Tässä kaikille tunnettuja virallisia tietoja.

Viljelysala on supistunut kaikissa tärkeimmissä viljanviljelysmaissa 8—10 %. Puuvillan viljelysala on supistunut Yhdysvalloissa 15 %, sokerijuurikkaan viljelysala supistunut Saksassa ja Tshekko-Slovakiassa 22—30 %, pellavanviljelys Liettuassa ja Latviassa 25—30 %.

Amerikan maatalousdepartementin tietojen mukaan Yhdysvaltain maataloustuotannon kokonaisarvo aleni 11 miljaardista dollarista v. 1929 — 5 miljaardiin dollariin v. 1932, se on enemmän kuin 50 %:lla. Viljan viljelyksessä siellä kokonaistuotannon arvo aleni 1.288 miljoonasta dollarista v. 1929—391 miljoonaan dollariin v. 1932, se on enemmän kuin 68 %:lla. Puuvillan viljelyksen kokonaistuotanto on alentunut 1.389 miljoonasta dollarista v. 1929—397 miljoonaan dollariin v. 1932, se on enemmän kuin 70 %:lla.

Eivätkö nämä tosiasiat puhu maatalouden neuvostosysteemin paremmuudesta kapitalistiseen systeemiin verrattuna? Eivätkö nämä tosiasiat puhu siitä, että kollektiivitaloudet ovat elinkykyisempi talousmuoto kuin yksityiset ja kapitalistiset taloudet?

Sanotaan, että kollektiivitaloudet ja neuvostotilat eivät ole täysin kannattavia, että ne kuluttavat valtavia varoja, että tällaisten laitosten säilyttämisessä ei ole mitään järkeä ja että olisi tarkoituksenmukaisempaa hajoittaa ne ja jättää niistä vain kannattavimmat. Mutta näin voivat puhua vain ihmiset, jotka eivät ymmärrä mitään kansantalouden kysymyksistä ja talouskysymyksistä. Enemmän kuin puolet tekstiilitehtaista joku vuosi sitten olivat kannattamattomia. Osa tovereistamme kehoitti silloin sulkemaan nämä laitokset. Miten olisi käynyt, meille jos olisimme kuunnelleet heitä? Olisimme tehneet suuren rikoksen maata kohtaan, työväenluokkaa kohtaan, sillä olisimme tällä teolla tuhonneet kohoavan teollisuuden. Miten me menettelimme tällöin? Odotimme enemmän kuin vuoden ja

pääsimme siihen, että koko tekstiiliteollisuus tuli kannattavaksi. Entä Gorjkin kaupungissa oleva autotehtaamme? Myöskinhän toistaiseksi kannattamaton. Ettekö ehdota sen sulkemista? Tai meidän musta metallurgiamme, joka myöskin toistaiseksi on kannattamaton. Toverit, emmekö sulje sitä? Jos näin katsotaan kannattavaisuutta, niin meidän tulisi kehittää vain eräitä harvoja teollisuuden aloja, jotka antavat enemmän hyötyä, kuten kondiittoriteollisuutta, viljan jauhattamislaitoksia, kemikaliteollisuutta, trikooteollisuutta, lasten leikkikaluteollisuutta jne. Minä en tietenkään vastusta näidenkin teollisuusalojen kehittämistä. Päinvastoin niitä on kehitettävä koska ne myöskin ovat väestölle tarpeellisia. Mutta ensiksikin niitä ei voida kehittää ilman koneistoa ja polttoaineita, joita antaa meille raskas teollisuus. Toiseksi niihin ei voi nojata teollistuttaminen. Kas näin on asia, toverit.

Kannattavaisuutta ei saa katsoa kauppiaan tavoin, hetken etujen kannalta. Kannattavaisuus on otettava kansantalouden yleiseltä kannalta useampien vuosien ajalla. Vain tällaista käsityskantaa voidaan nimittää todella leniniläiseksi ja todella marxilaiseksi. Ja tämä käsityskanta on välttämätön ei ainoastaan teollisuuteen nähden vaan myöskin ja vielä suuremmassa määrässä kollektiivitalouksiin ja neuvostotiloihin nähden. Ajatelkaahan vain: noin kolmessa vuodessa olemme luoneet yli 200.000 kollektiivitaloutta ja noin 5000 neuvostotilaa, ts. olemme luoneet kokonaan uusia suuria tuotantolaitoksia, joilla on maataloudelle samanlainen merkitys kuin tehtailla teollisuudelle. Mainitkaapa maa, joka olisi luonut kolmen vuoden kuluessa ei 205 tuh. uutta suurta tuotantolaitosta, vaan vaikkapa vain 25.000 tällaista tuotantolaitosta. Te ette voi mainita, sillä ei ole eikä ole ollut tällaista maata. Mutta me loimme 205.000 uutta tuotantolaitosta maatalouden alalla. Mutta maailmassa on, näköjään ihmisiä jotka vaativat, että nämä tuotantolaitoksen olisivat heti olleet kannattavia ja jos ne eivät ole heti kannattavia, niin pitäisi hävittää ja hajoittaa ne. Eikö ole selvää, että Herostratoksen kuuluisuus ei anna rauhaa näille, enemmän kuin kummallisille ihmisille?

Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen kannattamattomuudesta puhuessani, en ollenkaan halua sanoa, että ne kaikki olisivat kannattamattomia. Ei mitään sellaista. Kaikille on tunnettua, että jo nyt on olemassa koko joukko hyvin kannattavia kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja. Meillä on olemassa tuhansia kollektiivitalouksia ja kymmeniä jo tällä hetkellä täysin kannattavia neuvostotiloja. Nämä kollektiivitaloudet ja neuvostotilat muodostavat puolueemme ylpeyden, neuvostovallan ylpeyden. Kollektiivitaloudet ja neuvostotilat eivät tietenkään ole kaikkialla samanlaisia. Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen joukossa on vanhoja, uusia ja aivan nuoria. On vielä heikkoja, ei täysin taloudellisesti lujittuneita elimiä. Ne elävät vielä organisatiokauttaan likipitäen samoin kuin elivät meidän tehtaamme vuosina 1920—21. On ymmärrettävä, että ne eivät voi olla vielä enemmistöltään kannattavia. Mutta, että ne tulevat kannattaviksi 2—3 vuoden kuluessa aivan samoin kuin tulivat kannattaviksi tehtaamme v. 1921 jälkeen, siitä ei voi olla minkäänlaista epäilystä. Kieltäytyä avustamasta ja tukemasta niitä sillä perusteella, että ne eivät vielä tällä hetkellä ole kaikki kannattavia, merkitsisi suuren rikoksen tekemistä työväenluokkaa ja talonpoikaistoa kohtaan. Vain kansanviholliset ja vastavallankumoukselliset voivat asettaa kysymyksen kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen tarpeettomuudesta.

Toteuttaessaan viisivuotissuunnitelmaa maataloudessa puolue noudatti kollektivisoinnin kiihdytettyjä tempoja. Menettelikö puolue oikein noudattaessaan kollektivisoin-

nin kiihdytettyjä tempoja? Ehdottomasti oikein, vaikkakaan asia ei tässäkään sujunut ilman joitakin viettymyksiä.

Suorittaessaan kulakiston luokkana likvidoimispolitiikkaa ja juuriessaan kulakkipesiä puolue ei voinut pysähtyä puolitiehen — sen tuli saattaa tämä asia loppuun asti. Ensiksikin tämä. Toiseksi koska oli käytettävissä traktoreita ja maatalouskoneita yhdeltä puolen ja käyttäen hyväkseen sitä, ettei ollut maan yksityisomistusta (maan kansallistuttaminen), toiselta puolen, puolueella oli kaikki mahdollisuudet kiihdyttää maatalouden kollektivisointia. Ja todellakin se saavutti tällä alalla suuria menestyksiä, sillä se ylitti viisivuotissuunnitelman ohjelman kollektivisoinnissa kolminkertaisesti.

Merkitseekö tämä, että meidän on noudatettava kollektivisoinnin kiihdytettyjen tempojen politiikkaa myöskin toisen viisivuotissuunnitelman ajalla? Ei, se ei merkitse sitä. Kysymys on siitä, että me jo olemme päättäneet kollektivisoinnin pääpiirteissään Neuvostoliiton tärkeimmissä piireissä. Näin ollen olemme tehneet tällä alalla enemmän kuin mitä odotettiin. Eikä yksistään kollektivisointi pääpiirteissään ole päätetty. Olemme saavuttaneet sen, että talonpoikaiston valtavan osan tietoisuudessa kollektiivitaloudet ovat tulleet hyväksyttävimmäksi talousmuodoksi. Tämä on suuri saavutus, toverit. Nyt ei ole kysymys enää siitä, pitääkö kollektiivitalouksien olla olemassa vai ei, — tämä kysymys on jo ratkaistu myönteisesti. Kollektiivitaloudet on lujitettu ja tie vanhaan yksityistalouteen on lopullisesti suljettu. Nyt on kysymys siitä, että kollektiivitaloudet organisatoorisesti lujitetaan, poistetaan niistä tuholaisainekset, valikoidaan oikeat, koetellut, bolshevistiset kaaterit kollektiivitalouksille ja tehdään kollektiivitaloudet todella bolshevistisiksi.

Tämä on nyt tärkeintä.

Näin on asia neljässä vuodessa täytettyyn viisivuotissuunnitelmaan nähden maatalouden alalla.

V.

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN YHTEENVEDOT TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN AINEELLISEN ASEMAN PARANTAMISEN ALALLA.

Puhuin ylempänä saavutuksistamme teollisuuden ja maatalouden aloilla, teollisuuden ja maatalouden noususta neuvostoliitossa. Minkälaisia tuloksia ovat nämä menestyksemme tuottaneet työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman parantamisen näkökannalta katsottuna? Mitkä ovat teollisuuden ja maatalouden aloilla saavuttamiemme menestysten perustulokset, työtätekevien aineellisen aseman perinpohjaisen parantamisen näkökannalta katsottuna?

Ne ovat, ensiksikin siinä, että on poistettu työttömyys ja likvidoitu epävarmuus huomisesta päivästä työläisten keskuudessa.

Ne ovat, toiseksi siinä, että kollektiivitalouksien rakennustyöhön on osallistutettu melkein kokonaisuudessaan koko talonpoikaisköyhälistö, että tämän pohjalla on lopetettu talonpoikaiston jakautuminen köyhiin ja kulakkeihin ja että tämän yhteydessä on poistettu kerjäläistyminen ja pauperismi maaseudulta.

Tämä, toverit, on mitä valtavin saavutus, josta yksikään porvarillinen valtio ei voi haaveillakaan, olkoonpa se sitten vaikka kaikkein "demokraattisin" valtio.

Meillä Neuvostoliitossa työläiset ovat jo aikaa sitten unohtaneet työttömyyden. Kolme vuotta takaperin meillä oli noin puolitoista miljoonaa työtöntä. Mutta nyt on jo kulunut kaksi vuotta siitä, kun me kykenimme poistamaan työttömyyden ja täl-

lä ajalla työläiset ovat jo ehtineet unohtaa työttömyyden, sen ikeen, sen kauhut. Katsokaapa kapitalistisia maita, kuinka kauhistuttavia asioita siellä tapahtuu työttömyyden pohjalla. Näissä maissa on nykyään vähintäin 30—40 milj. työtöntä. Mitä ihmisiä he ovat? Heistä tavallisesti sanotaan, että he ovat "menneitä miehiä". Joka päivä he pyrkivät työhön, etsivät työtä, valmiina suostumaan melkeinpä minkälaisiin työehtoihin tahansa, mutta heitä ei työhön oteta, sillä he ovat "tarpeettomia" ihmisiä. Ja tätä tapahtuu samanaikaisesti, kun äärettömät määrät tuotteita ja tavaroita tuhotaan kohtalon lemmikkien, oikkujen kapitalistien ja tilanherrojen poikien takia. Työttömiltä kielletään ruoka siksi, että heillä ei ole millä maksaa sitä, heidät häädetään asunnoistaan, sillä heillä ei ole millä maksaa asunnon vuokraa. Miten ja missä he sitten asuvat? He elävät niukoilla antipaloilla herrojen pöydiltä, tonkimalla jätelaatikkoja, joista he etsivät mädäntyneitä ruuan jätteitä, elävät suurkaupunkien sokkeloissa ja lymyluolissa ja useimmiten kaupunkien ulkopuolella hökkeleissä, joita työttömät hätäpikaa kyhäävät pakkauslaatikkojen laudoista ja puiden kuorista. Mutta tässä ei vielä kaikki. Työttömyydestä eivät kärsi, ainoastaan työttömät. Siitä kärsivät myöskin ne työläiset, joilla vielä on työtä. He kärsivät siitä, sillä suuri määrä työttömänä olevaa työvoimaa muodostaa heille epävakaan aseman tuotannossa, epävarmuuden huomispäivästään. Tänään he työskentelevät jossakin laitoksessa, mutta he eivät ole varmoja siitä, etteivät he huomenna herättyään saa tietää, että heidät on jo erotettu työstä.

Yksi neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman perussaavutuksista onkin juuri se, että me olemme hävittäneet työttömyyden ja vapauttaneet Neuvostoliiton työläiset työttömyyden kauhuista.

Samaa on sanottava myöskin talonpojista. He samoin ovat unohtaneet talonpoikain jakautumisen köyhiin ja kulakkeihin, ovat unohtaneet köyhälistön riiston kulakkien taholta, unohtaneet sortumisen, jonka takia joka vuosi satoja tuhansia ja miljoonia köyhiä joutui maailmalle. Noin 3—4 vuotta sitten meillä oli talonpoikain keskuudessa köyhiä vähintäin 30 % kaikesta talonpoikaisväestöstä. Tämä muodosti enemmän kuin 10 miljoonaa henkilöä. Ja aikaisemmin, ennen Lokakuun vallankumousta, köyhät muodostivat vähintäin 60 % kaikesta talonpoikaisväestöstä. Mitä olivat nämä köyhät? He olivat omia ihmisiä, joilla tavallisesti puuttui taloudessa siemeniä tai hevonen, tai työvälineitä, tai sitten puuttui niitä kaikkia. Köyhät olivat ihmisiä, jotka elivät nälässä ja, tavallisemmin, olivat kulakkien riiston alaisina ja entisaikana samanaikaisesti sekä kulakkien että tilanherrojen riistettävinä. Vielä joku aika sitten noin puolitoista miljoonaa, vieläpä kokonaista kaksikin miljoonaa köyhää suuntasi joka vuosi kulkunsa ansiotöihin etelään, Pohjois-Kaukaasiaan ja Ukrainaan palkkatyöläisiksi kulakeille ja sitä aikaisemmin sekä kulakeille, että tilanherroille. Ja vieläkin enemmän saapui heitä vuosittain tehtaiden porteille, täydentämään työttömäin rivejä. Eivätkä ainoastaan maaseudun köyhät olleet tällaisessa ei suinkaan kadehdittavassa asemassa. Runsaasti puolet keskivarakkaista oli samanlaisessa puutteessa ja kurjuudessa kuin köyhätkin. Kaiken tämän ovat talonpojat jo ehtineet unohtaa.

Mitä neljässä vuodessa täytetty viisivuotissuunnitelmamme antoi köyhille ja keskivarakkaiden alemmille kerroksille? Se mursi ja murskasi kulakiston luokkana, vapauttaen köyhät ja runsaasti puolet keskivarakkaistakin kulakkien orjuudesta. Se veti heidät kollektiivitalouksiin ja loi heille lujan aseman. Siten se poisti mahdollisuuden talonpoikaiston jakautumiseen riistoa harjoittaviin kulakkeihin ja riistettäviin köyhiin. Se kohotti köyhälistön ja keskivarak-

kaiden alempien kerrosten aseman kollektiivitalouksissa asemastaan turvattujen ihmisten tasolle, siten tehden lopun talonpoikaiston köyhtymis- ja kerjäläistymisprosessista. Nykyään ei meillä enää ole tapauksia, että miljoonat talonpojat vuosittain poistuisivat paikoiltaan ja menisivät kaukaisille seuduille ansiotöitä etsimään. Saadaksemme talonpojan nykyään työhön jonnekin oman kollektiivitaloutensa ulkopuolelle on allekirjoitettava sopimus kollektiivitalouden kanssa ja vielä varattava kollektivistille vapaa matka rautateillä. Nykyään meillä ei enää ole sellaisia tapauksia, että sadattuhannet ja miljoonat talonpojat köyhtyisivät ja tulisivat tehtaiden ja tuotantolaitosten oville. Sellaista tosiaan oli, mutta se on jo aikoja sitten häipynyt unohduksiin. Nykyään talonpoika on tulevaisuudestaan turvattu isäntä, kollektiivitalouden jäsen, talouden, jonka käytettävissä on traktoreita, maatalouskoneita, siemenvarastot, varavarastot jne. jne.

Näiden perussaavutustemme tuloksena työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman parantamisen alalla meillä on ensimäisen viisivuotiskauden aikana saavutettu:

a) Suurteollisuuden työläisten ja toimitsijain lukumäärän kaksinkertainen kasvu vuoteen 1928 verrattuna, ollen viisivuotissuunnitelma tässä suhteessa ylitetty 57 %:lla.

b) Kansallistulojen, siis työläisten ja talonpoikain tulojen nopea kasvu, joka vuonna 1932 kohosi 45,1 miljaardiin ruplaan, kohoten siten 85%:lla vuoteen 1928 verrattuna.

c) Työläisten ja toimitsijain keskimääräisen vuosipalkan kasvu suurteollisuudessa 67%:lla vuoteen 1928 verrattuna, ollen viisivuotissuunnitelma tässä suhteessa ylitetty 18%:lla.

d) Yhteiskunnallisen vakuutuksen rahaston kasvu 292%:lla vuoteen 1928 verrattuna (4.120 milj. ruplaa v. 1932, sen ollessa v. 1928 — 1.050 milj. rpl.), ollen viisivuotissuunnitelma tällä alalla ylitetty 111%:lla.

e) Yhteiskunnallisen ruokailun kasvu siten, että se käsittää nykyään yli 70% ratkaisevien teollisuusalojen työläisistä, ollen viisivuotissuunnitelma tällä alalla ylitetty kuusinkertaisesti.

Tietenkään me emme vielä ole päässeet siihen, että olisimme voineet täydelleen turvata kaikki työläisten ja talonpoikain aineelliset tarpeet. Ja tuskin me kykenemme siihen vielä pääsemäänkään lähimpien vuosien aikana. Mutta me olemme epäilemättä päässeet siihen, että työläisten ja talonpoikain aineellinen asema meillä parantuu jatkuvasti vuosi vuodelta. Tätä voivat epäillä vain neuvostovallan kiihkeimmät viholliset tai ehkä myöskin porvarillisen sanomalehdistön eräät edustajat, siinä luvussa myöskin eräs osa tämän lehdistön Moskovassa olevista kirjeenvaihtajista, jotka ymmärtävät kansojen taloudellisesta elämästä ja työtätekevien asemasta tuskin enempää kuin sanokaamme, Abessinian kuningas korkeimmasta matematiikasta.

Mutta miten ovat asiat työläisten ja talonpoikain asemaan nähden kapitalistisissa maissa?

Kas tässä virallisia tietoja:

Työttömyyden lukumäärä kapitalistisissa maissa on kasvanut katastrofimaisesti. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa on virallisten tietojen mukaan yksistään jalostavassa teollisuudessa työssäolevien työläisten lukumäärä pienentynyt 8,5 miljoonasta työläisestä v. 1928 — 5,5 miljoonaan v. 1932. Ja Amerikan työfederation tilastojen mukaan työttömien lukumäärä Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa, koko teollisuus huomioon otettuna, kohosi v. 1932 loppuun mennessä 11 milj. henkilöön. Englannissa on työttömien lukumäärä virallisten tilastojen mukaan kasvanut 1.290.000:sta v. 1928 — 2,8 miljoonaan henkilöön vuonna 1932. Saksassa on työttömien lukumäärä virallisten tietojen mukaan kasvanut

1.376.000:sta v. 1928 — 5,5 miljoonaan henkilöön v. 1932. Samanlainen kuva on havaittavissa kaikissa kapitalistisissa maissa, minkä ohella on mainittava, että virallisissa tilastoissa säännöllisesti osoitetaan työttömien lukumäärä todellista pienemmäksi, häilyen työttömien yleislukumäärä kapitalistisissa maissa 35—40 miljoonan henkilön välillä.

Työläisten työpalkkoja alennetaan jatkuvasti. Virallisten tietojen mukaan keskimääräinen kuukausipalkka on Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa alentunut 35 %:lla vuoden 1928 palkkatasoon verrattuna. Englannissa ovat samanaikaisesti työpalkat laskeneet 15 %:lla, ja Saksassa kokonaisella 50 %:lla. Amerikan työfederation laskelmien mukaan Amerikan työläiset kadottivat työpalkkojen alentamisesta johtuen v. 1930—31 yli 35 milj. dollaria.

Jo entisestäänkin mitättömiä työläisten vakuutusrahastoita Englannissa on huomattavasti supistettu. Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa ja Ranskassa ei ole ollenkaan tai tuskin ollenkaan työttömien avustusta missään muodossa, josta johtuen kodittomien työläisten ja huollottomien lasten lukumäärä on kasvanut suunnattomasti, erittäinkin Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa.

Paremmin ei ole asia myöskään talonpoikaisjoukkojen asemaan nähden kapitalistisissa maissa, missä maatalouspula perinpohjin ruhjoo talonpoikaistalouden ja sysää miljoonittain köyhiä talonpoikia ja farmareita maailmalle.

Tällaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelmamme yhteenvedot Neuvostoliiton työtätekevien aineellisen aseman parantamisen alalla.

VI

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN YHTEENVEDOT KAUPUNKIEN JA MAASEUDUN VÄLISEN TAVARAVAIHDON ALALLA.

Siirrymme nyt neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelmamme yhteenvetoihin kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon kasvun alalla.

Teollisuuden ja maatalouden tuotemäärän mahtava kasvu, tavaraylijäämän kasvu niin teollisuudessa kuin maataloudessakin ja lopuksi työläisten ja talonpoikain tarpeiden kasvu — kaikki tämä ei voinut olla johtamatta ja todella johtikin tavaravaihdon vilkastumiseen ja laajenemiseen kaupungin ja maaseudun välillä.

Vuorovaikutuksen (smyitshka) perusmuotona kaupungin ja maaseudun välillä on tuotannollinen vuorovaikutus. Mutta tuotannollinen vuorovaikutus yksistään on riittämätön. Sitä on täydennettävä tavaravaihto-yhteydellä, että yhteys kaupungin ja maaseudun välillä tulisi lujaksi ja katkeamattomaksi. Tämä voidaan saavuttaa neuvostokaupan kehittämisen avulla. Olisi väärin ajatella, että neuvostokauppaa voidaan kehittää jotakin yhtä määrättyä uomaa, esimerkiksi kooperatiivisysteemin kautta. Neuvostokaupan kehittämiseksi on välttämättä hyväksikäytettävä kaikkia uomia — kooperatiiviverkostoa, valtion kauppaverkostoa ja kollektiivitalouksien kauppaa.

Muutamat toverit arvelevat, että neuvostokaupan kehittäminen, erikoisesti juuri kollektiivitalouksien kaupan kehittäminen, merkitsee palautumista uuden talouspolitiikan ensimmäiseen vaiheeseen. Tämä on kokonaan väärin.

Neuvostokaupan, myöskin kollektiivitalouksien kaupan ja NEPin ensimäisen vaiheen kaupan välillä vallitsee perinpohjainen ero.

NEPin ensimmäisen vaiheen ai-

kana me sallimme kapitalismin elävöitymisen, sallimme yksityisen tavaravaihdon, sallimme yksityisten kauppiaiden, kapitalistien ja keinottelijain toiminnan.

Se oli enemmän tai vähemmän vapaata kauppaa, jota rajoitti vain valtion säännöstelevä osuus. Silloin yksityiskapitalistisella sektorilla maan tavaravaihdossa oli verraten suuri merkitys. Minä en enää puhu siitä, että meillä silloin ei ollut minkäänlaista kehittynyttä teollisuutta, kuten nyt, ei kollektiivitalouksia, ei neuvostotiloja, jotka olisivat työskennelleet suunnitelman mukaan ja antaneet valtion käyttöön valtavat määrät maataloustuotteita.

Voidaanko sanoa, että meillä tälläkertaa on samanlainen tilanne?

Tietysti tätä ei voida sanoa.

Ensiksikin neuvostokauppaa ei saa asettaa samalle laudalle NEPin ensimmäisessä vaiheessa käytyn kaupan kanssa, vaikkakin se oli valtion säännöstelemää. Jos NEPin ensimmäisessä vaiheessa kauppa teki mahdolliseksi kapitalismin elävöitymisen ja yksityis-kapitalistisen sektorin toiminnan tavaravaihdossa, niin neuvostokauppa kieltää niin edellisen kuin jälkimmäisenkin. Mitä on neuvostokauppa? Neuvostokauppa on kaupankäyntiä ilman kapitalisteja, pieniä ja suuria, kaupankäyntiä ilman keinottelijoita, pieniä ja suuria. Se on kaupan erikoinen laji, jota historia ei tähän asti ole tuntenut ja jonka ainoastaan me, bolshevikit, olemme ottaneet käytäntöön neuvostollisen kehityksen oloissa.

Toiseksi meillä nykyään on melko kehittynyt valtion teollisuus ja kokonainen systeemi kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja, jotka antavat valtiolle valtavat määrät maatalous- ja teollisuustuotteita neuvostokaupan kehittämistä varten. Tätä ei ollut eikä voinutkaan olla NEPin ensimmäisen vaiheen oloissa.

Kolmanneksi me olemme päässeet siihen, että viimeaikoina olemme kokonaisuudessaan poistaneet tavaravaihdosta yksityiset kauppiaat, suurkauppiaat ja erilaiset välittäjät. Luonnollisesti, tämä ei poista sellaista mahdollisuutta, että uudestaan voi ilmestyä tavaravaihdossa perinnäistottumuksien lakien mukaan yksityisiä kauppiaita ja keinottelijoita, käyttämällä hyväkseen heille enimmän suotuisaa alaa, nimittäin kollektiivitalouksien kauppaa. Tämän lisäksi itse kollektivistitkaan toisinaan eivät kieltäydy keinottelusta, mikä tietystikään ei ole heille kunniaksi. Mutta näitä epäterveitä ilmiöitä vastaan meillä on jokin aika sitten julkaistu neuvostovallan laki toimenpiteistä, keinottelun lopettamiseksi ja keinottelijain rankaisemiseksi. Te tietysti tiedätte, että tätä lakia ei haittaa erikoinen lievyys. Te ymmärrätte tietysti, että tällaista lakia ei ollut eikä voinutkaan olla NEPin ensimmäisen vaiheen oloissa.

Te näette, että puhua tämän kaiken jälkeen palaamisesta NEPin ensimmäisen vaiheen kauppamuotoon — merkitsee olla ymmärtämättä mitään, ei niin kerrassaan mitään meidän neuvostotaloudestamme.

Meille puhutaan, että on mahdotonta kehittää kauppaa, olkoonpa se vaikka neuvostokauppakin, ilman lujaa rahataloutta ja lujaa valuuttaa, että on ennenkaikkea parannettava rahatalous ja meidän neuvostovaluuttamme, jolla muka ei ole minkäänlaista arvoa. Näin puhuvat meille kapitalistimaiden talousmiehet. Minä luulen, että nämä kunnioitettavat talousmiehet eivät ymmärrä poliittisesti taloustieteestä yhtään enempää kuin, sanokaamme, Canterburyn arkkipiispa uskonnonvastaisesta propagandasta. Kuinka voidaan väittää, että meidän neuvostovaluutallamme ei ole mitään arvoa? Eikö ole tosiasia se, että tällä valuutalla me rakensimme Magnitostroin, Dnjeprostroin, Kuznetskstroin, Stalingradin ja Harkovin traktoritehtaat, Gorjkin ja Moskovan autotehtaat, satojatuhansia kollektiivitalouksia ja tuhansia neuvostotiloja? Eivätköhän nämä herrat luule, että kaikki nämä tuotantolaitokset on rakennettu oljista

ja savesta eikä todellisista rakennusaineista, joilla on määrätty arvonsa? Miten taataan neuvostovaluutan vakiintuneisuus, jos pidetään silmällä, tietysti, järjestettyjä markkinoita, joilla on ratkaiseva merkitys maan tavaravaihdossa, eikä järjestämättömiä markkinoita, joilla on vain avustava merkitys? Tietysti, ei yksinomaan kultakatteella. Neuvostovaluutan vakiintuneisuus taataan ennenkaikkea valtion käsissä olevalla suurella tavaramäärällä, joka on laskettu tavaravaihdon piiriin vakiintuneiden hintojen mukaan. Kuka talousmiehistä voi kieltää, että tällainen takuu, joka on olemassa vain Neuvostoliitossa, on paljon reaalisempi valuutan vakiintuneisuuden takaamismuoto, kuin mikään kultakate? Tulevatko kapitalistimaiden talousmiehet koskaan ymmärtämään, että he ovat täydellisesti sotkeutuneet kultateoriaansa valuutan vakiintumisen takaamisen ainoana muotona?

Näin on asianlaita neuvostokaupan kehitystä koskeviin kysymyksiin nähden.

Mitä me olemme saavuttaneet tuloksena viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta neuvostokaupan kehittämisen alalla?

Viisivuotissuunnitelman tuloksena meillä on:

A) kevyen teollisuuden tuotannon kasvu, joka on kohonnut 187 %:iin, verraten vuoteen 1928;

B) kooperatiivi- ja valtion vähittäistavaravaihdon kasvu, joka tekee nykyään 1932 vuoden hintojen mukaan 39,6 miljaardia ruplaa, s.o. tavaroiden määrän lisääntyminen vähittäiskaupassa 175 %:lla vuoden 1928 jälkeen;

C) valtion ja kooperatiivien kauppaverkoston kasvu 158.000 myymäläyksiköllä verraten vuoteen 1929;

D) kollektiivitalouksien kaupan ja valtion sekä kooperatiivien eri järjestöjen maataloudellisten itsehankintojen yhä laajeneva kehittyminen.

Tällaiset ovat tosiasiat. Kokonaan toisen kuvan antaa tavaravaihto kapitalistimaissa, missä kriisi on johtanut kaupan katastrofimaiseen supistumiseen, tuotantolaitosten joukottain sulkemiseen sekä pien- ja keskikauppiaiden köyhtymiseen, suurten kauppayhtymäin vararikkoutumiseen ja kauppalaitosten täyttymiseen tavaroista työtätekevien joukkojen ostokyvyn jatkuvasti laskiessa.

Tällaiset ovat neljässä vuodessa täytetyn viisivuotissuunnitelman yhteenvedot tavaravaihdon kehittämisen alalla.

VII

NELJÄSSÄ VUODESSA TÄYTETYN VIISIVUOTISSUUNNITELMAN YHTEENVEDOT TAISTELUSSA MEILLE VIERAIDEN LUOKKIEN JÄTTEITÄ VASTAAN

Tuloksena viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta teollisuuden, maatalouden ja kauppatoiminnan aloilla me olemme lujittaneet sosialismin periaatteen kansantalouden kaikilla aloilla, syrjäyttäen sieltä kapitalistiset ainekset.

Mihin tämän kaiken olisi pitänyt johtaa suhteessa kapitalistisiin aineksiin ja mihin se tosiasiassa on johtanut?

Se on johtanut siihen, että ovat osoittautuneet raiteiltaan suistetuiksi kuolevien luokkien viimeisetkin jätteet: teollisuuden harjoittajat ja heidän palvelusväkensä, kauppiaat ja heidän apulaisensa, entiset aateliset ja papit, kulakit ja kulakkien häntyrit, entiset valkoupseerit ja virkaherrat, entiset poliisit ja santarmit, kaikenlaiset kansallisvihaa lietsovat porvarilliset intelligentit ja kaikki muut neuvostovastaiset ainekset.

Suistettuina pois raiteiltaan ja hajoitettuna kaikkialle kautta Neuvostoliiton, nämä entiset ihmiset lymyilivät meidän tehtaisiimme ja tuotantolaitoksiimme, virastoihimme ja kauppajärjestöihimme, rautatie- ja vesiliikennelaitoksiin ja pääasiallisesti — neuvostotiloille ja kollektiivitalouksiin.

Sinne ne tunkeutuivat ja piiloutuivat, vetäen naamalleen "työläisen" ja "talonpojan" naamion, vieläpä jotkut, niistä onnistuivat tunkeutumaan puolueeseenkin.

Missä tarkoituksessa he tänne tulivat? Tietenkin, kantaen vihaa neuvostovaltaa kohtaan, kantaen synkkää vihaa uusia talousmuotoja, uusia elämäntapoja ja kulttuuria kohtaan.

Näillä herroilla ei enää ole voimaa lähteä suoranaiseen rynnäkköön neuvostovaltaa vastaan. He ja heidän luokkansa ovat jo useita kertoja suorittaneet tällaisia hyökkäysrynnäkköjä, mutta tulleet lyödyiksi ja takaisin torjutuiksi. Siksi ainoana tehtävänä, mikä heille vielä jää — on tehdä tuhojaan ja vahingoittaa työläisiä, kollektivisteja, neuvostovaltaa ja puoluetta. Ja tuhojaan he tekevätkin mikäli vain voivat, toimien hiljalleen, salavihkaa. Särkevät koneita ja polttavat varastoja, järjestävät sabotaashia. Järjestelevät tuholaisuutta neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa, jolloin eräät heistä, joiden joukossa jonkunlaisia professorejakin, menevät tuholaismaisessa myyräntyössään niinkin pitkälle, että istuttavat neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien karjaan ruttoa, Siperian ruttoa, edistävät päätaudin leviämistä hevosten keskuudessa jne.

Mutta tämä ei ole pääasia. Pääasiana näiden entisten ihmisten "toiminnassa" on se, että he järjestävät valtion omaisuuden, kooperatiivien omaisuuden, k o l l ektiivitalouksien yhteisomaisuuden joukkomittaista varastelua ja rosvoamista. Varkaudet ja ryöstöt tehtaissa ja teollisuuslaitoksissa, kuljetettavien tavaroiden varkaudet ja rosvoamiset rautateillä, varkaudet ja ryöstöt varastoissa ja kauppalaitoksissa, erikoisesti varkaudet ja rosvoamiset neuvostotiloilla ja kollektiivitalouksissa — kas tämä on näiden entisten ihmisten "toiminnan" perusmuotona. He ikäänkuin luokkavaistollaan vainuavat, e t t ä neuvostotalouden perustana on yhteiskunnallinen omaisuutemme, että nimenomaan tämä perusta on saatava horjutetuksi, jotta he voisivat tehdä roistontöitään neuvostovaltaa vastaan, ja todellakin he pyrkivät horjuttamaan y h t e i s kunnallisen omistuksemme joukkovarkauksien ja rosvoamisen järjestämisen tietä.

Rosvoilun järjestämiseksi he käyttävät hyväkseen kollektivistien, noiden eilisten yksityistalonpoikain, nykyisten kollektiivitalouksien jäsenten yksityisomistuksellisia käsitteitä ja tottumuksia. Marxilaisina teidän täytyy tietää, että ihmisten tietoisuus jää kehityksessään jälkeen heidän tosiasiallisesta asemastaan. Asemansa mukaan kollektivistit eivät enää ole yksityistalonpoikia, vaan kollektivisteja, mutta tietoisuus, katsantokanta heillä vielä toistaiseksi on vanha, yksityisomistuksellinen. Ja niinpä nuo riistäjäluokkien riveistä lähtöisin olevat entiset ihmiset käyttävät hyväkseen näitä kollektivistien yksityisomistuksellisia tottumuksia järjestääkseen yhteiskunnallisen omaisuuden rosvoilua, tuhoamista ja siten horjuttaakseen neuvostojärjestelmän perustaa — yhteiskunnallista omistusta.

Monet toverimme katselevat välinpitämättömästi tällaisia ilmiöitä, ymmärtämättä joukkomittaisten varkauksien ja tuhlausten todellista sisältöä ja merkitystä. He sivuuttavat nämä tosiasiat sokeina, ajatellen, että "ei siinä mitään erikoista ole". Mutta he, nämä toverit, erehtyvät suuresti. Meidän järjestelmämme perustana on y h t e iskunnallinen omistus, aivan samoin kuin kapitalismin perustana on — yksityisomistus. Jos kapitalistit julistivat yksityisomistuksen pyhäksi ja koskemattomaksi, pyrkiessään aikanaan lujittamaan kapitalistisen järjestelmän,

niin meidän, kommunistien, on sitä suuremmalla syyllä julistettava yhteiskunnallinen omaisuutemme pyhäksi ja koskemattomaksi, lujittaaksemme siten uusia sosialistisia talousmuotoja tuotannon ja kauppatoiminnan kaikilla aloilla. Sallia yhteiskunnallisen omaisuuden varastelua ja rosvoamista — olkoonpa sitten kyseessä valtion tai kooperatiivien ja kollektiivitalouksien omaisuus, — ja kulkea ohi tällaisten vastavallankumouksellisten törkeyksien — se merkitsee neuvostojärjestelmän hajoittamisen edistämistä, neuvostojärjestelmän, joka perustanaan nojautuu yhteiskunnalliseen omistukseen. Tätä piti neuvostohallituksemme lähtökohtanaan, kun se hiljattain julkaisi lakiasetuksen yhteiskunnallisen omaisuuden suojelemisesta. Tämä laki on vallankumouksellisen laillisuutemme perusta nykyhetkellä. Ja jokaisen kommunistin, jokaisen työläisen ja kollektivistin ensimmäisenä velvollisuutena on mitä ankarimmin noudattaa tätä lakia käytännössä.

Puhutaan, että meidän päiviemme vallankumouksellinen laillisuus ei missään suhteessa eroa NEPin ensimmäisen vaiheen vallankumouksellisesta laillisuudesta, että nykypäiviemme vallankumouksellinen laillisuus on palautumista NEPin ensimmäisen vaiheen vallankumoukselliseen laillisuuteen. Tämä on kokonaan väärin. NEPin ensimmäisen vaiheen vallankumouksellinen laillisuus kohdisti iskunsa pääasiallisesti sotakommunismin äärimmäisyyksiä vastaan, "laittomia" takavarikointeja ja kiristämisiä vastaan. Se takasi yksityisisännälle, kapitalistille omaisuutensa koskematta säilymisen, ehdolla, että hän ankarasti noudattaa neuvostolakeja. Kokonaan toisin on nykyään asia vallankumoukselliseen laillisuuteen nähden. Nykypäiviemme vallankumouksellisen laillisuuden kärki on kohdistettu varkaita ja tuholaisia, huligaaneja ja yhteiskunnallisen omaisuuden rosvoojia vastaan. Vallankumouksellisen laillisuuden perushuolena meidän päivinämme on yhteiskunnallisen omaisuuden suojeleminen, eikä mikään muu.

Kas siksi taistelu yhteiskunnallisen omistuksen puolesta, sen puolesta taisteleminen kaikilla neuvostovallan lakien käytettäväksemme antamilla toimenpiteillä ja keinoilla on eräs puolueemme perustehtäviä.

Voimakas ja mahtava proletariaatin diktatuuri — kas sitä me nykyään tarvitsemme hajoittaaksemme olemattomiin kuolevien luokkien viimeiset jätteet ja lyödäksemme hajalle heidän varasteluvehkeilynsä.

Eräät toverit ymmärsivät väitteen luokkien hävittämisestä, luokattoman yhteiskunnan luomisesta ja valtion kuolemisesta laiskuuden ja velttouden hyväksymiseksi, ymmärsivät sen todistavan oikeaksi vastavallankumouksellisen teorian luokkataistelun sammumisesta ja valtiovallan heikentymisestä. Ei ole tarvetta puhua, että tällaisilla ihmisillä ei voi olla mitään yhteyttä puolueemme kanssa. He ovat rappeutuneita tai kaksinaamaisia aineksia, jotka on potkittava pois puolueesta. Luokkien hävittäminen saavutetaan ei luokkataistelun sammumisen, vaan sen edelleen voimistamisen tietä. Valtion kuoleminen ei tule tapahtumaan valtiovallan heikentämisen, vaan sen mahdollisimman tehokkaan voimistamisen tietä, mikä on välttämätöntä, että voisimme lopullisesti murskata kuolevien luokkien jätteet ja järjestää puolustuksen kapitalistista ympäristöä vastaan, joka ei vielä ole läheskään hävitetty eikä vielä pian tule hävitetyksi.

Viisivuotissuunnitelman toteuttamisen tuloksena me olemme päässeet siihen, että olemme lopultakin lyöneet meille vieraiden luokkien viimeiset jätteet tuotannollisilta asemilta, olemme lyöneet hajalle kulakiston ja olemme valmistaneet maaperän sen hävittämiselle. Tällainen on viisivuotissuunnitelman tulos taistelussa porvariston viimeisiä joukkoja vastaan. Mutta tämä ei vielä riitä. Tehtävämme on sysätä

nämä entiset ihmiset meidän omista laitoksistamme ja virastoistamme ja tehdä heidät lopullisesti vaarattomiksi.

Ei voida sanoa, että nämä entiset ihmiset voisivat tuholaisuus- ja varasteluvehkeilyllään saada minkäänlaisia muutoksia aikaan Neuvostoliiton nykyisessä tilanteessa. He ovat liian heikkoja ja voimattomia, kyetäkseen vastustamaan neuvostovallan toimenpiteitä. Mutta jos meidän toverimme eivät aseistaudu vallankumouksellisella valppaudella eivätkä poista käytännöstä pikkuporvarillisvälinpitämätöntä suhtautumista yhteiskunnallisen omaisuuden varastamisen ja rosvoamisen tapauksiin, niin nämä entiset ihmiset voivat tehdä meille paljonkin pahojaan.

On otettava huomioon, että neuvostovaltiomme mahdin kasvu tulee voimistamaan kuolevien luokkien viimeisten jätteiden vastarintaa. Nimenomaan juuri siksi, että ne kuolevat ja elävät viimeisiä päiviään, ne tulevat siirtymään yksistä hyökkäysmuodoista toisiin, räikeämpiin hyökkäilyihin, etsien myötätuntoa väestön takapajuisimmilta kerroksilta ja mobilisoiden niitä neuvostovaltaa vastustamaan. Ei ole olemassa mitään juoruja ja törkeyksiä, joita nämä ihmiset eivät suuntaisi neuvostovaltaa vastaan ja joiden ympärille he eivät yrittäisi mobilisoida takapajuisia aineksia. Tällä pohjalla voivat elpyä ja alkaa liikehtiä entisten vastavallankumouksellisten puolueiden, eserrien, menshevikkien, keskustan ja syrjäseutujen porvarillisten natsionalistien hajalle lyödyt ryhmät, voivat elpyä ja alkaa liikehtiä vastavallankumouksellisten oppositioainesten pirstaleet trotskilaisten ja oikeistouklonistien keskuudesta. Tässä tietysti ei ole pelättävää. Mutta kaikki tämä on otettava huomioon, erikoisempia uhreja tehdä lopun jos me haluamme nopeasti ja ilman erikoisempia uhreja tehdä lopun näistä aineksista.

Tämän takia on vallankumouksellinen valppaus juuri se ominaisuus, joka nykyään on erikoisen välttämätön bolshevikeille.

VIII

YLEISET JOHTOPÄÄTÖKSET

Tällaiset ovat perusyhteenvedot viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta teollisuuden ja maatalouden alalla, työtätekevien elinolojen parantamisen ja tavaravaihdon kehittämisen alalla, neuvostovallan lujittamisen ja kuolevien luokkien kanssa käytävän luokkataistelun kehittämisen alalla.

Tällaiset ovat neuvostovallan saavutukset ja voitot viimeisten neljän vuoden aikana.

Olisi väärin ajatella näiden saavutusten perusteella, että meillä ovat kaikki asiat hyvin. Tietysti, meillä ei vielä kaikki asiat ole hyvin. Puutteita, virheitä meidän työssämme on riittävästi. Epätaloudellisuudella ja tolkuttomuudella yhä vieläkin on sijaa meidän käytännöllisessä työssämme. Minä, valitettavasti, en voi pysähtyä näihin puutteisiin ja virheisiin, koska tehtäväkseni annetun yhteenveto-alustuksen puitteissa ei ole sitä varten tilaa. Mutta kysymys ei nyt ole siitä. Kysymys on siitä, että huolimatta puutteista ja virheistä, joiden olemassaoloa meistä ei yksikään kiellä, me olemme saavuttaneet sellaisia vakavia menestyksiä, jotka aiheuttavat ihastusta koko maailman työväenluokan keskuudessa, me olemme saavuttaneet sellaisen voiton, jolla todella on maailman historiallinen merkitys.

Mikä oli voinut näytellä ja mikä todellisuudessa näytteli pääosaa siinä, että huolimatta virheistä ja puutteista, puolue kuitenkin saavutti ratkaisevia voittoja viisivuotissuunnitelman täyttämisessä neljässä vuodessa?

Missä olivat ne perusvoimat, jotka kaikesta huolimatta takasivat meille tämän historiallisen voiton? Se on ennenkaikkea miljoonaisten työläis- ja kollektivistijoukkojen aktiivisuus ja itseuhrautuvaisuus, into ja itsealotteellisuus, jotka joukot yhdessä insinööri-teknillisten voimien kanssa ovat kehittäneet suurenmoisen voiman sosialistisen kilpailun ja iskuruuden edistämiseksi. Ei voi olla epäilemistä, että ilman tätä ehtoa me emme olisi voineet saavuttaa päämäärää, emme olisi voineet kulkea askeltakaan eteenpäin.

Se on, toiseksi, puolueen ja hallituksen varma johto, jotka kutsuivat joukkoja eteenpäin ja voittivat kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet tiellä päämäärään.

Se on, lopuksi, neuvostotaloussysteemin erikoiset ominaisuudet ja paremmuus, neuvostotaloussysteemin, joka sisällyttää itseensä laajat mahdollisuudet, jotka ovat välttämättömiä kaikkien ja kaikenlaisten vaikeuksien poistamisessa.

Tällaiset ovat ne kolme perusvoimaa, jotka ovat määritelleet Neuvostoliiton historiallisen voiton.

Yleiset johtopäätökset:

1. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot kumosivat porvarillisen ja sosialidemokraattisten toimihenkilöiden väitteet siitä, että viisivuotissuunnitelma on utopiaa, hourailua, toteuttamatonta haaveilua. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat osoittaneet, että viisivuotissuunnitelma on jo toteutettu.

2. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot murskasivat porvariston kuuluisan "uskon symboolin" siitä, että työväenluokka ei pysty rakentamaan uutta, että se pystyy vain hajoittamaan vanhaa. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat osoittaneet, että työväenluokka pystyy yhtä hyvin rakentamaan uutta kuin hajoittamaan vanhaakin.

3. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot repivät rikki sosialidemokraattien teesit siitä, että on mahdotonta rakentaa sosialismia yhdessä, erillisessä maassa. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat osoittaneet, että on täysin mahdollista rakentaa sosialistista yhteiskuntaa yhdessä maassa, sillä tämän yhteiskunnan taloudellinen perusta on jo luotu Neuvostoliitossa.

4. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot kumosivat porvarillisten talousmiesten väitteet siitä, että kapitalistinen talousjärjestelmä on parhain järjestelmä, että kaikki muut talousjärjestelmät ovat heikkoja ja eivät pysty läpäisemään tutkintoa taloudellisten vaikeuksien edessä. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat osoittaneet, että kapitalistinen talousjärjestelmä on horjuva ja heikko, että se käy jo kuolinkamppailuaan ja sen täytyy luovuttaa paikkansa toiselle, korkeammalle neuvostolliselle sosialistiselle talousjärjestelmälle, että ainoa talousjärjestelmä, joka ei pelkää kriisejä ja pystyy voittamaan vaikeudet, jotka ovat ratkaisemattomia kapitalismille, — se on neuvostollinen talousjärjestelmä.

5. Lopuksi viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat todistaneet, että puolue on voittamaton, jos se tietää, mitä tahtoo eikä pelkää vaikeuksia.

(Myrskyisiä, kauan kestäviä, suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoitukseksi. Kokous seisten tervehti tov. Stalinia).

Suomen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta

(SKP:n UB:n teesit).

I. INTERNATIONALISMI

SE vallankumouksellinen tilanne, josta Suomen vallankumous 15 vuotta sitten nousi, oli välittömässä yhteydessä silloisen *kansainvälisen* tilanteen suurten maanjäristysten, *imperialistisen maailmansodan ja Venäjän vallankumouksen* kanssa.

Heti kun Venäjän tsaarin itsevaltius kukistui, helmikuun vallankumouksessa 1917, tunsi porvaristo Suomessa luokkavaltansa käyvän horjuvaksi ja haki kahdelta eri taholta ulkonaista tukea oman maan työväenluokkaa vastaan, toisaalta Venäjän porvariston, lähinnä sen väliaikaisen hallituksen ja toisaalta Saksan imperialismin taholta. Kun sitten Venäjällä suuri *Lokakuun vallankumous* Leninin puolueen johdolla pyyhkäsi pois väliaikaisen hallituksen, kukisti porvariston ja kapitalismin, nousi vallankumousliikkeen aalto heti Suomessakin korkeimmilleen ja jatkui siihen saakka, kunnes luokkavastakohtain äärimmäinen kärjistyminen ja molemminpuolinen aseistautuminen johti tammikuun lopussa 1918 luokkasotaan vallasta Suomen porvariston ja työväenluokan välillä. Suomen porvaristo huusi apua ulkomailta ja saikin Saksan imperialismilta sekä aseita että sittemmin myös sotaväkeä, samoin Ruotsista aseita, upseereja y.m. Suomen työväki taas sai apua ja aseita bolshevikeilta.

Suomen sosdem puolue ei v. 1917 ymmärtänyt eikä yrittänytkään perusteellisesti arvioida kansainvälisen tilanteen ja Venäjän kumousliikkeen vaikutusta vallankumouksellisen tilanteen kehitykseen Suomessa; puoluetta oli aina suuresti vaivannut *kansallinen karsinoituminen*, syrjäseutumainen rajoittuneisuus ja eristyneisyys. Marxilaisuuden ideologia oli puolueessa omaksuttu pintapuolisesti. Puoluejohto kaiken aikaa jokseenkin kritiikittömästi omaksui sen kannan, mikä esiintyi *Neue Zeitissa* ja Kautskyn kirjoituksissa; näitä ja osaksi myös "itävaltalais-marxilaisten" kirjoituksia seurattiin, kun sitävastoin Leninin kirjoituksia ei tunnettu ja mikäli Venäjän työväenliikkeen kysymyksistä tietoja saatiin, saatiin niitä vuoteen 1917 asti enemmän menshevististä kuin bolshevistisista lähteistä. Ainoastaan elävä yhteys bolshevikkien kanssa olisi voinut auttaa Suomen sosialidemokratiain johtoa vapautumaan kansallisesta rajoittuneisuudestaan ja parlamenttaarisesta maatumisestaan, mutta se yhteys puuttui. Tämä oli yhtenä pääsyynä siihen, että Suomen sosdem puolueen johto ei ajoissa ennen vallankumousta, ei koko vuoden 1917 kuluessa kyennyt itse näkemään eikä työväenluokalle osoittamaan vallankumouksellista perspektiiviä, vaan hapuili aina tammikuuhun 1918 asti ylipäänsä kaikkea selvää tilanteen arviointia ja perspektiiviä vailla. Suomen sosdem puolueen yhteys Venäjän bolshevikkien kanssa tosin v. 1917 kehittyi elävämmäksi, eikä Venäjän menshevikeillä, es-errillä y.m.s. ollut enää kesästä 1917 alkaen mitään menestystä heidän yrityksissään vaikuttaa Suomen sosdem eduskuntaryhmään (eritoten "valtalaki"-asiassa). Mutta Suomen sosialidemokratia ei aikanaan käsittänyt bolshevismin eikä Lokakuun vallankumouksen suurta historiallista kansainvälistä merkitystä. Se ei käsittänyt, että maailman historiassa oli nyt alkanut uusi aikakausi: kapitalismin yleisen pulan ja sosialisen vallankumouksen aika-

kausi. Eikä se toisaalta myöskään tehnyt itselleen ajoissa selväksi, mikä vaara Suomen vallankumousta saattoi uhata kansainvälisen imperialismin, s.o. silloin lähinnä Saksan imperialismin taholta ja miten se vaara piti yrittää nopealla toiminnalla välttää tai voittaa.

Tästä johtui ensimmäinen tärkeä opetus, minkä Suomen työväenluokka sai vuoden 1918 vallankumouksessa: *kansainvälisyyden, proletaarisen internationalismin opetus.* Sen täysin omaksuminen merkitsee *nykyään* ennen kaikkea sitä, että me, Suomen kommunistit, tunnemme ja täytämme seuraavat kolme velvoitusta:

1:ksi, on välttämättä voitettava kansallisen rajoittuneisuuden vaara. Tosin Suomen proletariaatilla on nyt todella internationalistinen, kommunistinen puolue, jota sillä 15 vuotta sitten ei ollut; mutta syrjäkuntalaisen rajottuneisuuden jätteitä on vielä paljon Suomen työväen, vieläpä kommunistienkin riveissä. Niitä on väsymättömällä työllä poiskitkettävä, kohotettava puolueen marxilaisleniniläisen ideologian tasoa ja terästettävä proletaarisen kansainvälisyyden tietoisuus eläväksi niin kommunistien kuin myös laajain työväenjoukkojen riveissä.

2:ksi, on tehtävä Suomen työväelle ja talonpojille selväksi Neuvostoliiton kansainvälinen merkitys. Sankarillisten taistelujen ja sosialistisen rakennustyön saavutusten kautta on Neuvostoliitto NKP(b):n johdolla nyt kohonnut tuhansin kerroin voimakkaammaksi kansainvälisen vallankumouksen tukipylvääksi, kuin se saattoi olla v. 1918 Suomen vallankumouksen aikana. Mutta ei riitä suinkaan, että me kommunistit tämän selviön käsitämme; meidän on kaikille Suomen työläisille ja työtätekeväin talonpoikain laajoille joukoille saatettava Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön suuri esimerkki elävään tietoisuuteen, kohottamaan heissä vallankumouksellista joukkoinnostusta ja uljasta, uhrautuvaisuuteen altista taisteluhalua. Sillä Suomen voittoisa vallankumous on itsensä Suomen työväen ja köyhäin talonpoikain taistelutehtävä.

3:ksi, voitettava imperialistisen sodanvaaran aliarviointi. Jos 15 vuotta sitten oli suoranainen sotatilanne maailmassa, niin on nytkin uhkaamassa ja tulossa imperialistinen maailmansota, niinhyvin imperialististen suurvaltain ja niiden vasallien sotajuonien johdosta Neuvostoliittoa vastaan kuin myös noiden suurvaltain keskinäisten ristiriitain tavattoman kärjistymisen johdosta. Valko-Suomen porvaristo, Neuvostoliittoa vihaten ja peläten, asettuen lähinnä Englannin imperialismin käskyläiseksi, mutta samalla kannattaen myös Ranskan ja Puolan imperialistien neuvostovastaisia sotajuonia, suorittaa osaltaan kiihkeitä sodanvarusteluja Neuvostoliittoa vastaan, hautoen mielessään etupäässä Karjalan anastusta. On äärettömän tärkeä saada kaikki tämä nyt selväksi Suomessa mitä laajimmille köyhälistö- ja talonpoikaisjoukoille, joilta hallitus- ja sotaherrat koettavat nuo rikolliset hankkeensa salata, voidakseen sitten äkki-arvaamatta syöstä kansan sotaan. Sen vuoksi on nyt vähäisinkin sodanvaaran aliarvioiminen voitettava ja kutsuttava joukkoja viipymättä taisteluun lahtarien sotahankkeita vastaan ja Neuvostoliiton puolustamiseksi. Sillä Neuvostoliittoa puolustaessaan Suomen köyhälistö suoranaisesti puolustaa omaa asiaansa.

II. TILANNE JA PUOLUE.

1. Jos kohta Venäjän vallankumousliike v. 1917 ulottui osittain suoranaisestikin Suomeen (ennen kaikkea Suomessa olevan venäläisen sotaväen keskuuteen) ja vaikutti vallankumouksellistuttavasti Suomen työväenliikkeeseen, olivat kuitenkin Suomen sisäiset kysymykset ja tekijät päävaikuttimina vallankumouksellisen joukkoliikkeen nousuun Suomessa. Näitä oli kolme päävaikutinta:

a) *Suomen proletariaatin ja porvariston välisen luokkavastakohdan suuri kärjistyminen.* Tämä johtui toisaalta Suomessa jo alkaneesta monopolistisen finanssikapitalismin kehityksestä, joka voitonhimossaan pyrki sota-aikana häikäilemättömästi tiukentamaan palkkatyöväen riistoa, käyttäen hyväkseen tsaarinvallan terroria työväen palkkavaatimusten estämiseksi; toisaalta taas Suomen työväenluokan itseluottamuksen kasvamista niissä lukuisissa taloudellisissa ja poliittisissa osataisteluissa, joita se oli käynyt vuosista 1904—05 lähtien ja joissa sen järjestyneisyys oli kehittynyt verrattain pitkälle. Kun sitten sotatilan terrori v. 1917 herposi, alkoi lakkoliikkeiden sarja, myöskin sellaisissa työväen kerroksissa, kuten esim. maatyöläisten keskuudessa, jotka ennen olivat jääneet kaikkein kurjimmille palkoille. Samoin kohosi myös nopeasti työväenjoukkojen poliittinen aktiivisuus ja vallankumouksellisuus.

b) *Talonpoikaiskysymys:* Tähän kuului ensiksikin torpparikysymys, jota eduskunta oli paikkaillut, mutta jota se ei ollut ratkaissut. Oli selvää, ettei se torppareita lainkaan tyydyttänyt, vaan heidän keskuudessaan alkoi nousta kuohuntaa. Toiseksi puoliproletaarisen *tilattoman väestön* kysymys, jolta kapitalismi oli riistänyt mahdollisuuden maanviljelyksen harjoittamiseen, mutta antamatta sille myöskään vakinaisen palkkatyön tilaisuutta. Ja kolmanneksi kysymys maata omistavain köyhäin pientilallisten tukalan aseman parantamisesta ja turvaamisesta.

c) *Suomen itsenäisyyskysymys* oli kolmas pääkysymys, joka tsaarivallan kukistuttua nousi täydessä mitassaan päiväjärjestykseen ja vaati ratkaisuaan. Kerenskin hallitus piti kiinni Venäjän imperialistisista valta-oikeuksista Suomen yli, ja ainoastaan bolshevikit puolustivat Venäjällä täyden itsemääräämisoikeuden myöntämistä Suomen kansalle. Suomessa taas kansan suuri enemmistö vaati kansallista vapautta, mutta kaikki porvaripuolueet olivat vastaan aina siihen asti, kunnes Venäjällä Lokakuun vallankumous tapahtui.

2. Suomen silloisen sosdem. puolueen johto ajoi näissä kysymyksissä eduskunnassa v. 1917 useita oikeita, joskin puutteellisia alotteita, kuten valtalaki, 8-tunnin työpäivälaki, kunnallislakien uudistus ja julistukseen *Me vaadimme* sisältyvä ohjelma. Mutta se kävi tätä taistelua v 1917 ahtaasti parlamenttaarisissa puitteissa, ryhtymättä nostattamaan laajoja joukkoja eduskunnan ulkopuolella vallankumoukselliseen t a i s teluun. Kun Kerenski sulki Suomen eduskunnan, niin sosdem ryhmä murti kyllä eduskunnan ovet auki, mutta ei silloinkaan vedonnut joukkoihin, vaan kääntyi heti takaisin tavanmukaisen parlamenttaarisuuden tielle. *Se ei pyrkinyt vallankumoukseen.* Suomen ammattijärjestön johto ja sosialidemokraattisporvarillinen kokoomushallitus suorastaan vastustivat lakkoja ja muita vaistovaraisesti syntyneitä joukkoliikkeitä keväällä, kesällä ja alkusyksystä 1917, eikä sosdem. puolueen johto pannut tikkua ristiin niiden puolesta, eikä myöskään torpparien ja pientilallisten nostattamiseksi liikkeelle. Puojohto edisti kyllä silloin, joskin heikosti, punakaartien järjestämistä ja aseistamista, mutta ainoastaan jonkinlaiseksi takeeksi siltä varalta, että kävisi välttämättömäksi torjua

porvariston hyökkäystä. Marraskuussa 1917, jolloin luokkavastakohdat maassa olivat kärjistyneet vallankumouksellisen kriisin pisteeseen ja työväen joukkojen taisteluhalu kohonnut korkeimmilleen, sosdem. puolueen johto suorastaan pidätti, jarrutti joukkojen vallankumousliikettä: se ensin epäröi ja taipui lopulta suurlakon julistamiseen, mutta se ei lähtenyt johtamaan joukkoja vallanottoon, vaan tyhjän odotuksen jälkeen lopetti suurlakon ilman mitään tulosta tehdäkseen vieläkin yhden yrityksen eteenpäin pääsemiseksi umpikujasta parlamenttaarisen laillisuuden tietä. Vasta sitten kun tämäkin yritys osoittautui täysin turhaksi ja toivottomaksi, kun porvariston luokkasotavalmistelut esiintyivät jo kaikessa räikeydessään, päätti sosdem. puolueen johto julistaa vallankumouksen maassa ja lähti kumouksellisen hallituksen, Suomen kansanvaltuuskunnan, etunenään.

3. Suomen silloinen sosdem. puolue ei ollut poliittisesti yhtenäinen, vaan hajanainen. Siinä oli kaiken aikaa ollut täysin porvarillinen, revisionistinen *oikeistosiipi* vähemmistöläisenä *oppositiona*, ja johtavana enemmistönä parlamenttaarisen luokkataistelun kantaa edustavat *"siltasaarelaiset"*, jotka kyllä taistelivat jatkuvasti, joskin puolinaisesti, oikeistoa vastaan, mutta itse olivat vuosien 1905—07 jälkeen vuosi vuodelta juuttuneet parlamenttaarisen reformipolitiikan ja legalismin (laillisuuden) suohon, loitoten yhä kauemmaksi todellisen vallankumouksellisen marxilaisuuden kannalta. Suomen ammattijärjestön johto oli oikeistolaisten ja "sovittelijain" käsissä, työväen osuustoimintaliikkeen johto kokonaan oikestolaisten käsissä. Maaliskuussa 1917 oikeistolaiset menivät hallitukseen yhdessä porvaripuolueiden edustajain kanssa eikä siltasaarelaiset nousseet taisteluun tuollaista hallitusta vastaan, vaan opportunistisesti tahtoivat eduskunnan sosdem enemmistön kautta muka kontrolleerata sen toimintaa.

Vuoden 1917 keskivaiheilta lähtien esiintyi puolueessa myös puoluejohdosta *vasemmalla* olevia aineksia, jotka esittivät erinäisiä vallankumouksellisempia ehdotuksia kuin siltasaarelainen johto. Mutta heidänkin vallankumouksellisuutensa oli niin heikkoa, etteivät he edes pyrkineet saamaan johtoa käsiinsä, eivät esittäneet omaa poliittista platformua, eivätkä ryhtyneet taistelemaankaan siltasaarelaisia vastaan, kuten nämäkään eivät taistelleet heitä vastaan, — käytännössä molemmat toimivat enimmäkseen käsikädessä. Näinollen sisäinen asema Suomen sosialidemokratiassa ei ollut samanlainen kuin Saksassa, missä spartakuslaiset taistelivat oppositiotaistelua kautskylais-keskustalaisia vastaan ja keskustalaiset kävivät jo useita vuosia enemmän taistelua vasemmistoa kuin oikeistoa vastaan. Ideologiselta kannaltaan Suomen siltasaarelaiset olivat kyllä kautskylaisia, mutta he eivät olleet juuriltaan irtaantuneet köyhälistön joukoista, niinkuin Saksan kautskylaiskeskustalaiset, eivätkä senvuoksi menettäneet kykyään siirtyä vallankumoukselliselle kannalle laajain työväenjoukkojen edistyvän radikalisoitumisen painosta.

Suomen silloinen sosdem. puolue ei ollut poliittisesti, mutta ei myöskään organisatoorisesti työväenluokan todellinen *etujoukko*. Puolue oli suuri, löysä joukkojärjestö, johon maan kaikki ammattiyhdistykset olivat kollektiivisesti liittyneet, ja lisäksi kuului siihen iso joukko maalaistyöväenyhdistyksiä. Puoluetoiminnan yhtenäisyys ja puoluekuri oli aivan heikkoa. Näin ollen ei puolue järjestömuotonsakaan puolesta saattanut kelvata vallankumouksellisia joukkotaisteluja johtamaan, vaan ainoastaan vaalikamppailuja käymään. Ainoa mahdollinen tie, millä tästä puolueesta olisi voinut tulla vallankumousliikkeen johtamistehtävään kelpaava puolue, olisi ollut *puolueen hajottaminen kahtia*, s.o. ainakin oikeiston ajaminen puolueesta pois

ajoissa ennen vallankumousta, puolueen uudestijärjestäminen ja tietysti sen poliittisen linjan korjaaminen. Oikeiston erottaminen puolueesta olisi jo sinänsä kohottanut puolueen toimintakykyä; se olisi vapauttanut sen siitä poliittisesti vahingollisesta ja vaarallisesta tilasta, että puolueen yhteyden säilyminen voitiin ostaa vain tekemällä opportunistisia myönnytyksiä oikeistolle; siis siltasaarelainen johtokin olisi puolueen hajaantumisen jälkeen voinut nopeammin kehittyä vallankumoukselliseksi, jotapaitsi puolueen jäsenjoukkojen edessä olisi tällöin esiintynyt selvempänä ja jyrkempänä periaatteellinen ristiriita vallankumouksellisen ja reformistisen liikkeen välillä, se olisi jouduttanut jäsenistön kumouksellisoitumista ja olisivat taas voimakkaammin painostaneet johtoa vasemmalle. Mutta ei edes vasemmisto uskaltanut vaatia oikeiston erottamista ja puoluejohto teki kaikkensa välttääkseen puolueen hajoamisen. *Tämä pyrintö oli siltasaarelaisen opportunistisuuden kulmakivi.* Se tuijotti v. 1917 tulevaisuuteen pelkästään puolueen vaalivetovoiman kannalta katsoen, ja sen vuoksi siitä näytti onnettomuudelta työväen asialle, jos sosdem. puolue hajoaisi kahtia. Ei kukaan Suomen sosialidemokraateista käsittänyt puolueen johtavaa osaa vallankumouksessa, ja niin olikin seurauksena, että Suomen työväen vallankumous tosiasiassa jäi kokonaan *puolueen johtoa vaille.* Puoluejärjestö itseasiassa hajosi alkutekijöihinsä vallankumouksen alkaessa, ainakin sen keskus- ja piirijärjestöt. Puolueen keskusjohdosta jäi jälelle vain jonkinlainen agitproposasto. Siltasaarelaiset kaaderit, yhdessä heistä vasemmalla olleiden kanssa, lähtivät miltei kaikki henkilökohtaisesti vallankumouselimiin. He olivat kaikesta opportunistisesta sosialidemokraattisuudestaan huolimatta niin läheisesti yhteenkasvaneet Suomen proletariaatin laajain joukkojen kanssa, etteivät luopuneet työväen taistelurintamalta. Lähtipä osa oikeistolaisiakin aineksia mukaan, mutta johtava osa oikeistoa jäi lahtarien puolelle, saboteeraamaan ja vehkeilemään vallankumoushallitusta vastaan.

Se historiallinen teko, että Suomen sosdem. puoluejohdon jäsenet edes tammikuussa 1918 alkoivat vallankumouksen ja asettuivat sen etunenään, se ei ollut heille virheeksi, vaan ansioksi luettava. He olivat nyt lopultakin ratkaisevasti siirtyneet vallankumouksen kannalle, mutta selvä oli, etteivät he silti vielä olleet lähimainkaan vapautuneet entisestä parlamenttaarisen sosialidemokraattisuuden painolastistaan. Se haittasi heidän toimintaansa monessa suhteessa koko vallankumousajan ja aiheutti suuria virheitä ja puutteita heidän puoleltaan. Vasta vallankumouksen kovien kokemusten jälkeen ja Leninin opetuksiin tutustuttua heistä tuli kommunisteja, ja syksyllä 1918 joukko entisiä Suomen sosialidemokraatteja perusti uuden työväenpuolueen: *Suomen kommunistisen puolueen.*

4. Edelläolevasta on nykyään tehtävä ennen kaikkea seuraava johtopäätös:

> Suomen työväen vallankumouksen historia vahvisti todeksi Leninin sanan, ettei proletaarinen vallankumous voi voittaa ilman että sen johdossa on kommunistinen puolue. Vuosina 1917—18 Suomen työväenluokalla ei ollut kommunistista puoluetta. *Nyt se on!* Silloisen sosdem. puolueen uumenista saattoi vain puolueen hajaantumisen jälkeen ja sen jäsenistön poliittisen uudestisyntymisen kautta syntyä kommunistinen puolue. Sen vuoksi oli silloin puolueen yhteyden suojeleminen pahinta opportunismia. Nyt on taistelu kommunistisen puolueen yhteyttä vastaan pahinta työväen vallankumouksen asian vahingoittamista. Tärkein edellytys Suomen köy-

hälistön tulevan vallankumouksen voitolle on juuri uusi puolue, kommunistinen puolueemme. Sen on Suomen työväki kalliisti hankkinut. *Sen kehittäminen, puolustaminen ja vahvistaminen on Suomen jokaisen luokkatietoisen työläisen ensimmäinen vallankumouksellinen velvollisuus.*

III. VUODEN 1918 VALLANKUMOUKSEN OHJELMA JA KÄYTÄNTÖ

1. Koko 3-kuukautisen vallankumousajan esiintyi Suomen Kansanvaltuuskunnan ja muidenkin vallankumouksen hallituselinten toiminnassa tavaton ideologinen takapajulle-jäänti, läpikäyvä kaksinaisuus eli ristiriitaisuus toisaalta väärän ohjelmakannan, pikkuporvarillis-vallankumouksellisen tietoisuuden ja toisaalta monien oikeasuuntaisten, proletaarisvallankumouksellisten toimenpiteiden välillä, joihin käytännössä sittenkin johduttiin.

Suomen kansanvaltuuskunta ei esittänyt proletaarisen, sosialistisen vallankumouksen, vaan porvarillis-kansanvaltaisen vallankumouksen ohjelmaa ja tunnuksia. Tämä oli yksi sen poliittisia päävirheitä. Sen esittämä valtiosääntöehdotus olisi v. 1904—05 voinut olla vallankumoukselliselta kannalta edistyksellinen, mutta nyt, kun Suomessa oli jo kymmenen vuotta ollut voimassa verrattain yleinen äänioikeus ja eduskuntalaitos, nyt, kun oli kysymys jo proletaarisesta vallankumouksesta, oli tuo ehdotus periaatteellisesti aivan mahdoton ja väärä. Se kuvasti vain Suomen silloisen sosialidemokratian parlamenttaaristen harhojen voimallisuutta, joita erityisesti oli vahvistanut se seikka, että Suomen sosdem. puolue oli jo kerran vaaleissa voittanut enemmistön eduskuntapaikoista, ja toiseksi se seikka, ettei Suomen porvaristolla ollut vallankumoukseen asti mitään sotaväkeä eikä v. 1917 edes luotettavaa poliisiakaan.

Luonnollisesti oli Suomen vallankumouksella yhä edessä useita suuria porvarillis-kansanvaltaisen vallankumouksen tehtäviäkin loppuunvietävänä, ennen kaikkea torpparien ja mäkitupalaisten vapautus, jonka kansanvaltuuskunta, kyllä julistikin voimaan. Mutta tuollaiset tehtävät saattoi proletaarinen vallankumous ohimennen viedä loppuun, ne eivät voineet määrätä vallankumouksen perusluonnetta. Kysymys olisi pitänyt asettaa selvästi ja päättävästi köyhälistön diktatuurista, kapitalismin kukistamisesta, sosialistisesta vallankumouksesta. Mutta Suomen Kansanvaltuuskunta, joka sekin epäilemättä tarkoitti avata tien sosialismia kohti, meni ohjelmassaan päin honkia. Sen päässä eli yhä se vanha, pohjaltaan reformistinen, pikkuporvarillinen harhakäsitys, että sosialismiin muka voitiin päästä yleisen äänioikeuden pohjalle rakentuvan muodollisen kansanvallan kautta, ja että maassa, missä kansanenemmistö oli talonpoikaisväestöä, ei muuta tietä sosialismiin voitu ajatellakaan. Suomen vallankumoushallitus ei lainkaan käsittänyt, että sosialismiin voitiin päästä ainoastaan työväen diktatuurin kautta. Se ei tuntenut Leninin esittämää ja II internationalen johtajain väärennyksistä puhdistamaa Marxin oppia valtiosta, eikä käsittänyt, ettei porvarillista, parlamenttaarista valtiokoneistoa voida niin parantaa, että se kelpaisi otettavaksi työväen asian palvelukseen, vaan että se on *hävitettävä* ja tilalle luotava työväenluokan oma valtakoneisto. Venäjällä oli jo 2—3 kuukautta ollut voimassa neuvostovalta, mutta siihen aikaan ei vielä oltu tietoisia siitä, että siinä oli syntynyt *kansainvälinen* työväen vallanmuoto (toveri Lenin v. 1919 esitti tämän suuren ajatuksen).

2. Käytännössä kuitenkin osottautui työväen vallankumouksen vir-

ta voimakkaammaksi kuin vallankumouksen johtajain virheelliset suuntapyrinnöt. Niin johtui Suomen kansanvaltuuskunta ja muut työväen valtaelimet käytännössä toteuttamaan toista, — oikeampaa politiikkaa, kuin ideologiansa ja ohjelmansa mukaista

Ohjelmassa ei ollut tehtaiden pakkoluovutusta, mutta käytännössä niitä pakkoluovutettiin ja pantiin käyntiin vallankumoushallituksen toimesta. Yksityisiä suurtilojakin otettiin työväen hallintaan. Ohjelman mukaan piti ylipäänsä vasta eduskunnallisen lainsäädännön kautta vähitellen siirryttämän sosialististen toimenpiteiden tielle, — käytännössä pantiin sellaisia toimenpiteitä alkuun heti, vallankumouselinten määräysten perusteella.

Ohjelma ei edellyttänyt valtiollisten oikeuksien riistämistä porvaristolta. Mutta käytännössä siltä riistettiin valtiolliset oikeudet. Paperilla suunniteltiin porvarillis-kansanvaltaisen valtiokoneiston paikkailemista, eikä sen syrjäyttämistä. Mutta käytännössä johduttiin se syrjäyttämään. Ohjelma ei edellyttänyt työväen oman luokkavalta-koneiston luomista. Mutta käytännössä luotiin alku sellaiseksi koneistoksi, joskin kehittymätön, väliaikainen ja pääasiassa vain työväenjärjestöihin nojautuva (kansanvaltuuskunta, työväenjärjestöjen pääneuvosto, paikalliset työväenjärjestöjen eduskunnat eli neuvostot, teollisuuskomiteat, vallankumousoikeudet, punakaartit, miliisi jne.). Sanalla sanoen: käytännössä johduttiin Suomen vallankumouksessa monessa suhteessa toteuttamaan työväen diktatuuria.

Nykyään on kaikkien Suomen kommunistien velvollisuutena:

Käydä väsymätöntä taistelua eduskunnallisen kansanvaltaisuuden harhoja vastaan, joita vielä on paljon olemassa Suomen työtätekeväin kerrosten riveissä ja joita niiden keskuuteen alinomaa levittävät porvariston puolueet, varsinkin sosialifasistit. Lähtien vuoden 1917 ja 1918 historiallisista kokemuksista on osotettava, etteivät työtätekevät riistetyt luokat ikinä voi päästä vapaiksi porvarien luokkaorjuudesta eduskunnallista tietä: että proletaarisen vallankumouksen kautta on riistettävä porvaristolta ei ainoastaan aseet ja tuotantovälineet, vaan myös kaikki valtiolliset oikeudet ja mahdollisuuskin jatkaa poliittista toimintaa: ettei siis ole ajettava takaa minkäänlaista parannettua eduskunnallista kansanvaltaa, vaan saatettava voimaan työväen ja köyhän talonpoikaisväestön kansanvalta, neuvostovalta ja työväen diktatuuri sekä alettava päättävästi sosialistinen rakennustyö Suomessa. Ainoastaan tällä tiellä ja tällä selvällä ohjelmalla voidaan saavuttaa työtätekeväin, riistettyjen ja orjuutettujen luokkain yhteiskunnallinen vapaus, hyvinvointi ja kulttuuri kehityksen rajaton mahdollisuus.

3. Kun Suomen kansanvaltuuskunta poliittisesti oli itse enemmän vallankumouksen johdettavana kuin sen johtajana, oli siitä seurauksena, ettei se myöskään kyennyt mobilisoimaan taisteluun köyhälistön vallankumouksellisia joukkovoimia niin valtavasti ja nopeasti kuin olisi ollut välttämätöntä. Vallankin luokkasodan alussa, ennen rintamain muodostumista ja lujittumista, olisi rintamilla ollut mahdollista saavuttaa suuria, ehkäpä ratkaisevia tuloksia ripeällä, rohkealla ja tarmokkaalla hyökkäystekniikalla. Vallankumoukselliset valtaelimet hajoittivat silloin liiaksi voimiaan eri hallintotehtäviin, kun olisi pitänyt keskittää kaikki voimat luokkasodan käyntiin ja se välittömään avustamiseen.

Kieltämättä olivat vaikeudet erittäin suuret. Suomen työväellä ei ollut minkäänlaista sotakokemusta,

aniharvat työläiset olivat koskaan saaneet vähintäkään sotilaallista opetusta (nekin harvat parikymmentä vuotta sitten), puhumattakaan upseerikouluutuksen saaneista. Aseita ei alussa riittänyt kuin pienelle osalle punakaartilaisista. Kaikki tämä osaltaan vaikutti punakaartin hyökkäystointen viivästymiseen alussa. Samoin sitoi voimia alussa moniaiden etelä-Suomessa olevain lahtaripesäkkeiden välttämätön puhdistaminen, kun laiminlyötiin "GPU:n" järjestäminen, jonka avulla olisi pantu todellinen vallankumousjärjestys voimaan rintaman selkäpuolella. Joka tapauksessa oli saamattomuus, voimain keskityksen puute ja ponnistusten riittämättömyys pääsyynä siihen, ettei alkuviikkoina päästy etenemään pitemmälle pohjoista kohti.

Punaisen rintaman kokoamisessa ja järjestämisessä suoritti Suomen työväki suuremmoisen työn. Muutamassa viikossa oli koko maan leveydeltä lahtareita vastassa ehkä tuhansien eri punakaartien ketju, yhteensä 80 tuhanteen mieheen nouseva vallankumouksellinen armeija. Tämä suoritus osoitti Suomen työväenluokan korkealle kehittynyttä organisationikykyä ja valmiutta vallankumoukselliseen taisteluun. Puolustustaistelussa oli tämän armeijan voima ja kestävyys sangen suuri. Monen monia korkeasti kouluutettujen upseerien johtamia lahtarijoukkojen hyökkäyksiä se löi sankarillisesti takaisin, tuottaen niille raskaita menetyksiä. Mutta sen hyökkäysvoima, sotilaallisen kokemuksen ja asiantuntevan rintamajohdon puutteessa, oli aivan riittämätön. Paremmalla poliittisellakin työllä olisi voinut suuresti nostattaa sen hyökkäysintoa ja voiton varmuutta, kuin myöskin lujittaa sen rintamakuria, jota usein haittasi punakaartilaisdemokratia ja osaksi myös yksityisten kelvottomain ainesten vaikutus, kun puolue ei pitänyt huolta kunnollisten päällikköjen saamisesta kaikille punakaarteille. Paha laiminlyönti oli myöskin se, ettei valkoisten rintaman selkäpuolelle järjestetty esiintymisiä ja kapinoita, mihin Pohjolassa ja muuallakin olisi ollut edellytyksiä.

Yleensä siihen saakka, kunnes Saksan armeijan maahannuosujoukot saapuivat selkäpuolelle, pysyi Suomen köyhälistön punainen rintama horjumattomana. Silloin kävi välttämättömäksi rintaman läntisillä osilla olevain joukkojen nopea vetäminen itäänpäin, Kymijoen taakse, mutta tällaista suurta manööveriä eivät punaiset joukot pystyneet suorittamaan, vaan tulivat lyödyiksi hajalle ja kärsivät tappion, kautta linjan.

Tämän luokkasodan kokemuksista on Suomen työväellä ja kommunistisella puolueella tavattoman paljon oppimista vastaisuuden varalle. Niitä kokemuksia on yhä edelleen yksityiskohtaisesti tutkittava ja valaistava, mutta tärkeintä, mitä niiden johdosta on mielessä pidettävä ja terotettava, on seuraava:

1:ksi, että kapinaan on suhtauduttava taitona, jota on vakavasti ja ajoissa opittava;

2:ksi, että kapinan hetki on tarkasti ja monipuolisesti harkiten valittava, oikeata hetkeä ohipäästämättä;

3:ksi, että kapinan alussa menestys riippuu ennen kaikkea ripeästä toiminnasta, joka ei salli minuuttiakaan vitkastelemista;

4:ksi, että siitä hetkestä alkaen, kun kapina on päätetty nostaa, on hyökkäys parasta taktiikkaa ja uskallus parasta politiikkaa;

5:ksi, että kapinaa ei koskaan voita parhainkaan työväen esikaarti, jos se on eristetty laajoista joukoista eikä saa niitä nostatettua mukaan; kapinan voittaa työväenluokka suurten joukkojen voimalla, jos niitä oikein johtaa urhoollinen esikaarti, Kommunistinen puolue.

IV. JOHTOPÄÄTÖKSIÄ

1. Suomen porvaristo paljasti v. 1918, varsinkin petomaisilla joukkoteurastuksillaan vallankumouksen tappion jälkeen, perinpohjin luokkaherruutensa lahtariluonnon. Siihen perustuva syvä luokkaviha auttaa varmaan Suomen köyhälistöä tulevassa valtataistelussa alunpitäen ryntäämään vihollisensa kimppuun mitä suurimmalla päättäväisyydellä ja iskuvoimalla. Se kokemus, minkä työväenluokka sai 15 vuotta sitten, helpoittaa nyt kommunistisen puolueen joukkotyötä. Suomen työväen joukkoja ei ole vaikea saada käsittämään, mitä on nyt voimassaoleva valtakomento mitä on fasistinen diktatuuri, että ohjakset ovat suurporvariston käsissä, että lapualainen lahtariliike on kapitalistisen rahavallan nyrkki ja että suojeluskunnat, jotka köyhälistö tapasi vastassaan luokkasodan rintamalla vuonna 1918, ovat Suomen kapitalistien lahtarikaarteja. Sen vuoksi on Suomessa nyt täysin mahdollista, jos vain tehdään tarmokasta bolshevistista joukkotyötä, koota työtätekevien joukkojen laajan enemmistön kannatus SKP:n aktionitunnuksille:

Lahtarihallitus kukistettava!

Työväen ja talonpoikain etujen puoltajat vankiloista vapaiksi!

Tuhottava lapualainen lahtariliike!

Suojeluskunnat hajoitettava, päälliköt rangaistava, aseet luovutettava työväelle ja köyhälle talonpoikaisväelle!

2. Fasismin aatteellisena pohjana on porvariston ylyttämä kansallisuuskiihko. Sitä vastaan on käytävä väsymätöntä taistelua sekä työväen että varsinkin pikkuporvariston ja talonpoikaiston keskuudessa.On osoitettava, miten katalasti kaikki Suomen porvaripuolueet v. 1917 Kerenskin aikana, kannattivat Venäjän porvariston taistelua Suomen kansan itsemääräämisoikeutta vastaan; miten ne sitten, kun neuvostohallitus oli jo vapaaehtoisesti myöntänyt Suomelle täyden riippumattomuuden, valehtelivat Pohjanmaan talonpojille ja kaikille muillekin, värvätessään väkeä valkoiselle rintamalle, että kysymyksessä oli muka vapaustaistelu Suomen itsenäisyyden puolesta, eikä luokkasota Suomen köyhälistöä vastaan. On, myös osoitettava, miten Suomen porvariston päämiehet v. 1918 häpeällisesti möivät maan Saksan imperialismille ja myöhemmin Englannin imperialismin palvelukseen. Ja nyt, jolloin kansan laajoille kurjuutta kärsiville kerroksille käy päivä päivältä yhä selvemmäksi, että Suomen porvaristo vie maan perikatoon, että finanssikapitalistiset porhot ovat itsenäistä Suomea hallitessaan niin hillittömästi sitä rosvonneet, ettei enää talouspulasta ulospääsyä näy, nyt, jolloin enin osa Suomen työväkeä, pikkuporvaristoa, maalaisköyhälistöä ja talonpoikia on sortumassa äärettömän hädän kynsiin, nyt yrittävät taas porvarit ja papit lietsoa kansallisuuskiihkoa Neuvostoliittoa vastaan kuvitellen Karjalan anastusta, ja mättävät suunnattomia summia kansan varoja sotavarustuksiin. Tuota konnamaista sotapolitiikkaa vastaan on kaikkialla Suomessa nostatettava laajoja joukkoja julistaen SKP:n tunnuksia:

Alas sotahullut herrat! Estettävä ne syöksemästä Suomen kansan syvät rivit rikolliseen sotaseikkailuun!

Vakava ystävyys Suomen kansan ja suuren Neuvostoliiton kansain kesken voi olla — ja kerran tulee olemaan — Suomen kansan arvokkain apu ja tuki.

3. Kun pula ja kapitalistinen riisto Suomessa on viime vuosina raskaasti koskenut talonpoikaisväestöönkin, on sen keskuudessa esiintynyt laajempaa tyytymättömyyttä ja liikehtimistä kuin koskaan ennen. Vallankumouksellisen työväen on nyt kannatettava ja ohjattava talonpoikaisjoukkojen taistelua, finanssipääomaa ja koko kapitalistista järjestelmää vastaan. On vaadittava, että pulaan joutuneet pienviljelijät, jotka elävät kättensä työstä, vapautetaan veron-

maksusta sekä velkain suorituksesta pankeille ja koronkiskureille. On paljastettava, miten talonpoikia nyletään kapitalistisella hintapolitiikalla, vallankin osuuskapitalististen yhtymäin toimesta (Valion, Hankkijan, osuusmeijerien ym.), joiden takana on suurpankit. On paljastettava maalaisliiton ja muidenkin talonpoikia petkuttavan puolueiden politiikka. On taisteltava talonpojan rinnalla pakkohuutokauppain estämiseksi. Vuoden 1918 kokemusten johdosta on työväen ja köyhäin talonpoikain muistettava, että he ainoastaan lujaan yhteisrintamaan liittymällä keskenään voivat voittaa porvariston, mutta elleivät he taistele käsi kädessä, niin yhteinen vihollinen nielee heidät molemmatkin. Sen vuoksi SKP julistaa tunnuksen:

Työväenluokan ja pienviljelijäin yhteisrintama voimakkaaksi!

4. Porvarillinen järjestelmä tarvitsee pystyssä pysyäkseen tukikohdan myös työväenluokan keskuudessa. Suomen sosdem. puolue on porvariston yhteiskunnallinen päätuki. Sen pääjohtajat, Väinö Tanner y.m. olivat miltei kaikki jo vanhan työväenliikkeen riveissä revisionistisia porvarien kätyreitä. Nyt niistä on tullut täysiä sosialifasisteja, jotka lahtarien eduksi hajoittivat Suomen Ammattijärjestönkin. Heitä on porvaristo käyttänyt lahtarivallan ministereinäkin. Väinö Tanner sai pari viikkoa komentaa suojeluskuntia, Kalle Heinonen hääriä sotaministerinä, Väinö Vuolijoki nuoleksia Mannerheimin saappaanpohjia jne. Mutta kaikesta tästä huolimatta nuo sosialifasistit ovat vielä olevinaan jotain parempia työväen "ystäviä" kuin muut porvarit. Ne ovatkin erityisiä työväen äänilippujen ja jäsenmaksujen ystäviä, ja näitä molempia kalastaessaan osaavat he ovelasti metkuilla ja jaaritella työväen etujen ajamisesta. Ennen kaikkea ne osaavat hämätä monia työläisiä ja pikkuporvareita sanasodallaan lapualaisia vastaan. *Kaikkien* Suomen porvaripuolueiden kesken on nykyään hankauksia ja torailua, — niin myöskin lapualaisten ja sosialifasistien kesken. Viimemainitut ovat jonkinlaisia keskustaporvareita, joita lapualaiset monessa asiassa halveksivat ja haukkuvat, joskus uhkailevatkin. Siis keskinäistä riitaa ja toraa niiden kesken kyllä on, mutta riita ei ole suinkaan siitä, että toinen puolustaisi kansanvaltaa ja toinen fasistista diktatuuria (niinkuin sosialifasistit väittävät). Molemmat ne puolustavat vallankumouksellista työväkeä vastaan sitä porvariston fasistista diktatuuria, mikä Suomessa nyt on voimassa. Mutta sosialifasistit tahtovat, että tämän diktatuurin puitteissa pitäisi hallita kansaa myös parlamenttaarisella oveluudella eikä hihkumalla ja riehumalla miten sattuu, josta kansan kärsivällisyys voi katketa ja porvariston diktatuuri joutua vaaraan.

Siis siitä on riita niiden keskellä, millä menettelyllä porvariston diktatuuria parhaiten voidaan tukea. Mutta työväen edessä sosialifasistit hämäävät tämän kysymyksen kokonaan toiseksi, kuin muka he puolustaisivat kansanvaltaa fasismia vastaan, tahi työväen etuja taantumusta vastaan! Tätä niiden huiputusta eivät vielä läheskään kaikki Suomen työläiset näe läpi, vaan luulevat että sosialifasistien kannattaminen esim. vaaleissa on sentään "pienempi paha" kuin oikein lapualaisten emälahtarien kannattaminen. On saatava sosialidemokraattiset työläiset käsittämään, että "molempi parempi", — että toinen on parempi oveluudessa, toinen petomaisuudessa. Molemmatkin viholliset tehtävä vaarattomiksi. Mutta sosialifasistien tekeminen vaarattomiksi on alettava siitä, että ne *eristetään työläisjoukoista.*

5. Kommunistinen puolue katsoo eteenpäin, ei taaksepäin. Se ottaa menneistä vallankumouksista oppia edessä olevia vallankumoustaisteluja varten. Nyt on taas tulossa *uusi vallankumousten ja sotien aika koko maailmassa.* Siksi on kaikissa kapi-

talistisissa maissa nyt *kiiruhdettava* köyhälistön valmistamista edessä oleviin valtataisteluihin. Missä vähänkään vitkastellaan, siellä jäädään jälelle ja ollaan vaarassa, että suuret tapaukset yllättävät meidät valmistumattomina.

Niin kävi Suomessa vanhalle työväenliikkeelle v. 1917—18 *Ajoissa ennen vallankumousta olisi pitänyt valmistaa siihen työväenluokkaa.* Ei vasta tammikuussa 1918, eikä vasta marraskuussakaan edellisenä vuonna, vaan vuonna 1916 — silloin olisi tullut alkaa mitä tarmokkain osataistelujen mobilisointi. Silloin jo työväenjoukkojen taisteluhenki nousemistaan nousi. Jos silloin olisi ollut todella bolshevistinen puolue sitä nousua auttamassa ja ohjaamassa, niin vuoden 1917 keväällä ja kesällä olisi Suomessa saatu järjestettyä suuremmoisia köyhälistön joukkoliikkeitä, joissa Suomen työväenluokka olisi niin valmistunut vallankumoukseen, että se marraskuussa olisi voinut *voittaa.* Silloin ei olisi valmistelussa myöhästytty.

Nyt on kysymys asetettava suunnilleen samoin. Nyt on SKP:n ja kaikkien sen järjestöjen ja jäsenten teossa näytettävä osanneensa ottaa *bolshevistista oppia* Suomen vanhan työväenliikkeen laiminlyönneistä vuosina 1916, 1917 ja 1918. Opportunistisen jälellejäämisen vaara on nytkin olemassa ja se selvästi nähtävä. Jokaisen kommunistin on käsitettävä, että juuri nyt, tänään eikä vasta huomenna, on pantava täyteen käyntiin bolshevistinen joukkotyö, on järjestettävä kaikkialla maassa kommunistien yhteys laajoihin joukkoihin, työmailla, työttömien keskuudessa, ammattijärjestöissä ja maakylissä. Kaikkialla on ohjattava joukkoja liikehtimään, esittämään vaatimuksiaan, taistelemaan jokapäiväisten etujensa puolesta ja jokapäiväistä sortoa vastaan.

Jos näin tehdään, niin silloin ei myöhästytä. Silloin on Suomen työväen luokka valveillaan. Silloin sen joukot luottamuksella seuraavat Suomen kommunistisen puolueen johtoa ja lahtarilaumain edessä julistavat pelottomasti sen tunnuksia:

Kova kovaa vastaan!

Vapaaksi rahavallan ja virkavallan kynsistä!

Suomesta on luotava työväen ja talonpoikain tasavalta!

Näin tulee vuoden 1918 vallankumouksen tappelusta se voiton porras, jolta Suomen työväenluokka SKP:n johdolla nousee valtaan.

V. M. SMIRNOV

V. 1917 punainen syksy Suomessa

(Jatkoa n:oon 1)

7.

AIKAISEMMIN mainittu horjunta oli korkeimmillaan v. 1917 heinäkuussa.

Sunnuntaina heinäk. 1 p:nä pidettiin Helsingissä, Turussa ja muissa kaupungeissa valtavia mielenosoituksia, joihin suomalaiset työläiset osallistuivat. Suomessa, samoin kuin Pietarissakin, nämä mielenosoitukset tapahtuivat puhtaasti bolshevistisin tunnuslausein: "Kaikki valta neuvostoille!" j.n.e. Helsingin neuvosto hyväksyi nämä tunnuslauseet kaikilla äänillä 16 vastaan.

Taas muutaman päivän kuluttua hyväksyi Helsingin neuvosto 217 äänellä 64 vastaan ja 32 pidättäytyessä Kerenskin antaman hyökkäyskäs-

kyn johdosta päätöslauselman, jossa "vallankumouksellisten sotajoukkojemme hyökkäys" katsotaan välttämättömäksi "vallankumouksen tukahduttamismahdollisuuden takia" ja jossa neuvosto tapansa mukaan "yhtyy" yleisvenäläisen sotilaiden, työläisten ja talonpoikain edustajain neuvoston kantaan, s.o. tämän neuvoston puolustuslaisen enemmistön kantaan. [1])

Jo kaksi päivää aikaisemmin Suomen aluekomitea tervehti vallankumouksellisten sotajoukkojen hyökkäystä [2]).

Helsingin puoluejärjestö, sen painettu äänenkannattaja ja Senaatin torilla pidetyt valtavat kansankokoukset [3]) leimasivat Kerenskin rikollisen hyökkäyspolitiikan "hirvittäväksi rikokseksi Venäjän työtätekevää kansaa, Venäjän ja koko maailman vallankumousta kohtaan" (Mainitussa kansankokouksessa hyväksytystä päätöslauselmasta).

Volna vastasi Kerenskin päiväkäskyyn suoranaisella sodanjulistuksella. Tämän lehden pääkirjoitus päättyi seuraavin sanoin: "Alas kapitalismin käskyläisministerit! Alas provokatiohallitus!" [4]).

Helsingin puoluekomitea leimasi julistuksessaan hyökkäykseen syylliset: väliaikaisen hallituksen sekä menshevikkien ja es-errien puolueet. [5])

Itämeren laivaston sotilaiden keskuudessa vallitsi niinä päivinä äärimmäisen vallankumouksellinen mieliala. Jo heinäkuun päivinä oli laivasto valmis aloittamaan todellisen sodan väliaikaista hallitusta vastaan.

Mutta tämä vastavallankumouksellinen hallitus, sovittuaan asiasta toimeenpanevan komitean kanssa Pietarissa, antoi meriasiain ministerin apulaisen Dudorovin allekirjoittamalla salaisella sähkösanomalla heinäk. 17 p:ltä 1917 määräyksen lähettää viipymättä Pietariin 4 miinavenettä tietenkin tarkoituksella taistella vallankumousta vastaan. Ja enemmänkin: samana päivänä Dudorov toisella sähkösanomalla antoi laivaston päällikölle määräyksen "ryhtyä toimenpiteisiin, ettei yksikään sotalaiva ilman teidän määräystänne voisi lähteä Kronstadtiin. Kehoitan jopa upottamaan sellaisen sotalaivan vedenalaisen veneen avulla" [4]).

Molemmat nämä sähkösanomat oli osoitettu Itämeren laivaston komentajalle.

Kerenskin vastavallankumouksellisen hallituksen varotoimenpiteet eivät ilmeisesti olleet aiheettomat. Tov. P. E. Dybenkon sanojen mukaan laivoille saatiin Kronstadtista sähkösanomia, joissa kehoitettiin antamaan apua. Niiden johdosta hyväksyttiin päätöslauselmia avun lähettämisestä [2]).

Laivaston komentaja Verderevski käyttäytyi silloin lojalisesti Tsentrobaltiin ja yleensä Itämeren laivastoon nähden. Tämän johdosta joutui hän pian Pietari-Paavalin linnoitukseen, mutta myöhemmin nimitettiin Kerenskin hallituksen meriministeriksi.

Vastaukseksi Dudorovin määräyksiin samana päivänä laivakomiteain yhteisessä kokouksessa (läsnä oli 59 laivan edustajat ja Itämeren laivaston keskuskomitean edustaja) hyväksyttiin kolme täysin bolshevistis-

---

1) "Helsingin neuvoston tiedonantoja" n:o 88, heinäk. 13 p:nä 1917.

2) Sama, n:o 86, heinäk. 11 p:nä 1917.

3) Heinäk. 4 p:nä pidettyyn kansankokoukseen osallistui n. 12.000 henkilöä. Siihen saapui "kunnianarvoisia vieraita" Pietarista: menshevikki Gegetshgori ja eserrä Avksentjev. Jälkimmäisen esiintyminen yleensä epäonnistui täydellisesti, vaikka pikkuinen n. 200 henkilöä käsittävä ryhmä heittikin heitä ilmaan ennen kokouksesta poistumista. ("Helsingin neuvoston tiedonantoja" n:o 82 heinäk. 6 p:nä. 1917 ja "Volna" n:o 69 heinäk. 6 p:nä 1917).

4) "Volna" n:o 67 heinäk. 4 p:nä. 1917.

5) "Volna" n:o 71, heinäk. 8 p:nä 1917.

---

1) "Volna", N:o 79, heinäk. 19 p:nä 1917

2) P. Dybenko: "Kapinalliset", siv. 58.

ta päätöslauselmaa. Kokous päätti: 1) lähettää kiireellisesti eskaaderimiinaveneen *Orfein* Pietariin ja sen mukana yhden henkilön jokaisesta laivakomiteasta ja Itämeren laivaston keskuskomitean jäseniä, jotka jäsenet ovat koko yhdistyneen laivaston edustajia, saamaan tarkkoja tietoja Pietarin tapahtumista ja vangitsemaan Dudorovin; 2) pyytää yleisvenäläistä neuvostoa antamaan apua Dudorovin vangitsemisessa vastavallankumouksellisena tomitsijana ja luovuttamaan hänet Itämeren laivaston keskuskomiteaan tuotavaksi tutkintojen suorittamista ja oikeudelliseen edesvastuuseen saattamista varten "vastavallankumouksellisten tekojen ja koko Itämeren laivastoon kohdistettujen solvauksien takia", ja 3) kehoittaa sotakomissaari Onipkoa viipymättä jättämään paikkansa, koska "hän on tehtäväänsä sopimaton" [1].

Mainittu lähetystö tosiaankin lähti viipymättä Pietariin. Mutta Helsingissä odotettiin turhaan kokonainen vuorokausi vastausta siltä. Päätettiin lähettää Pietariin uusi lähetystö. Laivakomiteain uudessa yhdistetyssä kokouksessa oli läsnä 62 laivan edustajat, väyläsuojelukomennuskunnan, yhteyskomennuskunnan y.m. edustajat, — sanalla sanoen, koko Suomessa olevan Itämeren laivaston ja sen keskuskomitean edustajat. Heinäk. 18 p:nä päätettiin:

"Toistamiseen saattaa neuvostojen TPKK:n tietoon (toisessa yllämainituista päätöslauselmista kokous vaati, että TPKK ottaisi viipymättä "koko vallan haltuunsa"), että me tulemme tunnustamaan vain yleisvenäl. TPKK:n keskuudesta muodostetun vallan. Entiseen paluuta ei ole. Me huomautamme, että kaikkinainen viivyttely on kuolemaksi. Jokainen minuutti ilman valtaa vahingoittaa vallankumousta."

Tämä päätöslauselma hyväksyttiin yksimielisesti yhtä vastaan. Päätöslauselman puolesta äänesti 246 henkilöä [1].

Samana päivänä, heinäk. 18:ntena, Helsingin neuvosto hyväksyi päätöslauselman, jossa myöskin vaadittiin viipymättä siirtämään koko valtiovalta yleisvenäläisen TPKK:n käsiin ja muodostamaan sille vastuunalainen, kokoonpanoltaan yhtenäinen vallankumouksellis-demokraattinen toimeenpaneva elin. Tämä sama päätöslauselma hyväksyttiin edellisenä päivänä "Helsingin yhteiskunnallisten järjestöjen yhteisessä kokouksessa yhdessä sosialististen puolueiden edustajain kanssa".

Pietarissa tapahtuneiden heinäkuun tapausten (Suomessa ei silloin vielä ollut tietoa Kerenskin ja K°:n "voitosta") ja laajojen joukkojen painostuksen johdosta puolustuslaiset, kuten näemme, tekivät verraten jyrkän käännöksen vasemmalle.

Mutta molemmat Itämeren laivaston edustajistot ja niiden mukana myöskin Tsentrobaltin puheenjohtaja P. E. Dybenko vangittiin Pietarissa, jolloin osaa vangituista junkkerit pieksivät. Helsingissä hajoitettiin Kerenskin m ä ä r ä yksestä Tsentrobalt. Tuo valkokaartilainen "voittaja" esitti Itämeren laivastolle ultimaattumin:

Heinäkuun 12/25 p:n aamuun klo. 8 mennessä laivojen "Respublika", "Petropavlovsk" ja "Slava" on luovutettava "vastavallankumouksellisten tekojen alkuunpanijat" (Kerenskin terminologia) "sillä uhalla, että näitä laivoja vastaan tullaan ryhtymään päättäviin toimenpiteisiin".

"Tämä vastavallankumoukselliselta olemukseltaan ennen kuulumaton määräys tarttuu lähtemättömänä häpeäpilkkuna sen laatijoihin" — kirjoitti "Volna" (n:o 83, heinäk. 24 p:nä 1917).

Kerenskin provokatoorinen "määräys" alkuunpanijoiden luovuttamisesta, Tsentrobaltin hajoittamisesta ja aikaisemmin mainitut vangitsemiset aiheuttivat mitä jyrkimmän vastalauseen *Petropavlovskin* ja *Res-*

---

1) "Volna" N:o 79, heinäk. 19 p:nä 1917

1) "Volna" N:o 80, heinäk. 20 p:nä 1917

publikan miehistön sekä risteilijäin 2. prikaatin — risteilijät *Rossija, Gromoboi* ja *Diana* — komitean taholta [1]).

Näissä päätöslauselmissa katsotaan Tsentrobaltin hajoittaminen aivan sallimattomaksi, lausuttiin Tsentrobaltille täysi hyväksyminen ja luottamus sekä annetaan lupaus suojella sen oikeuksia kaikin käytettävissä olevin keinoin.

Esittäen vastalauseen Itämeren laivaston edustajistojen vangitsemisen johdosta vaadittiin päätöslauselmissa yleisvenäläistä toimeenpanevaa komiteaa viipymättä vapauttamaan vangitut. *Petropavlovskin* miehistö vaati meriministeriön johtajan Lebedevin ja Dudorovin vangitsemista vastavallankumouksellisina ja heidän tuomistaan Helsinkiin.

Mutta Itämeren laivasto kokonaisuudessaan ei pysynyt äskeisellä vallankumouksellisella kannallaan. Tämä voidaan todeta Helsingin neuvoston päätöslauselmista, jotka hyväksyttiin äänten enemmistöllä yhteisissä kokouksissa laiva- y.m. komiteain kanssa. Ne eivät olleet enää bolshevistisia, vaan puhtaasti puolustuslaisia päätöslauselmia. Heinäk. 22 p:nä v. 1917, s.o. vain neljä päivää sen jälkeen, kuin oli yksimielisesti hyväksytty tosivallankumouksellinen päätöslauselma, hyväksyttiin päätöslauselma, joka *Volnan* sanojen mukaan oli laadittu "ankarasti väliaikaista hallitusta kunnioittavassa ja sille uskollisessa hengessä".

Kolme päivää myöhemmin samanlaisessa kokouksessa hyväksyttiin uusi samankaltainen päätöslauselma, jossa kehoitettiin ehdottomasti tukemaan "vallankumouksen pelastajahallitusta". Hallituksessa olevat selvät vastavallankumoukselliset Kerenski ja K:o kohotettiin näin ollen vallankumouksen "pelastajiksi". Kerenskin "pyhä tahto" muodostui Helsingin neuvoston, aluekomitean j.n.e. puolustuslaisen enemmistön laiksi. Tsentrobalt tunnustettiin hajoitetuksi, kehoitettiin muodostamaan kaikilla aluksilla tutkijakomiteoita taikka "kunniaoikeuksia" "tietojen keräämiseksi epäilyttävistä henkilöistä", lausuttiin täysi myötätunto "aiheettomasti loukatulle" F. M. Onipkolle j.n.e.

Siis kaikkiaan vain kuuden päivän kuluessa, heinäk. 18—24 päiväin kuluessa, Helsingin puolustuslainen enemmistö ennätti tehdä täyskäännöksen vasemmalta oikealle. Mutta tämänkin uskollisten alamaisten sakin oli pakko

> "ehdottomasti todeta kaikkien tiedoksi, että Itämeren laivastossa ei ole ollut eikä ole sellaista alusta, joka voisi pettää isänmaan tai vallankumouksen, tai jota voitaisiin siitä syyttää".

Mitään alkuunpanijoita tai pettureita ei Kerenskille tietystikään luovutettu. Mutta Suomessa olleiden herrain puolustuslaisten antama luottamus oli omiansa vain lisäämään hallituksen vastavallankumouksellista intoa.

Heinäk. 28 p:nä illalla sotilasjoukkueen avulla lakkautettiin meidän lehtemme *Volna*, sen seuraava 88:s numero takavarikoitiin, painokone sinetöitiin ja sen luokse asetettiin sotilasvartio. Kerenskille ja K°:lle uskollinen aseistettu sotilasosasto piiritti tämän yhteydessä Marian kadulla olevan kasarmin, jossa sijaitsi bolshevistinen puoluekomitea, *Volnan* toimitus ja kirjapaino. Siellä vangittiin toverit V. A. Antonov-Ovsejenko, M. G. Rochal (S. G. Rochalin veli) ja Polivin. Samanaikaisesti näiden vangitsemisten kanssa vangittiin venäläisessä teatterissa luennon aikana vasemmisto-es-errät Proshjan ja A. M. Ustinov. Nämä vangitsemiset toimitettiin, kuten jo mainittiin, sotilasosastojen avulla. Samana iltana piiritettiin ja tarkastettiin myöskin senaatin kirjapaino, jossa *Volnaa* painettiin heinäk. 10 p:ään saakka ennen sen siirtymistä

[1]) Käytettävissämme olevissa "Volnan" numeroissa on julkaistu kolme tällaista päätöslauselmaa.

omaan kirjapainoon. Vangitut lähetettiin samana iltana Pietariin. Virallisen ilmoituksen mukaan heidät oli vangittu väliaikaisen hallituksen määräyksestä ja heitä syytettiin valtiopetoksesta. Nähtävästi sattumalta vältyin itsekin joutumasta vangituksi. Muutamia päiviä sitä ennen poistuin lyhyeksi ajaksi Helsingistä. Kuten myöhemmin sain tietää, oli minutkin "nimetty" vangittavaksi.

Sotilasvartio ja bolshevistisen kirjapainon painokoneen sinetöiminen eivät estäneet alkamasta painaa siellä uutta bolshevistista sanomalehteä *Priboi*, joka alkoi ilmestyä elok 9 p:stä. Sotilaat olivat päivystyksessä koneen luona, mutta eivät ehkäisseet painamasta sillä *Priboi* lehteä. He nähtävästi ennättivät nopeasti pilaantua ollessaan jokapäiväisessä yhteydessä bolshevikkien kanssa. *Priboi* lehteä julkaistiin v. 1918 maaliskuuhun saakka.

"Vallankumouksen pelastajat" Kerenski, Tseretelli ja kumpp. menivät Suomea vastaan kohdistetuissa vainotoimenpiteissään vielä pitemmälle. Heinäk. 31 p:nä nämä "sosialistit" hajoittivat Suomen eduskunnan, jossa sosialidemokraateilla oli enemmistö. Nikolai II:n tavoin ei väliaikainen hallitus tahtonut kuulla puhuttavankaan Suomen todellisesta autonomiasta.

Sen johdosta, että Suomen itsenäisyyskysymyksellä oli siihen aikaan tavattoman suuri merkitys, pysähdymme nyt tarkastelemaan, miten siihen suhtautuivat itse suomalaiset, väliaikainen hallitus, sosialisti-puolustuslaiset ja bolshevikit. Nikolai II:n aikainen tsarismin Suomi-politiikka 2-vuotisen pysähdyksen jälkeen (v. 1905—1907) pyrki yhteen ainoaan päämäärään: muodostamaan perustuslain omaavan Suomen erääksi Venäjän valtakunnan oikeudettomaksi "rajamaaksi". Käyttäen hyväkseen sotaa ja siis sotatilaa Nikolai II vahvisti marrask. 1914 erikoisen "ohjelman". "Kaikkein korkeimman aikomusten" toteuttaminen ei olisi jättänyt kiveä kiven päälle Suomen autonomiasta. Sodan aikana ei eduskuntaa kutsuttu kertaakaan koolle. Vasta helmikuun vallankumous teki lopun Suomen venäläistyttämisestä.

Viimeisen tsaarin tällainen politiikka antoi mitä voimakkaimman sysäyksen tappiomielialojen ja Saksaan orientoitumisen kehittymiselle Suomen porvariston huomattavan osan keskuudessa, Suomen Venäjästä eroittamispyrkimyksille saksalaisten pistinten avulla, jääkäriliikkeen syntymiselle, Saksan hyväksi harjoitettavan sotilasvakoilun kehitykselle j.n.e. mikä vuorostaan johti santarmikomennon kiristämiseen Suomessa maailmansodan aikana.

Nikolai II:n seuraajain miljukovien, gutshkovien ja kerenskien oli tietystikin pakko höllittää entistä politiikkaa.

"Valtaistuimelle nousunsa" he merkitsivät manifestilla, joka oli kyhätty kokoon suomalaisten porvarillisten politiikkojen myötävaikutuksella. Tämä Suomen kansalle osoitettu manifesti puhui tsaarin väkivaltaisuuksien poistamisesta, perustuslain voimaan saattamisesta y.m. mutta vaikeni kokonaan sosiaalilaeista, joita Suomen sosialidemokratia vaati. Tätäkään "vallankumouksellisen" hallituksen manifestiksi hyvin vaatimatonta asiakirjaa eivät sen jäsenet allekirjoittaneet ilman suurta epäröintiä.

Huhtikuussa kutsui väliaikainen hallitus koolle eduskunnan, jossa oli sosialidemokraattinen enemmistö. Suomen paikalliseen hallitukseen — senaattiin — kuului 6 sosialidemokraattista ja 6 porvarillista senaattoria, ollen varapuheenjohtajana sosialidemokraatti Oskari Tokoi[1]), mikä seikka mukamas takasi myöskin senaatissa sosdem. enemmistön. Senaatin puheenjohtajana oli virallises-

---

[1]) Suomen proletaarisen vallankumouksen kukistumisen jälkeen keväällä v. 1918 O. Tokoista tuli todellinen luopio ja nykyään hän toimittaa erästä sosdem sanomalehteä Amerikassa.

ti, niinkuin tsarisminkin aikana, Suomen kenraalikuvernööri, vasemmisto-lokakuulainen M. Stahovitsh. Sosialidemokraattinen enemmistö senaatissa meni tämän johdosta mitättömäksi kriitillisellä hetkellä, kun elokuussa käsiteltiin eduskunnan hajoittamista koskevan Kerenskin antaman laittoman manifestin julkaisemiskysymystä. Yhdessä Stahovitshin kanssa "kuuliaiset" porvarilliset senaattorit äänestivät tietystikin Aleksanteri IV:n kuten siihen aikaan pilkaten nimitettiin väliaikaisen hallituksen vastavallankumouksellista päämiestä A. F. Kerenskiä, määräyksen ehdottoman noudattamisen puolesta. Tämän jälkeen sosialidemokraatit poistuivat senaatista.

On ilman muuta selvää, että Suomen sosdem puolue teki sille ominaisen virheen salliessaan sosialidemokraattien mennä kokoomus-senaattiin.

> "Kun se maaliskuussa muodostettiin, oli puolueneuvostomme jäsenistä noin toinen puoli siihen yhtymistä vastaan, ja ainoastaan oikeistolaiset sosialistit siihen lähtivät. Mutta meidän toisten vastarinta oli niin passiivista laatua, ettei se päivääkään häirinnyt meidän yhteistyötämme niiden sosialistien kanssa, jotka varsinaisesti olivat askartelemassa suomalaisten ja venäläisten herrain kanssa", kirjoitti tov. O. V. Kuusinen kirjasessaan: "Suomen vallankumouksesta. Itsekritiikkiä". (Suom. komm. sarjajulk. n:o 18, s. 4. Pietari 1918).

Ja hän lisää, että kesäkuussa pidetyssä Suomen sosdem puolueen edustajakokouksessa "ei yksikään ääni vaatinut pesäeron tekemistä kokoomushallituksen sosialisteista".

Helmikuun vallankumouksen jälkeen, jolloin Suomessa palautettiin painovapaus, esitettiin yhä useammin täydellisen riippumattomuuden ja Venäjästä erottamisen vaatimuksia. Jo huhtik. 20 p:nä Suomen hallituksen päämies, sosialidemokraatti O. Tokoi eduskunnassa pitämässään suuressa puheessa selvästi alleviivasi, että:

> "Suomen niin kultuurinen kuin taloudellinenkin kehitys on käynyt riippumattomuuden merkeissä ja että Suomen kansan riippumattomuus on turvattava lähimmässä tulevaisuudessa".

Tämän hänen lausuntonsa kannalla jo silloin oli tosiasiallisesti sangen huomattava osa, jollei Suomen kansan absoluuttinen enemmistö. Venäjän porvarillinen sanomalehdistö, "sosialistinen" sanomalehti *Denj* etunenässä, aloitti viipymättä kiihkeän kamppailun suomalaisten "separatismia" vastaan. Itsenäisyyspyrkimykset alkoivat levitä nopeasti myöskin suomalaisten työläisten keskuudessa. Jo Suomen sosdem puolueen ylimääräisessä edustajakokouksessa (kesäk. 15—19 p:nä 1917) hyväksyttiin yksimielisesti laaja päätöslauselma Suomen asemasta. Tässä päätöslauselmassa sanotaan selvästi:

> "Venäjän porvariston vaatimuksille saada holhousvalta Suomeen nähden Suomen sosdem puolue asettaa vastapainoksi vaatimuksen valtiollisen riippumattomuuden myöntämisestä Suomen kansalle, sillä vain vapaan Suomen valtion puitteissa Suomen työväenluokka voi esteettömästi käydä luokkataisteluaan, säilyttää koskemattomina saamansa tulokset ja menestyksellisesti täyttää tehtävänsä kansainvälisessä proletariaatin vapautusliikkeessä. Itsenäisenä tasavaltana, vapaana, vapaan Venäjän vierellä, Suomi löytää oikean paikkansa."

Ja edelleen:

> "Suomen proletariaatti ei kanna kaunaa Venäjän veljeskansalle. Se vihaa kaikkia niitä, jotka kylvävät kansallisuusvihaa. Se luottaa vakavasti ystävälliseen ja hedelmälliseen vuorovaikutukseen Suomen ja Venäjän kansan kesken."

Näyttäisi siltä, että tämä on riittävän selvästi sanottu. Toinen juttu on se, että silloin ruusunhohteisten demokraattisten harhaluulojen vallassa olleet Suomen sosialidemokraatit, joilla oli enemmistö eduskunnassa ja senaatissa, eivät ennakolta nähneet, millaisiin muotoihin todellisuudessa pukeutuu Suomen "vapaa" tasavalta, jossa määräilevät mannerheimiläiset pyövelit ja lapualaiset

maantierosvot. Mutta tämä on, toistamme, toinen juttu. Suomessa olevien agenttiensa kautta ei väliaikainen hallitus voinut olla tietämättä, että maassa oli levinnyt laajalle pyrkimys täydelliseen itsenäisyyteen. Sen sijaan, että olisi otettu varteen Suomen kansan enemmistön toivomukset ja olisi edistetty ainakin Suomen sisäisen autonomian laajentamista, silloiset Venäjän vallanpitäjät, koolle kutsuttavaan perustavaan kansalliskokoukseen vedoten, kaikin tavoin vastustivat senaatin laatiman lakiehdotuksen eduskunnan käsiteltäväksi antamista, lakiehdotuksen, jonka mukaan eduskunnalle ja kenraalikuvernöörille olisi annettu oikeus ratkaista Suomen sisäiset asiat. Sanalla sanoen, väliaikainen hallitus seurasi Suomea kevassa samoin kuin monissa muissakin kysymyksissä Venäjän entisten itsevaltiaiden jälkiä. Tämän takia sosdem puolue aikaisemmin mainitussa päätöslauselmassa aivan oikeutetusti lausui jyrkästi, että Venäjän porvaristo ei halua luopua herruudestaan myöskään Suomeen nähden.

> ... "Mutta Venäjän suvereniteetti merkitsee Suomen kansalle poliittista holhousta ja Venäjän omistavien vallan väkivaltaista herruutta, joka voi kukoistaa senkin autonomian puitteissa, joka Suomella on ollut tähän saakka tai jonka sille tahtoo antaa nyt Venäjän väliaikainen hallitus." [1]).

Väliaikainen hallitus taas tosiasiallisesti halusi säilyttää entiset tsaarin oikeudet Suomeen nähden.

[1]) Alkuperäisen puuttuessa on nämä lainaukset suomennettu venäjästä — Suom.

(Jatkoa)

OIKAISU

Lehtemme 24 numerossa 1932 julkaistussa v:n 1932 sisältöluettelossa sivulla 1160 on seuraavat merkinnät:

Lenin,. Mäntsälän "kapina" (Katsauksia)

Lenin, Mäntsälän kapinan jälkijutuista (Katsauksia)

Lenin, Päivän kuva luokkataistelusta Suomessa (Katsauksia)

Niinkuin lukija ilman muuta huomaa, ei tässä voi olla kysymys Leninin kirjoituksista. Leninin nimen tilalle piti sisältöluettelossa tällä kohdalla olla nimimerkki L — n.

Tämä räikeydessään silmiinpistävä ja paheksuttava virhe aiheutui seuraavasti: toimituksen painettavaksi kirjoittamassa korehtuurivedoksessa oli k.o. rivien kohdalle merkitty niiden eteen lisättäväksi nimim. L — n. Vastoin täysin selvää ja huolellisesti tehtyä merkintää oli latoja kuitenkin latonut tämän nimimerkin tilalle Leninin nimen. Korehtuurinlukija, jonka tehtävänä oli tarkastaa k.o. numeron viimeinen korjausvedos ennen lehden painokoneeseen menoa, ei ollut riittävällä huolellisuudella suorittanut tehtäväänsä ja näin oli häneltä jäänyt tämä latojan poliittisen lukutaidottomuuden (ellei tahallisen ilkimielisyyden) näyte huomaamatta.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, Y. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 26. Jätetty kirjapainoon 26/I kirj. painettavaksi 9/II—33
Ленгорлит № 3807. 3 п. л. 65408 зн. на п. л. 62 x 88. Тираж 2.140 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9 Заказ № 234

Valtion Kustannusliike

KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

vuonna 1933 julkaisemat sanoma- ja aikakauslehdet ja niiden tilaushinnat

Lehden tai julkaisun nimi	Ilmestyy	Tilaushinnat				Yksityisnumeron hinta
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
Sanomalehdet:						
1. Vapaus	joka päivä	1:25	3:75	7:50	15:—	—:05
2. Nuori Kaarti . . .	joka toinen päivä	—:65	1:95	3:90	7:80	—:05
3. Kipinä	5 kertaa kuukaudessa	—:25	—:75	1:50	3:—	—:05
Aikakauslehdet:						
1. Neuvostonainen . .	2 kertaa kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
2. Rintama	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
3. Punavartio	„	—:60	1:80	3:60	7:20	—:30
4. Kommunisti	„	1:20	3:60	7:20	14:40	—:60
5. Kollektivisti	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
6. Tietoa ja tekniikkaa	„	—:70	2:10	4:20	8:40	—:35
7. Punainen Valistustyö	1 kerran kuukaudessa	—:60	1:80	3:60	7:20	—:60

Hinta 60 kop.

Финский журнал „КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1933